

Πήτερ Σάφφερ

Peter Shaffer

ΜΑΥΡΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

Black comedy

1965

Μετάφραση: Δ. Κωνσταντινίδη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Μπρίνσλεϊ Μίλλερ
Κάρολ Μέλκετ
Δεσποινίς Φέρνιβαλ
Συνταγματάρχης Μέλκετ
Χάρολντ Κόλλινς
Σκούπαντζιχ
Κλέα
Γκέοργκ Χόφμαν

2019-2020

Α΄ ΠΡΑΞΗ

Απόλυτο σκοτάδι. Ακούγονται δύο φωνές, του Μπρίνσλεϊ και της Κάρολ. Πρέπει ο θεατής να έχει την εντύπωση πως δύο άνθρωποι περπατούν ολόγυρα σ' ένα δωμάτιο με απόλυτη σιγουριά, σαν να υπήρχε άπλετο φως. Ακούγονται θόρυβοι σαν να μετακινούνται έπιπλα. Ένα κάθισμα αναποδογυρίζεται με θόρυβο.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Εδώ είμαστε! Λοιπόν; Πώς σου φαίνεται το δωμάτιο;
ΚΑΡΟΛ: (Κακαρίζοντας) Καταπληκτικό! Μακάρι να το είχες πάντα σ' αυτή την κατάσταση. Αυτή η λάμπα είναι πραγματικά υπέροχη. Και πόσο ταιριάζει.! Και οι πολυθρόνες έχουν το σωστό χρώμα. Εγώ καλά επέμενα πως το πράσινο, θα ταίριαζε μια χαρά εδώ μέσα.
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Σκέψου όμως να γυρίσει ξαφνικά ο Χάρολντ...
ΚΑΡΟΛ: Μην ανησυχείς. Δεν πρόκειται να γυρίσει πριν από αύριο το πρωί.

(Ο Μπρίνσλεϊ βηματίζει νευρικά)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Το ξέρω! Αλλά δεν θέλω να ξέρω το τί έχει να γίνει έτσι και κουβαληθεί απόψε! Αυτός έχει τρέλα με τις αντίκες του. Φαντάζεσαι να μπει στο διαμέρισμά του και να ανακαλύψει πως του τις κλέψαμε;
ΚΑΡΟΛ: Ε, μην τα λες τόσο τραγικά! Δεν του κλέψαμε τίποτα. Απλώς, τα δανειστήκαμε. Τρεις πολυθρόνες όλες κι όλες, τον καναπέ, αυτό το τραπέζι, τη λάμπα, το μπωλ και το βάζο των λουλουδιών. Σιγά το πράγμα!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Και το Βούδα; Πού τον βάζεις το Βούδα; Αυτός αξίζει μια περιουσία!
ΚΑΡΟΛ: Πάψε ν' ανησυχείς αγάπη μου, σε παρακαλώ!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Το λες αυτό γιατί δεν τον ξέρεις τον Χάρολντ. Αυτός δεν αφήνει κανέναν ν' αγγίζει τις αντίκες του!
ΚΑΡΟΛ: Ωραία, ωραία. Λοιπόν! Μόλις ο κύριος Χόφμαν φύγει, θα τα βάλουμε όλα στη θέση τους. Πάψε επιτέλους να είσαι απαισιόδοξος!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Εδώ που τα λέμε, νομίζω πως δεν έπρεπε να το κάνουμε... άσχετα με το τι θα πει ή δεν θα πει ο Χάρολντ...
ΚΑΡΟΛ: Μα για ποιό λόγο να μην το κάνουμε, μου λες σε παρακαλώ; Το δωμάτιο είναι υπέροχο! Κάνε μου τη χάρη και ρίξ' του μιά ματιά!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Μα μωρό μου, ο Γκέοργκ Χόφμαν είναι δισεκατομμυριούχος, με την άδεια σου! Πέρασε όλη του τη ζωή ανάμεσα σε τέτοιου είδους έπιπλα κι έτσι, τα πέντε - έξι κομμάτια που κλέψαμε...
ΚΑΡΟΛ: ...που δανειστήκαμε λέμε...

- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** . εντάξει, εντάξει, που δανειστήκαμε, δεν πρόκειται να του κάνουνε εντύπωση. Ο Χόφμαν έρχεται να δει τα έργα ενός άγνωστου γλύπτη. Γι' αυτό, αν θες τη γνώμη μου, θα σχημάτιζε πολύ καλύτερη ιδέα για μένα, αν μ' εύρισκε στο πραγματικό μου περιβάλλον. Δηλαδή, το περιβάλλον ενός φτωχού καλλιτέχνη. Μπορεί αυτό να τον συγκινούσε.
- ΚΑΡΟΛ:** Μπορεί, δε λέω! Αλλά δεν θα συγκινούσε καθόλου τον μπαμπά μου! Μην ξεχνάς πως θα έρθει κι εκείνος.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Πώς είναι δυνατόν να το ξεχάσω! Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω τί ιδέα ήταν αυτή, να καλέσεις απόψε εδώ αυτό το άγριο θηρίο τον πατέρα σου.
- ΚΑΡΟΛ:** Ωχ, έλα τώρα, ας μην ξαναρχίζουμε.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Μα είναι εντελώς απαράδεκτο, πώς αλλιώς να σ' το πω; Αν ο πατέρας σου πρόκειται να πειστεί πως είμαι ο κατάλληλος σύζυγος για σένα μόνο και μόνο επειδή ένας ξακουστός συλλέκτης θ' αγοράσει ένα-δυο έργα μου, δεν του αξίζει η τιμή να με κάνει γαμπρό του!
- ΚΑΡΟΛ:** Ο μπαμπάς μου θέλει απλώς μια απόδειξη πως μπορείς να κερδίζεις μόνος σου το ψωμί σου.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Και τί θα συμβεί αν τα έργα μου δεν αρέσουν στον Χόφμαν, μου λες;
- ΚΑΡΟΛ:** Θα του αρέσουν, χρυσό μου! Πάψε επί τέλους να στενοχωριέσαι με το κάθε τι.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Δεν μπορώ! Φέρε μου ένα ούισκι σε παρακαλώ. *(Του ετοιμάζει ένα ούισκι. Ακούγονται τα βήματα της και το τσούγκρισμα ενός ποτηριού σ' ένα μπουκάλι).* Έχω ένα κακό προαίσθημα. Στο τέλος, όλα θα καταλήξουν σε καταστροφή! Μια πρωτάκουστη, απίστευτη καταστροφή εικοσιτεσσάρων καρατίων! Καταστροφή με περικεφαλαία και με το Πι κεφαλαίο!
- ΚΑΡΟΛ:** Άκουσε χρυσέ μου! Ξέρεις εκείνο το ρητό που λέει πως η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Ναι, το ξέρω. Και λοιπόν;
- ΚΑΡΟΛ:** Το κακό μ' εσένα είναι πως είσαι αυτό που ο μπαμπάς ονομάζει "φανατικός ηττοπαθής!"
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Το κακό μ' εμένα είναι ότι όσο πιο πολλά μου λες για τον μπαμπά σου, τόσο πιο πολύ τον σιχαίνομαι! Απεχθάνομαι γενικά τους στρατιωτικούς. Και είμαι βέβαιος πως σίγουρα θα με σιχαθεί κι εκείνος.
- ΚΑΡΟΛ:** Μα γιατί;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Γιατί είμαι ένα δειλό ψωρόσκυλο από κούνια! Και θα το μυριστεί με το πρώτο.

(Κάθεται στον καναπέ)

ΚΑΡΟΛ: Αγάπη μου, το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να του αντισταθείς. Ο μπαμπάς δεν είναι αγριάνθρωπος, αλλά κάνει τον άγριο μόνο όταν νομίζει πως οι άλλοι τον φοβούνται!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Εγώ πάντως τον φοβάμαι και δεν το κρύβω.

ΚΑΡΟΛ: Πριν τον δεις; Μα εσύ δεν τον έχεις δει ακόμα.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Το ίδιο κάνει!

ΚΑΡΟΛ: Μην είσαι ανόητος! *(Του δίνει ένα ποτό).* Έλα, πάρε το ποτό σου.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ευχαριστώ.

ΚΑΡΟΛ: Και στο κάτω-κάτω τί μπορεί να κάνει; Τί μπορεί να σου κάνει εσένα ο μπαμπάς μου;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Το χειρότερο! Να μου αρνηθεί να σε παντρευτώ.

ΚΑΡΟΛ: Γλυκούλη μου!

(Αγκαλιάζονται)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Λοιπόν μ' αρέσεις με τα πράσινα! Το πράσινο τονίζει το χρώμα των ματιών σου.

ΚΑΡΟΛ: Ίσιωσε τη γραβάτα σου! Φτιάξου λιγάκι!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Είσαι υπέροχη!

ΚΑΡΟΛ: Αλήθεια;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Στο λόγο μου! Ποτέ δεν ήσουνα πιο όμορφη!

ΚΑΡΟΛ: Πες μου Μπριν, γνώρισες πολλές πριν από μένα;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Χιλιάδες!

ΚΑΡΟΛ: Σοβαρά;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ναι, αλλά με καμιά δεν είχα σοβαρή σχέση!

ΚΑΡΟΛ: Κι εκείνη εκεί η κοπέλα στη φωτογραφία;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Α! Μ' εκείνη κράτησε τρεις μήνες πάνω-κάτω!

ΚΑΡΟΛ: Πότε έγινε αυτό;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Πριν από δύο χρόνια!

ΚΑΡΟΛ: Πως την λένε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Κλέα!

ΚΑΡΟΛ: Τι τύπος ήταν;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ζωγράφισε. Πολύ τίμια κοπέλα. Έξυπνη και ευχάριστη. Και απαλήρηη!.. Σαν σκαντζόχοιρος!

ΚΑΡΟΛ: Πότε την είδες για τελευταία φορά;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Αόριστα)* Μα σου είπα. Εδώ και δύο χρόνια.

ΚΑΡΟΛ: Και γιατί έχεις ακόμα τη φωτογραφία της στην κρεβατοκάμαρα σου πάνω στη σιφονιέρα;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Έτσι! Ξεχάστηκε εκεί κι έμεινε. Αυτό είναι όλο.

ΚΑΡΟΛ: *(Παραπονιάρικα)* Μου λες αλήθεια;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Μα φυσικά...

- ΚΑΡΟΛ:** Και για πες μου, με ποιάν το χάρηκες περισσότερο; Μ' εκείνη ή μ' εμένα;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Το... χάρηκα;
- ΚΑΡΟΛ:** Μα το σεξ, διάβολε.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Άκου δω! Από τη μιά στιγμή στην άλλη θα έρθουν οι επισκέπτες μας. Άφησε λοιπόν τις ερωτήσεις και βάλε ένα δίσκο στο πικ-απ. Διάλεξε κάτι που να αρέσει στον πατέρα σου. Τί μουσική προτιμά;
- ΚΑΡΟΛ:** (Πηγαίνοντας κοντά στο πικ-απ) Τα στρατιωτικά εμβατήρια! Τίποτ' άλλο.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Έπρεπε να το μαντέψω... Μιά στιγμή! Νομίζω πως έχω ένα. Εκείνος ο τελευταίος δίσκος εκεί στο ράφι, με το πορτοκαλί κάλυμμα. Αν δεν κάνω λάθος, ο τίτλος του είναι: «Βαδίζοντας στο θάνατο με το χαμόγελο».
- ΚΑΡΟΛ:** Αυτός εδώ;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Ναι, αυτός.
- ΚΑΡΟΛ:** (Παίρνει τον δίσκο) «Η μπάντα της φρουράς των γρεναδιέρων»! "It's a long way to Tipperery"!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Θαύμα! Ό,τι πρέπει!
- ΚΑΡΟΛ:** Ποιό κουμπί γυρίζεις;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Αυτό εκεί, το τελευταίο αριστερά. Και τώρα ας κάνουμε την προσευχή μας. Ω, Κύριε, βοήθησέ μας να πάνε όλα καλά απόψε! Κάνε να αρέσει η γλυπτική μου στον κύριο Χόφμαν και πείσε τον ν' αγοράσει μερικά έργα μου! Ευδόκησε ν' αρέσω στο άγριο θηρίο, τον πατέρα της! Και φρόντισε να μην ανακαλύψει ο γείτονάς μου, ο Χάρολντ Κόλλινς, πως του κλέψαμε, εντάξει, εντάξει δανειστήκαμε!.. τα ακριβά του έπιπλα μόλις γύρισε την πλάτη του! Αμήν!

(Το εμβατήριο ακούγεται δυνατά. Μόλις όμως αρχίσει, σε λίγο σταματά, σαν να έγινε διακοπή ρεύματος. Αστραφτερό φως πλημμυρίζει τη σκηνή. Το υπόλοιπο έργο, εκτός από τις περιπτώσεις που ανάβει ένα σπύρτο και εκτός από τη σκηνή με τον Σκούπαντζιχ, παίζεται μ' αυτό το άπλετο φως, αλλά στην πραγματικότητα, σαν να είναι σκοτάδι, πίσσα. Οι δύο τους παγώνουν ξαφνικά. Η Κάρολ κάθεται στην άκρη του καναπέ, ο Μπρίνσλεϊ κοντά στο τραπέζι με τα ποτά. Το φόρεμα της κοπέλας είναι μεταξωτό, κομψό, τυλιγμένο γύρω από το κορμί της, που θυμίζει κορμί λαγωνικού. Ο νέος είναι εξ ίσου ψυχρός, συγκρατημένος, στενόχωρος, αλλά σεξουαλικός. Όσο το βράδυ προχωρεί κι έρχεται γι' αυτόν η καταστροφή, το ευλύγιστο κορμί του και γενικά η ευκινησία του εξαφανίζονται σιγά-σιγά και γίνεται ένα πλάσμα ζαρωμένο που στάζει από ιδρώτα, όπως ακριβώς και η κομψότητα του δωματίου του αλλάζει ξαφνικά και το δωμάτιο αποκτά πάλι την σχεδόν τρισάθλια, συνηθισμένη όψη του. Όσο προχωρεί το βράδυ, τόσο ο χώρος όσο και ο ιδιοκτήτης του προχωρούν προς την διάλυση).

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Να πάρει ο διάολος! Κάηκε η ασφάλεια!
ΚΑΡΟΛ: Αδύνατον!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δυνατότατο! Αυτό είναι, το δίχως άλλο.

(Παραπατώντας φθάνει ως τον διακόπτη του ηλεκτρικού, ψαχουλεύοντας μες στο σκοτάδι, βρίσκει τον διακόπτη και τον ανεβοκατεβάζει)

ΚΑΡΟΛ: Σήμερα βρήκε να καεί;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Όχι, διάολε όχι...
ΚΑΡΟΛ: Μήπως έγινε γενική διακοπή ρεύματος; Πού είναι ο πίνακας;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Στο χολ!
ΚΑΡΟΛ: Έχεις κανένα κερύ;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Όχι, που να πάρει η οργή!
ΚΑΡΟΛ: Πού είναι τα σπέρτα;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Πρέπει να είναι στο τραπέζι με τα ποτά. *(Ψάχνοντας μέσα στα μπουκάλια).* Όχι, δεν είναι. Δοκίμασε στο πικ-απ.

(Αρχίζουν και οι δυο να προχωρούν ψαχουλεντά ολόγυρα στο δωμάτιο γυρεύοντας τα σπέρτα)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Να πάρει ο διάολος! Ο αρχιδιάολος! Ο γεροδιάολος!
ΚΑΡΟΛ: Τα βρήκα! *(Καταλαβαίνει πως έκανε λάθος).* Όχι...

(Χτυπά το τηλέφωνο)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Μπορούσες ποτέ να φανταστείς τέτοιο πράγμα; *(Πηγαίνει ψαχουλεντά προς το τηλέφωνο, ακολουθώντας τον ήχο του κουδουνιού. Ευτυχώς θυμάται εγκαίρως το μεσαίο τραπέζι και σταματάει, χτυπώντας πάνω του μ' ένα χαμόγελο, σαν να συγγαίρει τον εαυτό του).* Καλά! Καλά! Έρχομαι! *(Αντί γι' αυτό όμως, σκοντάφτει πάνω στο βάθρο, γλιστρά και ξαπλώνεται φαρδύς-πλατύς, ενώ ταυτόχρονα ρίχνει κάτω και το τηλέφωνο. Ψάχνει να το βρει γονατιστός, ενώ φέρνει κοντά του το ακουστικό, τραβώντας το απ' το σύρμα. Στο ακουστικό).* Εμπρός! *(Με ξαφνικό τρόμο).* Όχι, όχι, όχι, μιά χαρά είμαι σου λέω! Εσύ; *(Σκεπάζει με το χέρι του το ακουστικό και λέει στην Κάρολ)* Αγάπη μου, δεν ψάχνεις καλύτερα στην κρεβατοκάμαρα; Κάνε μου τη χάρη.

ΚΑΡΟΛ: Μα δεν τελείωσα εδώ. Ακόμα ψάχνω.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ναι, αλλά θυμήθηκα πως έχω σύρμα για την ασφάλεια του ηλεκτρικού στην κρεβατοκάμαρα, στη σιφονιέρα που βρήκες και τη φωτογραφία. Μου το φέρνεις σε παρακαλώ αν δεν σου κάνει κόπο;

ΚΑΡΟΛ: Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα εκεί μέσα. Δεν είδα τίποτα. Θα κάνεις λάθος.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Αγριεύει)* Να κάνεις αυτό που σου λέω! Πήγαινε!

ΚΑΡΟΛ: Πολύ καλά! Αλλά κι εγώ σε παρακαλώ να κρατάς την ψυχραιμία σου!

(Η Κάρολ ψαχουλεύτά φθάνει ως τη σκάλα με πολλή προσοχή, το κεφάλι χαμηλωμένο και το χέρι στο κιγκλίδωμα.)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Συγκρατείται)* Με συγχωρείς! Δεν ήθελα να σε προσβάλω. Είμαι όμως εντελώς βέβαιος πως το σύρμα είναι εκεί. Δεν θα το πρόσεξες. Αυτό είν' όλο.

ΚΑΡΟΛ: Και τί θα κάνουμε για σπίρτα;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Απλούστατα, θα τα βολέψουμε στα σκοτεινά. Έλα τώρα, αγάπη μου. Κάνε γρήγορα. Μην αργείς σε παρακαλώ.

ΚΑΡΟΛ: *(Ανεβαίνοντας)* Αχ Θεέ μου, τι σκοτάδι!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Βγάζει το χέρι του από το ακουστικό και αφού πρώτα βεβαιωθεί πως έφυγε η Κάρολ, μιλά)* Εμπρός... Τί έκπληξη! Μπράβο! Μπράβο! Μπράβο! Καλά! Εσύ πώς είσαι; Μπράβο! Περίφημα! Περίφημα! Περίφημα! Γιατί να πάψω; Τί να πάψω να λέω είπες; *(Η Κάρολ φθάνει στο κεφαλόσκαλο και προχωράει ψαχουλεύτά στο υπνοδωμάτιο. Ο Μπρίνσλεϊ βάζει το χέρι του στο ακουστικό).* Κάρολ, δεν σ' ακούω, αγάπη μου! *(Ευχαριστημένος που έφυγε, μιλάει με ορμή στο ακουστικό, αλλά χαμηλόφωνα).* Κλέα! Τι γυρεύεις εδώ; Νόμιζα πως ήσουν στη Φιλανδία... Μα δεν πέρασαν ούτε έξι εβδομάδες από τότε που έφυγες... Από πού τηλεφωνείς; Από το αεροδρόμιο; Όχι! Δεν συμφωνώ! Δεν είναι καθόλου καλή ιδέα... για απόψε τουλάχιστον... Είμαι φοβερά απασχολημένος και πολύ φοβάμαι πως δεν θα μπορέσω να ξεμπλέξω. Πρόκειται για δουλειά ξέρεις...

ΚΑΡΟΛ: *(Φωναχτά απ' την πόρτα του υπνοδωματίου επάνω)* Δεν βρίσκω τίποτε άλλο εδώ μέσα εκτός από τις θλιβερές σου κάλτσες! Στο είπα.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Της απαντάει)* Τότε ψάξε αλλού. Δοκίμασε στα άλλα συρτάρια... *(Σηκώνεται καθώς μιλάει και γυρίζοντας το σύρμα του τηλεφώνου στα χέρια του, το τυλίγει στα πόδια του. Η Κάρολ ασχολείται πάλι με το ψάζιμο. Ο Μπρίνσλεϊ χαμηλά και γρήγορα συνεχίζει στο ακουστικό).* Άκου να σου πω... Μου είναι αδύνατο να μιλήσω τώρα. Θα σου τηλεφωνήσω αύριο. Πού θα είσαι; Μα σου είπα όχι Κλέα! Δεν καταλαβαίνεις; Όχι απόψε! Το ξέρω ότι είσαι δυό βήματα από δω. Δεν πρόκειται γι' αυτό. Αλλά δεν μπορείς να έρθεις. Αποκλείεται! Τα πράγματα άλλαξαν. Έγινε κάτι

- τον μήνα που μας πέρασε και...
- ΚΑΡΟΛ:** *(Από μακριά)* Δεν βρίσκω τίποτα! Μα επιτέλους Μπριν...
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Κλέα θα πρέπει να διακόψω... Δεν είναι δυνατό να κουβεντιάσω τέτοια πράγματα από το τηλέφωνο... Τί είπες; Αν έχει καμιά σχέση με τί; Και βέβαια έχει! Θέλω να πω, δεν μπορεί να έχει κανείς την αξίωση να μην αλλάζει τίποτε στη ζωή του, έτσι δεν είναι;
- ΚΑΡΟΛ:** *(Βγαίνει απ' το υπνοδωμάτιο)* Εκεί μέσα δεν υπάρχει τίποτα. Μα δεν έχουμε ούτε ένα σπίρτο;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Ωχ, σταμάτα να γκρινιάζεις πια! *(Στο ακουστικό)*. Όχι, όχι, όχι εσύ, παιδί μου! Ελα, σ' αφήνω τώρα, θα σε πάρω αύριο. Αντίο!

(Κρεμάει απότομα το ακουστικό, δεν βρίσκει όμως αμέσως την τηλεφωνική συσκευή και έτσι χτυπά με δύναμη το ακουστικό στο τραπέζι. Έπειτα ζετυλίζει το σύρμα από τα πόδια του. Ο Μπρίνσλεϊ έχει αρχίσει κιόλας να τα χάνει).

- ΚΑΡΟΛ:** *(Κατεβαίνοντας)* Ποιός ήταν;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Ένας φίλος... Το βρήκες το σύρμα;
- ΚΑΡΟΛ:** Σ' αυτό το σκοτάδι; Δεν βρήκα τίποτα. Πρέπει να βρούμε αμέσως τα σπέρτα.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Θα πεταχτώ ως το μίνι μάρκετ εδώ παρακάτω. Ίσως να έχουνε κεριά.

(Ακούγονται μικρά ξεφωνητά από πάνω, που όσο πάνε και πλησιάζουν. Είναι η δεσποινίς Φέρνιβαλ, που ψαχουλεύοντας για να κατέβει είναι πανικόβλητη)

- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** *(Τσιρίζοντας)* Βοήθεια! Βοήθεια! Αχ Θεέ μου! Ας έλθει κάποιος! Βοήθεια! Βοήθεια!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** *(Φωνάζει)* Εσείς είστε δεσποινίς Φέρνιβαλ;
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Ναι! Κύριε Μίλλερ εσείς;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Μάλιστα! Ορίστε!
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Κύριε Μίλλερ!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Ορίστε είπαμε!

(Η Φέρνιβαλ μπαίνει ψαχουλεντά. Ο Μπρίνσλεϊ προχωρεί να την συναντήσει, αλλά σχεδόν δεν την βρίσκει).

- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Αχ, δόξα τω Θεώ, σας βρίσκω! Αχ να ξέρατε πόσο φοβάμαι!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Μα γιατί; Έσβησαν και σε σας τα φώτα;
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Ναι!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Θα πρόκειται για γενική διακοπή.

(Βρίσκει το χέρι της και την οδηγεί στο κάθισμα στο κάτω μέρος της σκηνής αριστερά)

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Δεν νομίζω. Τα φώτα του δρόμου φέγγουν εκεί κοντά στην είσοδο. Τα είδα από το κεφαλόσκαλο.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τότε θα έπαθε βλάβη η κεντρική ασφάλεια του κτιρίου.

ΚΑΡΟΛ: Που βρίσκεται αυτή η ασφάλεια;

(Η Δις Φέρνιβαλ, με μεγάλη της έκπληξη, ακούει μια ξένη φωνή)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Κάτω στο υπόγειο, σφραγισμένη και κλειστή. Απαγορεύεται να την αγγίξει οποιοσδήποτε εκτός από τους υπαλλήλους της Ηλεκτρικής.

ΚΑΡΟΛ: Και τί θα κάνουμε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Θα πάρουμε την Ηλεκτρική στο τηλέφωνο. Τώρα αμέσως!

(Ο Μπρίνσλεϊ εντελώς τυχαία τραβάει τα μαλλιά της δεσποινίδος Φέρνιβαλ. Εκείνη ξεφωνίζει)

ΚΑΡΟΛ: Και θα 'ρθουν τέτοια ώρα μες στη νύχτα;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Είναι υποχρεωμένοι να 'ρθουν! *(Προχωρεί, ψάχνει για το τηλέφωνο)*. Δεσποινίς Φέρνιβαλ μήπως κατά σύμπτωση έχετε κανένα σπίρτο;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Όχι! Δυστυχώς δεν έχω. Είμαι τόσο αφηρημένη. Πάντα κάτι ξεχνάω. Και το τρέμω το σκοτάδι!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Αγάπη μου, σου παρουσιάζω την δεσποινίδα Φέρνιβαλ που κατοικεί στον επάνω όροφο. Δεσποινίς Φέρνιβαλ, η δεσποινίς Μέλκετ.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Χαίρω πολύ!

ΚΑΡΟΛ: Κι εγώ!

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Μα στο Θεό σας! Δεν είναι φοβερό;

(Ο Μπρίνσλεϊ παίρνει το τηλέφωνο και γυρίζει το μηδέν)

ΚΑΡΟΛ: Θα πρέπει ίσως να αναβάλλουμε την επίσκεψη του κυρίου Χόφμαν.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Αδύνατον! Δεν μπορούμε να τον ειδοποιήσουμε. Απόψε θα δειπνήσει έξω κι αμέσως μετά θα έρθει εδώ. Άρα, αποκλείεται να επικοινωνήσουμε μαζί του.

ΚΑΡΟΛ: Να πάρει η οργή!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Κάθεται στο βάθρο και μιλάει στο ακουστικό)* Εμπρός! Εμπρός! Δεσποινίς μπορείτε να με συνδέσετε με τη Ηλεκτρική του Λονδίνου παρακαλώ; Ναι, με την νυκτερινή υπηρεσία. Το ξέρω πως ο αριθμός είναι στον κατάλογο δεσποινίς, αλλά δυστυχώς δεν βλέπω. Δεν

υπάρχει λόγος να ζητάτε συγγνώμη. Όχι δεσποινίς, δεν καταλάβατε. Δεν είμαι αόμματος! Απλώς, δεν βλέπω. Μας κήκε η ασφάλεια. Όχι! Δεν έχουμε σπύρτα! Αλλά και να 'χουμε δεν μπορούμε να τα βρούμε. *(Απελπισμένος)*. Δεσποινίς, σας παρακαλώ. Είναι μεγάλη ανάγκη! Ευχαριστώ. *(Μιλώντας προς το δωμάτιο)*. Το Λονδίνο είναι γεμάτο χοντροκέφαλους.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Αχ, πόσο δίκιο έχετε κύριε Μίλλερ. *(Σηκώνεται έξω φρενών. Μιλάει στο ακουστικό)* Όχι δεσποινίς, ΔΕΝ σας ζήτησα τον αριθμό! ΔΕΝ τον χρειάζομαι τον αριθμό, γιατί ΔΕΝ μπορώ να τον πάρω τον αριθμό! Για πείτε μου σας παρακαλώ, εσείς έχετε ποτέ σας δοκιμάσει να πάρετε αριθμό τηλεφώνου στα θεοσκότεινα; *(Προσπαθεί να συγκρατηθεί)* Θέλω να με συνδέσετε! Αυτό ακριβώς σας ζήτησα! Ευχαριστώ! *(Στη δεσποινίδα Φέρνιβαλ)*. Δεσποινίς Φέρνιβαλ, μήπως κατά ευτυχή σύμπτωση έχετε στο σπίτι σας κεριά;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Όχι δυστυχώς κύριε Μίλλερ. *(Τονίζοντας κοροϊδευτικά τα λόγια του)* «Όχι δυστυχώς κύριε Μίλλερ». *(Στο ακουστικό απότομα)*. Εμπρός, ακούστε... θέλω ν' αναφέρω βλάβη στην κεντρική ασφάλεια στο Σκαρλάτι Γκάρντενς 18. *(Εξουθενωμένος)*. Μάλιστα! Μάλιστα! Εντάξει! *(Σαν τρελός φωνάζει προς το μέρος τουωματίου)*. Περιμένετε παρακαλώ!

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:

Με συγχωρείτε, μπορώ να μιλήσω; Ήθελα να πω πως ο Χάρολντ Κόλλινς, εδώ απέναντι, μπορεί να έχει κανένα κερύ. Απουσιάζει βέβαια, θα λείψει το Σαββατοκύριακο, αλλά αφήνει πάντα το κλειδί του κάτω απ' το χαλάκι της εισόδου.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Μπράβο! Καλή ιδέα! Αυτός είναι πρακτικός άνθρωπος. Θα έχει σίγουρα κερύ. *(Στην Κάρολ παραζαλισμένος)*. Έλα αγάπη μου, πάρε εσύ αυτό το... κι εγώ τρέχω σ' αυτό το... να δω μήπως βρω αυτό το... *(Της δίνει το τηλέφωνο, τρέχει στην πόρτα και σκοντάφτει πάνω σ' ένα άγαλμα)*. Βρε το κερατένιο!

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Πάθατε τίποτα κύριε Μίλλερ;
Το ήξερα! Που να με πάρει ο διάολος! Το ήξερα πως αυτή θα ήταν η χειρότερη νύχτα της ζωής μου. *(Σκοντάφτει πάνω στην πόρτα)*

ΚΑΡΟΛ:

Μη σε πιάνει πανικός αγάπη μου! Προ παντός, μη σε πιάνει πανικός!

(Ο Μπρίνσλεϊ βγαίνει περπατώντας έξω και τον βλέπουμε να ψαχουλεύει κάτω από το χαλάκι του Χάρολντ. Το βρίσκει και μπαίνει στο απέναντι διαμέρισμα)

- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Έχετε πολύ δίκιο δεσποινίς Μέλκετ. Δεν πρέπει καθόλου να μας πιάνει πανικός.
- ΚΑΡΟΛ:** *(Στο ακουστικό)* Εμπρός! Εμπρός! *(Στη δεσποινίδα Φέρνιβαλ).* Μα απόψε βρέθηκε κι αυτό για την τύχη του Μπρίνσλεϊ;
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Συμβαίνει τίποτα έκτακτο απόψε δεσποινίς Μέλκετ;
- ΚΑΡΟΛ:** Δεν θα μπορούσε να συμβεί πιο έκτακτο δεσποινίς Φέρνιβαλ...
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Τι μου λέτε; Τι ακριβώς έκτακτο συμβαίνει, αν επιτρέπετε;
- ΚΑΡΟΛ:** Έχετε ακούσει για κάποιον Γερμανό, που ονομάζεται Γκέοργκ Χόφμαν;
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Και βέβαια! Είναι ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου, αν δεν κάνω λάθος.
- ΚΑΡΟΛ:** Ακριβώς! *(Στο ακουστικό).* Εμπρός! *(Στη δεσποινίδα Φέρνιβαλ).* Ε λοιπόν, αυτός ο κύριος πρόκειται να μας επισκεφτεί απόψε.
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Απόψε;
- ΚΑΡΟΛ:** Σε είκοσι λεπτά για την ακρίβεια. Και για την τύχη μας είναι όπως φαίνεται θεόκουφος...
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Τι παράξενο! Και γιατί θα σας επισκεφθεί, αν δεν είμαι αδιάκριτη;
- ΚΑΡΟΛ:** Είδε μερικές φωτογραφίες από τα έργα του Μπρίνσλεϊ και όπως φαίνεται ξετρελάθηκε! Η γραμματέας του τηλεφώνησε την περασμένη εβδομάδα και ρώτησε αν ο κύριος Χόφμαν μπορούσε να επισκεφθεί τον Μπρίνσλεϊ και να δει τα έργα του από κοντά. Βλέπετε, είναι μανιώδης συλλέκτης. Ο Μπρίνσλεϊ θα πιάσει την καλή, αν ο Χόφμαν αγοράσει κάποιο έργο του!
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Ω, τι ενδιαφέρον!
- ΚΑΡΟΛ:** Είναι η μεγάλη του ευκαιρία. Ή μάλλον, ήταν πριν από λίγο.
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Μα τότε αγαπητή μου, πρέπει να τον βοηθήσετε! Για πατήστε πάλι αυτό εκεί το πραγματάκι.
- ΚΑΡΟΛ:** *(Δοκιμάζει το κουμπί του τηλεφώνου)* Εμπρός! Εμπρός! Μπορεί να έπεσε καμιά βόμβα και να σκοτώθηκαν όλοι.
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Σας παρακαλώ, μη λέτε τέτοια πράγματα, ούτε γι' αστείο.
- ΚΑΡΟΛ:** *(Επιτέλους κάποιος της απαντά)* Εμπρός; Α, ναι! Μάλιστα! Ομιλείτε με το διαμέρισμα αριθμός δεκαοκτώ, Σκαρλάτι Γκάρντενς. Φοβάμαι, πως πάθαμε μια απ' τις χειρότερες βλάβες! Αυτό που όλος ο κόσμος ονομάζει βλάβη της κεντρικής ασφάλειας και το θεωρεί εντελώς ασήμαντο. Αν υπάρχει κάποιος... Μα τί στο καλό. Δεν είναι δυνατόν να

έχουν πάθει όλοι γρίπη... Σας παρακαλώ! Κάντε ό,τι είναι δυνατό! Σας λέω πως είναι πάρα πολύ μεγάλη ανάγκη! *(Κρεμάει το ακουστικό)* Θα κάνουν ό,τι είναι δυνατόν για να μας στείλουν κάποιον απόψε. Τουλάχιστον, έτσι μου είπαν...

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:

Η δουλειά τους δεν είναι η βοήθεια αγαπητή μου. Στον καιρό μου, όταν ήμουνα νέα, πλήρωνες τον λογαριασμό σου και δεν χρειαζόσουν τίποτε άλλο. Τώρα στις μέρες μας, ο πρώτος τυχών ξένος σε σκυλοβρίζει χωρίς αιτία. Αν καταλάβει μάλιστα πως ανήκεις και στη μεσαία τάξη, τότε κλάφτα...

ΚΑΡΟΛ:

Να σας σερβίρω ένα ποτό;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:

Ευχαριστώ, αλλά δεν πίνω. Βλέπετε, ο αγαπητός μου πατέρας ήταν κληρικός βαπτιστής και καταδίκασε αμετάκλητα τη χρήση του οινοπνεύματος!

(Ακούγεται θόρυβος απ' έξω σαν κάποιος να σκόνταψε απάνω σε μπουκάλια από γάλα και κάπως πνιχτά μια βλαστήμια)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:*(Ουρλιάζοντας)* Δεν είναι κανείς εδώ;

ΚΑΡΟΛ:

(Δυνατά) Εδώ μπαμπακούλη! Έλα!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:Μα τι διάβολο, δεν μπορείτε να ανάψετε ένα φως, να πάρει η οργή; Κόντεψα να τσακιστώ εκεί έξω επάνω σε κάτι παλιομπούκαλα από γάλα!

ΚΑΡΟΛ:

Μας κάηκε η ασφάλεια μπαμπά! Δεν ανάβει κανένα φως.

(Ο Συνταγματάρχης παρουσιάζεται κρατώντας ένα αναπτήρα αναμμένο)

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:

Α Θεέ μου! Τι ανακούφιση! Φως!

ΚΑΡΟΛ:

Δεσποινίς Φέρνιβαλ, να σας συστήσω τον πατέρα μου, τον Συνταγματάρχη Μέλκετ. Η Δεσποινίς Φέρνιβαλ μένει στο πάνω πάτωμα.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:Χαίρω πολύ.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:

Κατέφυγα εδώ για λίγο για να είμαι τουλάχιστον κοντά στον κύριο Μίλλερ. Δεν τα πολυκαταφέρνω στο σκοτάδι.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:Και τότε συνέβη αυτό το αξιοσημείωτο γεγονός;

(Η Δις Φέρνιβαλ ενθουσιασμένη για το φως, το παρακολουθεί με αχόρταγα μάτια καθώς ο Συνταγματάρχης διασχίζει το δωμάτιο).

ΚΑΡΟΛ:

Εδώ και πέντε λεπτά έσβησαν ξαφνικά τα φώτα.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:Και πού είναι ο λεβέντης σου;

ΚΑΡΟΛ:

Στο απέναντι διαμέρισμα. Ψάχνει να βρει κεριά.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:Πώς; Δεν έχει κεριά το σπίτι;

ΚΑΡΟΛ:

Όχι. Χάσαμε και τα σπέρτα και δεν μπορούμε να τα βρούμε πουθενά.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Κατάλαβα... Έλλειψις οργανώσεως. Κακό σημάδι!

ΚΑΡΟΛ: Μπαμπά σε παρακαλώ. Αυτό μπορεί να συμβεί στον καθένα.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Όχι σε μένα! *(Ο Συνταγματάρχης γυρίζει και ανακαλύπτει την Δίδα Φέρνιβαλ που στέκει ακριβώς πίσω του. Της ρίχνει μιá φοβερή ματιά. Η καημένη η γυναίκα αποτραβιέται στον καναπέ και κάθεται. Ο Συνταγματάρχης βλέπει για πρώτη φορά τα γλυπτά του Μπρίνσλεϊ).* Τί στο δαίμονα είναι αυτό πάλι;

ΚΑΡΟΛ: Ένα από τα έργα του Μπρίνσλεϊ.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Σοβαρά; Μη μου πεις... Και πόσο το πουλάει;

ΚΑΡΟΛ: Νομίζω πως η τιμή του είναι πενήντα λίρες.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Απίστευτο!

ΚΑΡΟΛ: *(Νευρικά)* Σ' αρέσει το διαμέρισμα μπαμπά; Το επίπλωσε με πολύ γούστο, δεν βρίσκεις; Θέλω να πω είναι καλοβαλμένο, αλλά δεν είναι φανταχτερό.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Βλέπει τον Βούδα)* Ναι. Πως. Καλό είναι. Πολύ κομψό. Και πραγματικά, νομίζω πως έχει θαυμάσιο γούστο. Αυτή την εντύπωση μου κάνει εμένα προσωπικά ένα πραγματικό έργο τέχνης. Καταλαβαίνει κανείς με το πρώτο τί παριστάνει.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Χριστός κι Απόστολος!

ΚΑΡΟΛ: Τι πάθατε;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Τίποτα... Αυτός ο Βούδας μοιάζει τόσο πολύ με εκείνον που έχει ο κύριος Κόλλινς!

(Η Κάρολ είναι κυριολεκτικά πανικόβλητη)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Και θα κοστίζει ένα σωρό λεφτά. Δεν είναι έτσι; Θα πρέπει να 'χει πάνω κάτω...

ΚΑΡΟΛ: Ε, δε θα 'χει;...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Έχει ωραιότατα χρώματα, διάβολε! *(Σκύβει να τον εξετάσει).*

ΚΑΡΟΛ: *(Λέει γρήγορα και ψιθυριστά στη δεσποινίδα Φέρνιβαλ)* Τον γνωρίζετε τον κύριο Κόλλινς;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Και βέβαια. Πολύ καλά μάλιστα. Είμαστε πολύ καλοί φίλοι. Έχει τόσο όμορφα πράγματα! *(Για πρώτη φορά καταλαβαίνει σε ποιόν καναπέ κάθεται)* Ω!

ΚΑΡΟΛ: Τι συμβαίνει;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Αυτά τα επίπλα... *(Κοιτάζει γύρω της).* Μα βέβαια... Μέγας είσαι Κύριε!

ΚΑΡΟΛ: *(Βιαστικά)* Μπαμπά, γιατί δεν πας δίπλα να ρίξεις μια ματιά; Εκεί στο βάθος είναι το στούντιο του Μπρίνσλεϊ. Θέλω οπωσδήποτε να δεις κάτι, πριν γυρίσει.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Τί να δω;

ΚΑΡΟΛ: Ε, να... Πρόκειται για έκπληξη! Προχώρησε και θα το καταλάβεις μόλις το δεις.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Πολύ καλά πέρδικά μου. Όπως προστάζεις! *(Στη δεσποινίδα Φέρνιβαλ)*. Με συγχωρείτε.

(Προχωρεί στο στούντιο. Βγαίνει κρατώντας τον αναπήρα, του. Το φως αυτόματα γίνεται ζωηρότερο επάνω στη σκηνή. Η Κάρολ κάθεται πλάι στην γεροντοκόρη στον καναπέ και ζαρώνει σαν κάτι να συνωμοτεί).

ΚΑΡΟΛ: *(Σιγά και βιαστικά)* Δεσποινίς Φέρνιβαλ εσείς είστε ένας άνθρωπος με κατανόηση, δεν είστε;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Δεν ξέρω! Τί γυρεύουν αυτά τα έπιπλα εδώ μέσα; Όλα αυτά ανήκουν στο Χάρολντ Κόλλινς.

ΚΑΡΟΛ: Το ξέρω! Κάναμε κάτι φοβερό... εντελώς φοβερό... Κλέψ... *(δαγκώνεται και το διορθώνει αμέσως)* δανειστήκαμε τα καλύτερα πράγματα του Χάρολντ και βάλουμε στη θέση τους εκείνες τις φριχτές παλιατζούρες του Μπρίνσλεϊ.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Μα για ποιά λόγο; Αυτό είναι εντελώς απαράδεκτο!

ΚΑΡΟΛ : *(Συναισθηματικά)* Γιατί, απλούστατα, ο Μπρίνσλεϊ δεν έχει τίποτα δεσποινίς Φέρνιβαλ! Απολύτως τίποτα. Δεν έχει στον ήλιο μοίρα. Αν ο μπαμπάς μου έβλεπε σήμερα αυτό το διαμέρισμα στη συνηθισμένη του κατάσταση, θα απαγόρευε τον γάμο μας με το πρώτο! Ο κύριος Κόλλινς απουσίαζε κι έτσι, αφού δεν μπορούσαμε να τον ρωτήσουμε, πήραμε μόνοι μας την πρωτοβουλία...

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Αν ο Χάρολντ Κόλλινς ήξερε πως κάποιος άγγιξε τα έπιπλά του ή τις πορσελάνες του, το δίχως άλλο θα έβγαινε απ' τα ρούχα του! Κι αυτός εδώ ο Βούδας, *(δείχνει σε άλλη κατεύθυνση)* είναι το πιο πολύτιμο πράγμα που έχει! Κοστίζει πολλές εκατοντάδες λίρες.

ΚΑΡΟΛ: Δεσποινίς Φέρνιβαλ σας παρακαλώ! Δεν θα μας προδώσετε, έτσι δεν είναι; Βρισκόμαστε σε απόγνωση! Και εξ άλλου είναι μόνο για μία ώρα. Σας παρακαλώ...

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: *(Χαχανίζοντας)* Πολύ καλά! Δεν θα σας προδώσω!

ΚΑΡΟΛ: Ω, σας ευχαριστώ!

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Πρέπει όμως να τα βάλετε όλα πίσω στη θέση τους. Ακριβώς όπως ήταν, μόλις ο κύριος Χόφμαν και ο πατέρας σας φύγουν.

ΚΑΡΟΛ: Έχετε τον λόγο μου. Δεσποινίς Φέρνιβαλ, είστε ένας άγγελος! Πάρτε ένα ποτό. Α! Όχι! Ξέχασα! Δεν πίνετε. Τότε πάρτε ένα χυμό λεμόνι.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Ευχαριστώ! Για ένα λεμον-τζους δεν λέω όχι!

(Ο Συνταγματάρχης επιστρέφει κρατώντας πάντα τον αναπητήρα του. Τα φώτα στη σκηνή χαμηλώνουν κάπως)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Τί να σου πω παιδάκι μου... Έχω μείνει κατάπληκτος! Και υποτίθεται ότι αυτό είναι γλυπτική;

ΚΑΡΟΛ: Δεν υποτίθεται μπαμπά. Είναι!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Αυτά πέρδικά μου, μπορούν θαυμάσια να χρησιμοποιηθούν για εργαλεία του κήπου. Ομολογώ πως θα με βόλευαν πολύ στο σκάψιμο.

(Η Δις Φέρνιβαλ χαχανίζει)

ΚΑΡΟΛ: Δεν το βρίσκω και τόσο αστείο μπαμπά.

(Η Δις Φέρνιβαλ σταματά το χαχάνισμα)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Με συγχωρείς πέρδικά μου! Ο καθένας με τη λόξα του!

ΚΑΡΟΛ: Θα μου κάνεις μεγάλη χάρη αν δεν με φωνάζεις πέρδικά σου!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Δεν βλέπω τον λόγο γιατί να ξοδεύουμε άδικα το αέριο. Μπορεί να το χρειαστούμε. *(Σβήνει τον αναπητήρα).*

(Η Δεσποινίς Φέρνιβαλ ξαφνιάζεται πάλι κάπως, ενώ τα φώτα της σκηνής ζωηρεύουν)

ΚΑΡΟΛ: Μην εκνευρίζεστε δεσποινίς Φέρνιβαλ. Θα ‘ρθει τώρα ο Μπριν με τα κεριά.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Τότε πρέπει να πηγαίνω, να μη σας εμποδίζω.

ΚΑΡΟΛ: Δεν μας εμποδίζετε καθόλου. *(Σαν να ακούει τον Μπριν).* Εσύ είσαι Μπριν;

(Ο Μπρίνσλεϊ βγαίνει από το διαμέρισμα του Χάρολντ, βάζει το κλειδί πίσω στη θέση του, κάτω από το χαλάκι)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Φώναξες μωρό μου;

ΚΑΡΟΛ: Βρήκες τίποτα;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Μπαίνει)* Τί να βρεις σ’ αυτό το σκοτάδι; Τίποτα! Αν έχει κεριά, ποιός ξέρει πού τα έχει βάλει... Ειδοποίησες την Ηλεκτρική;

ΚΑΡΟΛ: Μου υποσχέθηκαν πως ίσως στείλουν κάποιον αργότερα.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Πόσο αργότερα;

ΚΑΡΟΛ: Δεν ήξεραν να μου πουν.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Σωθήκαμε! Ωραία θα περάσουμε απόψε. Να μην υπάρχει ούτε ένα φυτίλι μέσα σ’ αυτό το σπίτι. Και να πρέπει

κανείς να δείξει την γλυπτική του σ' έναν εκατομμυριούχο. Και να καλοπιιάσει κι αυτό το τρομερό τέρας που αποκαλείς πατέρα σου. Τέλεια! Θαύμα!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Βλοσυρά, ανάβοντας τον αναπτήρα του)* Καλησπέρα κύριε!

(Ο Μπρίνσλεϊ τινάζεται)

ΚΑΡΟΛ: Μπριν, να σου συστήσω τον πατέρα μου. Ο Συνταγματάρχης Μέλκετ!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Φοβερά σαστισμένος)* Α! Α! Α! Α! *(Πανικόβλητος)*. Καλησπέρα κύριε... Εδώ είστε λοιπόν; Για φαντάσου! Πε... περιμένω κάτι φοβερούς γείτονες... Κάτι γείτονες τέρατα... Φοβερά τέρατα... Άλλο να σας το λέω... Καταλαβαίνετε... Μου τηλεφώνησαν και είπαν πως μπορεί να πεταχτούν ως εδώ! *(Χαμένος)* Λοιπόν... λοιπόν...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Βλοσυρός)* Λοιπόν; Λοιπόν;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: *(Εκνευρισμένη)* Λοιπόν; Λοιπόν;

ΚΑΡΟΛ: *(Ζωηρή)* Λοιπόν; Λοιπόν;

(Ο Συνταγματάρχης σηκώνεται και προχωρεί προς τον Μπρίνσλεϊ που κάνει πίσω προχωρώντας στο δωμάτιο).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Λοιπόν, έχετε μπλεξίματα...

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Στο κατακόρυφο των νεύρων)* Α, μπα! Ιδέα σας! Μιά μικρή βλάβη στην ασφάλεια. Αυτό είν' όλο. Ένα τίποτα δηλαδή. Αυτά συμβαίνουν όλη την ώρα... Θέλω να πω, δεν είναι η πρώτη βλάβη που μου συμβαίνει και φυσικά δεν θα είναι ούτε η τελευταία, φαντάζομαι... *(Γελάει άγαρμπα, δυνατά, τσιριχτά, άγρια)*

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Αμείλικτος)* Στο μεταξύ, δεν έχετε σπέρτα! Ορθόν;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ορθόν!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ούτε κεριά! Ορθόν;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ορθόν!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ούτε τα βασικά εφόδια! Ορθόν;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ορθότατον! *(Τινάζεται)* ΟΧΙ! Σ' αυτό δεν συμφωνώ, για να είμαι ειλικρινής...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Όταν λέγω βασικά εφόδια νεαρέ, θέλω να πω να είσθε πάντα έτοιμος στη ζωή και πάντα εν επιφυλακή και σε στάση προσοχής! Και ποτέ σε στάση ανάπαυσης! Καταλαβαίνετε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Σίγουρα δεν βρίσκομαι σε στάση ανάπαυσης.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Τί σκοπεύετε να κάνετε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τί σκοπεύω να κάνω;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μη μου απαντάτε σαν να είσθε η ηχώ μου κύριε! Δεν μου αρέσει.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεν σας αρέσει; Συγγνώμη!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ακούστε εδώ! Εδώ έχουμε μιάν επείγουσα ανάγκη. Αυτό διάβολε, το βλέπει ο καθένας!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Εδώ δεν βλέπουμε ούτε τη μύτη μας, την επείγουσα ανάγκη θα βλέπαμε; *(Γελάει πάλι άγαρμπα και αχαλίνωτα).*

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Να σας λείπει το χιούμορ κύριε! Απαλλάξτε με τουλάχιστον από αυτό, αν δεν σας κάνει κόπο και ας εξετάσουμε την κατάσταση αντικειμενικά. Ορθόν;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ποιό ορθόν δεν γίνεται...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Κλείνει τον αναπτήρα του)* Το σκότος. Πρόβλημα! *(Ανάβει τον αναπτήρα του)* Το φως. Λύσις!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Πολύ σωστά κύριε.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Όπλα αντιδράσεως. Τα σπέρτα! Ούτε ένα. Τα κεριά! Ούτε ένα. Τί απομένει λοιπόν;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Μακάρι να 'ξερα!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Οι λαμπάδες! Οι λαμπάδες κύριε. Ορίστε.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Σαν τους πρώτους χριστιανούς στις κατακόμβες...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Πώς είπατε, κύριε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Με συγχωρείτε. Μου φαίνεται πως δεν ξέρω πια τι λέω. Σύμφωνοι. Λαμπάδες είπατε; Θαυμάσια ιδέα!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ζήτημα ρουτίνας! Λοιπόν; Πού θα βρούμε ένα κερύ;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Στο μίνι μάρκετ, τρία στενά παρακάτω! Τί ώρα είναι;

(Ο Συνταγματάρχης ανάβει τον αναπτήρα του, αλλά τώρα πια όχι με το πρώτο. Τα φώτα στη σκηνή ανεβαίνουν και χαμηλώνουν αντίστοιχα)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Το παλιόπραμα! Τελειώνει το αέριο. *(Συμβουλευέται το ρολόι του).* Δέκα παρά τέταρτο. Προλαβαίνετε αν βιαστείτε.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ευχαριστώ κύριε! Το φωτεινό σας μυαλό μας σώζει!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Εμπρός λοιπόν άνθρωπέ μου! Βιάσου! Βιάσου!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Βιάζομαι κύριε! Τρέχω! Θα είμαι πίσω σε ένα λεπτό.

(Ο Συνταγματάρχης κάθεται στην πολυθρόνα της αντιβασιλείας στο κάτω μέρος της σκηνής αριστερά)

ΚΑΡΟΛ: Καλή τύχη αγάπη μου!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ευχαριστώ μωρό μου!

(Της στέλνει ένα φιλί. Εκείνη του στέλνει άλλο ένα)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Εξω φρενών)* Να σταματήσουν αυτές οι ανοησίες αμέσως!

(Ο Μπρίνσλεϊ προχωρεί προς την πόρτα, μόλις φθάνει όμως εκεί, ακούγεται πάλι απ' έξω ο Χάρολντ)

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Με έντονη προφορά του Λαγκασάιρ)* Εϊ! Εϊ! Δεν ακούτε; Είναι κανείς εδώ;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Παγώνοντας από το φόβο του)* Ο Χάρολντ!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Εϊ, Μπρίνσλεϊ, δεν ακούς;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Το λέει για να το καταλάβει η Κάρολ)* Ο Χάρολντ είναι... Γύρισε!

ΚΑΡΟΛ: Αδύνατο!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τα έπιπλα!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Μα τί συμβαίνει επί τέλους;

(Παρουσιάζεται ο Χάρολντ. Φοράει ένα κομψό αδιάβροχο και κρατάει ένα βαλιτσάκι για το Σαβατοκύριακο).

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τίποτα δεν συμβαίνει Χάρολντ! Μην ανησυχείς. Κάηκε η ασφάλεια του ηλεκτρικού, γι αυτό είμαστε στα σκοτεινά. Σκοτάδι σ' όλο το κτίριο.

ΧΑΡΟΛΝΤ: Τηλεφωνήσατε στην Ηλεκτρική; *(Απλώνει το χέρι του ψάχνοντας).*

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ναι, φυσικά. Έλα, προχώρησε, μη διστάζεις. Έλα να πάρεις ένα ποτό. Πες μας πώς πέρασες στο γουήκ-εντ;

(Ο Χάρολντ πιάνει το χέρι του Μπρίνσλεϊ και μπαίνει στο δωμάτιο, ακουμπώντας φιλικά στο μπράτσο του)

ΧΑΡΟΛΝΤ: Έβρεχε αδιάκοπα. Αναγκάστηκα να γυρίσω. Παλιοβροχή. Μούσκεψα ως το κόκαλο.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Νευρικά)* Εμπρός λοιπόν. Πέστα μας από την αρχή.

ΧΑΡΟΛΝΤ: Να σας τα πω; *(Τραβάει το μπράτσο του).* Είναι κι άλλοι εδώ; Ποιοί;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: *(Σκερτσόζικα)* Εγώ κύριε Κόλλινς!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Εσύ Φέρνυ;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Κατέφυγα εδώ στην απελπισία μου. Φοβάμαι! Ξέρετε πόσο το σιχαίνομαι το σκοτάδι.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Προσπαθεί ν' ανάψει τον αναπτήρα του)* Το άτιμο! *(Επιτέλους τον ανάβει).* Επιτέλους! Εδώ είμαστε. *(Υψώνει τον αναπτήρα στο πρόσωπο του Κόλλινς και λέει με αηδία).* Εσείς ποιος είσθε κύριε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Επιτρέψτε μου να σας συστήσω τον γείτονά μου. Ο κύριος Χάρολντ Κόλλινς! Ο Συνταγματάρχης Μέλκετ!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Χαίρω πολύ!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Μουγκρίζει)* Παρομοίως!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Κι από δω, η δεσποινίς Κάρολ Μέλκετ! Ο Χάρολντ Κόλλινς!

ΚΑΡΟΛ: *(Μ' ένα ψυχρό χαμόγελο)* Χαίρω πολύ.

(Ο Χάρολντ κάνει μια ψυχρή καταφατική κίνηση του κεφαλιού)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Χάρολντ, δώσε μου το αδιάβροχο σου.

(Ο Χάρολντ φοράει ένα εφαρμοστό γκριζο κοστούμι κι ένα πουκάμισο με ζωηρό χρώμα)

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Βγάζει το αδιάβροχο του και του το δίνει)* Πρόσεξε, στάζει ολόκληρο.

(Ο Μπρίνσλεϊ ρίχνει με σβελτάδα το αδιάβροχο απάνω στο μπουλ από πορσελάνη)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Να υποθέσω πως δεν θα σας βρίσκετε κανένα κερύ...

ΧΑΡΟΛΝΤ: Απίστευτο κι όμως αληθινό Συνταγματάρχα. Ούτε ένα. Τί ανόητος που είμαι!

(Ο Μπρίνσλεϊ προχωρεί και σβήνει τον αναπτήρα του Συνταγματάρχη τη στιγμή ακριβώς που ο Χάρολντ αρχίζει να περιεργάζεται το δωμάτιο. Τα φώτα στη σκηνή ζωηρεύουν)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Γιατί που να πάρει ο διάβολος το έκανες αυτό; Δεν μου λες;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Για να μην καίγεται άδικα το αέριο! Μπορεί να το χρειασθείτε αργότερα και να μην έχετε.

(Ο Συνταγματάρχης του ρίχνει μια ύποπτη ματιά. Ο Μπρίνσλεϊ κινείται γρήγορα πάλι κι αρπάζει εγκαίρως το αδιάβροχο και το ρίχνει στη δεξιά άκρη του καναπέ για να τον κρύψει όσο είναι δυνατόν)

ΧΑΡΟΛΝΤ: Δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχείτε. Έχω σπίρτα.

ΚΑΡΟΛ: *(Τρομαγμένη)* Σπίρτα;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Τρομαγμένος)* Σπίρτα;

ΧΑΡΟΛΝΤ: Ναι! Να δεις, πού τα έχω... *(Ψάχνει τις τσέπες του)* Α! Να τα! *(Κάνει χιούμορ)* Ελπίζω να το ανάβω απ' τη σωστή μεριά. *(Ανάβει ένα σπίρτο).*

(Ο Μπρίνσλεϊ αυτόματα το σβήνει από πίσω του και τρέχει να κρύψει το μπουλ από φαγιάντσα κάτω από το τραπέζι και να σκεπάσει με το τραπεζομάντιλο την άκρη του καναπέ που είναι ακάλυπτη. Η Δις Φέρνιβαλ κάθεται μακάρια ανάμεσα στα δύο αυτοσχέδια καλύμματα, εντελώς ανύποπτη)

- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Μα τι έγινε;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Λαλίστατος)* Κάποιο ρεύμα αέρα σίγουρα! Αδύνατο να κρατήσεις σπύρτο αναμμένο σ' αυτό το δωμάτιο. Εντελώς αδύνατο. Είναι αυτά τα αντιρεύματα ξέρεις... Η πληγή των παλιών σπιτιών! Εδώ σ' αυτό το σπίτι πρόκειται για μόνιμη κατάσταση...
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** *(Σαστισμένος)* Δεν καταλαβαίνω τί λες! *(Ανάβει άλλο σπύρτο. Ο Μπρίνσλεϊ το ξανασβήνει καθώς γλιστράει ξαφνικά και κάθεται στην πολυθρόνα κάτω αριστερά, αλλ' αυτή τη φορά ο Χάρολντ τον βλέπει)* Μα δεν μου λες, τί σ' έπιασε;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Τίποτα!
ΧΑΡΟΛΝΤ: Μήπως κρύβεις κανένα πτώμα εδώ μέσα, ε;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Όχι! *(Γελάει υστερικά και άγαρμπα).*
ΧΑΡΟΛΝΤ: Ε! Σου μιλάω! Μήπως είσαι πιωμένος;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Όχι! Ασφαλώς, όχι!

(Ο Χάρολντ ανάβει άλλο σπύρτο. ο Μπρίνσλεϊ πετιέται όρθιος. Όλα αυτά τα ανάμματα και σβησίματα φυσικά συνοδεύονται από γρήγορες και απότομες εναλλαγές του φωτός)

- ΧΑΡΟΛΝΤ:** *(Σε απόγνωση)* Άκου να σου πω! Τί ρόλο παίζεις επιτέλους, μου λες;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Έχει ξαφνικά μια έμπνευση)* Επικίνδυνο! Επικίνδυνο! Είναι πολύ επικίνδυνο! Κίνδυνος-θάνατος! Ακαριαίος θάνατος! Πάμε περίπατο όλοι στο άψε-σβήσε! Οι ακάλυπτες φλόγες! Βέβαια! Φοβερά ατυχήματα μπορεί να συμβούν από τις ακάλυπτες φλόγες!
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Μα τί ανοησίες είναι αυτές που αραδιάζεις; Τι έπαθες επιτέλους;

(Ο Μπρίνσλεϊ αρπάζει τον Χάρολντ και τον σπρώχνει με δύναμη ως το τραπέζι που είναι στο κέντρο)

- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Τώρα θυμήθηκα! Και μας το 'χουν πει τόσες φορές. Στα παλιά σπίτια, το κουτί της γενικής ασφάλειας του ηλεκτρικού κι ο μετρητής του γκαζιού βρίσκονται στο ίδιο ντουλαπάκι. Αυτό ακριβώς συμβαίνει και με μας!
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** Και τι μ' αυτό;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Να! Οι διακοπές του ηλεκτρικού εύκολα καταστρέφουν τον τροφοδότη του γκαζιού. Αυτό το ξέρει όλος ο κόσμος. Γίνεται τόσο συχνά. Γι' αυτό πρέπει κανείς ν' αποφεύγει τις ακάλυπτες φλόγες ώσπου να ξανάρθει το φως!
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** Πρώτη φορά ακούω κάτι τέτοιο...

- ΧΑΡΟΛΑΝΤ:** Κι εγώ!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Μιλάω σοβαρά! Δεν αστειεύομαι. Είναι φοβερά επικίνδυνο να περιφέρονται ακάλυπτες φλόγες σ' αυτό το δωμάτιο.
- ΚΑΡΟΛ:** *(Σιγοντάρει)* Ο Μπρίνσλεϊ έχει απόλυτο δίκιο! Τώρα θυμάμαι πως μου έκαναν αυστηρές συστάσεις σχετικά μ' αυτό. Απόψε... στο τηλέφωνο... όταν κάλεσα την Ηλεκτρική! Μου είπαν συγκεκριμένα *(χοντραίνει τη φωνή της)* “Το νου σας, μην ανάψετε κανένα σπίρτο πριν διορθωθεί η ασφάλεια!”
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Ορίστε! Βλέπετε; Είναι φοβερά επικίνδυνο σας λέω.
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** *(Άγρια στην Κάρολ)* Τότε, μπορείς να μου πεις γιατί δεν με ειδοποίησες πέρδικα;
- ΧΑΡΟΛΑΝΤ:** *(Με απορημένη αηδία)* “Πέρδικα;”
- ΚΑΡΟΛ:** Το ξέχασα. Και μη με ξαναπείς “πέρδικα” σε παρακαλώ!
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** Ωραία δουλειά! Συγχαρητήρια!
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Ω Θεέ μου, πρέπει να προσέχουμε πολύ!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Και βέβαια πρέπει! Εμπρός! Ας πάρουμε όλοι ένα ποτό. Θα μας τονώσει.
- ΚΑΡΟΛ:** Πολύ καλή ιδέα! Κύριε Κόλλινς θα θέλατε ένα ποτό;
- ΧΑΡΟΛΑΝΤ:** Να σας πω, δεν θα έλεγα όχι. Θα είναι ό,τι χρειάζεται μετά από το αποψινό μου ταξίδι. Μιλάω σοβαρά. Δεν έχετε ιδέα τι γινόταν σ' εκείνο το βαγόνι... Τριανταπέντε άνθρωποι! Ο ένας απάνω στον άλλο, σαν σαρδέλες! Μωρά που τα κρατούσαν στα χέρια κι όλο κλαίγανε, άλλα που μπουσουλάγανε και κλαίγανε κι εκείνα, δύο καλόγριες που ψέλνανε συνέχεια και δύο μαλλιαρά σκυλάκια που είχανε λυσσάξει στο γαύγισμα! Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, δεν υπήρχε ούτε ένα λουκάνικο για κολατσιό σ' όλη τη διαδρομή από το Λήμιγκτον μέχρι το Λονδίνο. Πρόκειται δηλαδή για αίσχος!
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Κι εσείς φυσικά, θα φανταστήκατε πως θα υπήρχε ρεστωράν στο τρένο όπως σε άλλες γραμμές, έτσι κύριε Κόλλινς;
- ΧΑΡΟΛΑΝΤ:** Δεν φαντάσθηκα τίποτα Φέρνυ! Αυτοί δεν νοιάζονται ακόμη κι αν ψοφήσεις, όταν σου κόψουν το εισιτήριο. Με συγχωρείτε. Πρέπει να πάω να συγυριστώ λιγάκι.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** *(Πανικόβλητος)* Πού να πηγαίνεις τώρα! Βολέψου εδώ όπως μπορείς.
- ΧΑΡΟΛΑΝΤ:** Σύμφωνα, αλλά θα πρέπει ν' αδειάσω τη βαλίτσα μου.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Καλά, καλά! Έχεις καιρό... Αργότερα, αργότερα!
- ΧΑΡΟΛΑΝΤ:** Όχι! Δεν μπορώ να έχω τα ρούχα μου κλεισμένα στη βαλίτσα. Αν είναι κάτι που σιχαίνομαι, είναι τα τσαλακωμένα ρούχα.

- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Έλα καημένη τώρα, μη γίνεσαι υπερβολικός! Θα χαλάσει ο κόσμος για πέντε λεπτά;
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Εδώ που τα λέμε, είσαι ένας μικρός τύραννος Μπριν!
- ΚΑΡΟΛ:** Τι θα πάρετε; Ουίνι, Βέρα ή Τζινέτ;
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Πώς το είπατε αυτό δεσποινίς;
- ΚΑΡΟΛ:** Ουίσκι Ουίνι, βότκα Βέρα ή το παλιό καλό τζιν Τζινέτ;
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** *(Υποκύπτοντας)* Α, μάλιστα. Λοιπόν δεσποινίς μου είστε ασυναγώνιστη! Αν δεν σας κάνει κόπο, θα προτιμούσα λίγο Τζινέτ με δυό σταγόνες λάϊμ τζους παρακαλώ.
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** *(Στον Μπρίνσλεϊ θυμωμένα)* Δεν μου λες νεαρέ μου, πρέπει να στο θυμίζω κάθε λίγο και λιγάκι πως αντιμετωπίζεις μια κατάσταση εκτάκτου ανάγκης; Όπου να 'ναι φτάνει ο ξένος σου.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Αχ Θεέ μου, το είχα ξεχάσει!
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** Δοκίμασε στο μίνι μάρκετ. Ρώτησε τους γείτονες. Ρώτησε όποιον θέλεις τέλος πάντων, αλλά αποφάσισε επιτέλους κύριε να βρεις ένα κερί!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Ναι! Βέβαια! Χωρίς άλλο! Κάρολ, μπορώ να σου πω δυό λεπτά;
- ΚΑΡΟΛ:** Ναι, βέβαια!

(Πηγαίνει ψαχουλεύοντας κοντά του κι ο Μπρίνσλεϊ την οδηγεί στη σκάλα)

- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** Μα τί συμβαίνει πάλι;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Μας συγχωρείτε δυο λεπτά Συνταγματάρχα, με την άδεια σας!

(Τραβάει βιαστικά την Κάρολ κι ανεβαίνουν τις σκάλες)

- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** *(Ενώ οι άλλοι ανεβαίνουν)* Αχ κύριε Κόλλινς, είναι απίστευτο! Δεν θα μπορούσατε ποτέ να μαντεύσετε ποιός θα έλθει εδώ απόψε.
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Ποιός;
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Ω κύριε Κόλλινς, Κάνετε μια προσπάθεια να μαντεύσετε!

(Ο Μπρίνσλεϊ φτάνει στο κεφαλόσκαλο, φτάνει στην πόρτα του υπνοδωματίου και την κλείνει πίσω του αφού μπουν)

- ΚΑΡΟΛ:** *(Πίσω από την πόρτα)* Δεν ξέρω!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** *(Πίσω από την πόρτα)* Σκέψου!
- ΚΑΡΟΛ:** Μα...
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Είπα, σκέψου!
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** Μα δεν μου λέτε, αυτός ο νέος είναι βλαμμένος; Ή μήπως κάνω λάθος;
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Βλαμμένος; Ε όχι δα! Είναι γλύκας!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Ξαφνιασμένος)* Πώς είπατε;

ΧΑΡΟΛΝΤ: Μα είναι αληθινό λουκουμάκι, δεν είναι; Τον ξέρω εδώ και χρόνια. Από τότε που ήρθε εδώ. *(Εμπιστευτικά)* Ξέρετε, εμείς οι δυό σχεδόν δεν έχουμε μυστικά ο ένας απ' τον άλλον! Ναι, βέβαια!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Παγερά)* Αλήθεια;

ΧΑΡΟΛΝΤ: Καλέ ναι! Αληθέστατα! Είναι πολύ γλυκό αγόρι!

(Ο Μπρίνσλεϊ και η Κάρολ, εμφανίζονται από πίσω από την πόρτα του υπνοδωματίου)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Πρέπει να πάμε αμέσως τα έπιπλα του Χάρολντ πίσω στο διαμέρισμά του!

ΚΑΡΟΛ: Τώρα;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ασφαλώς! Πώς θα πάω για κερί;

ΚΑΡΟΛ: Αδύνατον!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Μα πρέπει, σου λέω! Θα μας σκοτώσει, αν ανακαλύψει τι κάναμε.

ΧΑΡΟΛΝΤ: Έλα λοιπόν Φέρνυ! Μη με βασανίζεις! Ποιός θα 'ρθει;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Θα σας πω κάτι που θα σας βοηθήσει ίσως. Κάποιος με πολλά λεφτά!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Με πολλά λεφτά... Για στάσου!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Φωνάζει)* Κάρολ!

ΚΑΡΟΛ: Καλά δεν μπορείς να του πεις πως το κάναμε γι' αστείο;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεν τον ξέρεις καλά. Δεν επιτρέπει σε κανέναν να αγγίζει τους θησαυρούς του. Τους λατρεύει σαν να είναι παιδιά του. Τους ξεσκονίζει δύο φορές την ημέρα μ' ένα ειδικό φτερό από πούπουλα στρουθοκάμηλου! Θα μας κάνει μεγάλη ζημιά. Το σκέφτεσαι να με φωνάξει κλέφτη μπροστά στον πατέρα σου; Θα σ' άρεσε αυτό;

ΚΑΡΟΛ: Όχι βέβαια!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεν θα διστάσει να το κάνει. Αυτόν παιδί μου τον πιάνει υστερία! Δεν αστειεύεται. Τον έχω δει.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Μαλακά)* Μπρίνσλεϊ!

ΚΑΡΟΛ: Μα πώς θα κάνουμε τη μεταφορά, μου λες;

ΧΑΡΟΛΝΤ: Άδικα φωνάζετε! Δεν ακούνε εκεί πάνω!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Βγάζοντας το σακάκι του)* Εσύ κοίτα να τους απασχολήσεις. Να τους σερβίρεις ποτά και να τους κάνεις να ξεχνάνε το σκοτάδι. Τα υπόλοιπα είναι δική μου δουλειά. Θα δοκιμάσω να τα βάλω όλα πίσω στη θέση τους.

ΚΑΡΟΛ: Δεν θα τα καταφέρεις!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Μα πρέπει να τα καταφέρω!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Ξεφωνίζοντας)* Μπρίνσλεϊ!

- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Παρών κύριε! *(Με προσποιητή ηρεμία)* Ψάχνω να βρω κάτι άδεια μπουκάλια. Μιά που θα πάω στο μίνι μάρκετ, σκέφτηκα να τα επιστρέψω.
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** Μπορείτε να λέτε ό,τι θέλετε! Εγώ επιμένω πως αυτός ο νέος είναι βλαμμένος!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** *(Στην Κάρολ τρυφερά)* Έχε μου εμπιστοσύνη.
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** Τροχάδην Μίλλερ!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Μάλιστα κύριε, μάλιστα! *(Στη βιασύνη του γλιστρά και παίρνει τούμπα στις σκάλες. Σηκώνεται)* Τρέχω Συνταγματάρχα! Τρέχω! Όπου να ‘ναι, καταφτάνουν οι ενισχύσεις!
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** Βιάσου όμως άνθρωπέ μου, βιάσου!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Η Κάρολ θα σας σερβίρει ποτά. Αν έρθει στο μεταξύ ο κύριος Χόφμαν, εξηγήστε του σας παρακαλώ την κατάσταση.
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** *(Ψάχνει να βρει το χέρι του)* Θέλεις να έρθω μαζί σου;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Όχι! Όχι! Για το Θεό! Εσύ μείνε εδώ και μη νοιάζεσαι καθόλου. Προσπάθησε να είσαι ξέγνοιαστος. *(Ο Χάρολντ του φιλά τρυφερά το χέρι. Ο Μπρίνσλεϊ το τραβά με ορμή).* Θέλω να πω... ότι εσύ είσαι τσακισμένος ύστερα από την δοκιμασία με τα σκυλάκια που ψέλνανε και τις καλόγριες που κλαίγανε... Ένα καλό τζιν είναι ό,τι πρέπει! Έρχομαι αμέσως.

(Πλησιάζει στην πόρτα, την ανοίγει, έπειτα την χτυπάει πίσω του με δύναμη χωρίς να βγει. Έπειτα σιγά, με προσοχή, ξαναανοίγει την πόρτα, μένει εντελώς ακίνητος για μιá στιγμή στο κέντρο, υπολογίζοντας σιωπηλά που βρίσκεται η κάθε πολυθρόνα που πρέπει να μεταφερθεί. Πλησιάζει την πρώτη από τις πολυθρόνες αντιβασιλείας και την σηκώνει εντελώς αθόρυβα)

- ΚΑΡΟΛ:** *(Με απελπισία που προσπαθεί να κρύψει)* Λοιπόν, εμπρός, ας πάρουμε το ποτό μας. Τι προτιμάτε αλήθεια; Τζιν για τον κύριο Κόλλινς κι αν δεν κάνω λάθος ουίσκι για τον μπαμπά.
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** Και πώς θα τα καταφέρεις να σερβίρεις στα σκοτεινά;
- ΚΑΡΟΛ:** Θυμάμαι πού ακριβώς είναι τα μπουκάλια. *(Ο Μπρίνσλεϊ σκοντάφτει επάνω της με την πολυθρόνα και οπισθοχωρεί)* Είναι πολύ εύκολο.
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Έλα τώρα γλυκό μου κορίτσι. Άσε με ν’ ανάψω ένα σπίρτο. Είμαι βέβαιος πως δεν είναι τόσο επικίνδυνο. Μόνο ένα λεπτάκι! *(Ανάβει ένα σπίρτο).*
- ΚΑΡΟΛ:** Μα τί κάνεις; Όχι! *(Ο Μπρίνσλεϊ γλιστρά με την καρέκλα στο χέρι και σβήνει το σπίρτο).* Θέλετε λοιπόν ν’ ανατιναχθούμε στον αέρα κύριε Κόλλινς και να έρθει ο

κύριος Χόφμαν και να βρει μόνο τα κομμάτια μας; Δεν σκέφτεστε την αναστάτωση;

(Ο Μπρίνσλεϊ γλιστρά έξω σαν την γάτα κουβαλώντας την πολυθρόνα, ενώ η Κάρολ μαχουλεντά αρχίζει να ανακατεύει τα ποτά. Ο Μπρίνσλεϊ ακουμπά κάτω το κάθισμα, ανοίγει την πόρτα του Χάρολντ και χάνεται μαζί με την πολυθρόνα).

ΧΑΡΟΛΝΤ: Ο Χόφμαν είπατε; Αυτός θα έρθει; Ο Γκέοργκ Χόφμαν;
ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Μάλιστα! Για να δει τα έργα του κυρίου Μίλλερ. Δεν είναι φοβερά ενδιαφέρον;

ΧΑΡΟΛΝΤ: Ε, λοιπόν, ποτέ δεν θα το φανταζόμουν... Διάβαζα ένα άρθρο γι' αυτόν την περασμένη εβδομάδα στην «Κυριακάτικη Εικονογραφημένη». Ο μυστηριώδης εκατομμυριούχος. Έτσι είναι γνωστός σε όλους. Είναι σχεδόν ολότελα κουφός! Ένα πραγματικό κουφάλο! Και περνάει τον καιρό του στο σπίτι του ολομόναχος με τις συλλογές του. Δεν βγαίνει έξω σχεδόν ποτέ, παρά μόνο όταν πρόκειται να επισκεφθεί μία γκαλερί ή ένα ατομικό στούντιο. Αυτή είναι η ζωή του. Αν είχα κι εγώ τα χρήματά του, θα έκανα το ίδιο. Θα μάζευα όσες πορσελάνες και κομψοτεχνήματα θα επιθυμούσα και θα καθόμουν να τα θαυμάζω!

(Ο Μπρίνσλεϊ ξαναγυρίζει με μία ξεχαρβαλωμένη άθλια καρέκλα που είναι δική του και την αφήνει στην ίδια θέση, που ήταν η προηγούμενη που μετέφερε. Η δεύτερη πολυθρόνα είναι πολύ βαρύτερη, βρίσκεται ακριβώς στο κάτω μέρος της, σκηνής δεξιά και πρέπει να διασχίσει το δωμάτιο. Με πολλή προσοχή προχωρεί αθόρυβα, αλλά του είναι πολύ δύσκολο να την βρει. Φέρνει γύρους απελπισμένος γύρω απ' την πολυθρόνα και τελικά καταφέρνει να την αγγίξει και την σηκώνει με ανακούφιση).

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Λοιπόν, ποτέ δεν έτυχε να γνωρίσω κανέναν εκατομμυριούχο. Και είχα πάντα την περιέργεια να μάθω αν οι εκατομμυριούχοι είναι διαφορετικοί από μας τους κοινούς θνητούς. Με ενδιέφερε ιδίως το δέρμα τους.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Το δέρμα τους;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Ναι! Είμαι σίγουρη πως θα έχουν απαλότερο δέρμα από το δικό μας! Μιά απαλή βελούδινη επιδερμίδα σαν κι αυτήν που είχαν οι κυρίες που συναντούσα όταν ήμουνα κορίτσι.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Πολύ ενδιαφέρουσα σκέψη.

ΧΑΡΟΛΝΤ: Α, μα η Φέρνυ ξεχειλίζει από φαντασία! Από γνήσια φαντασία. Εγώ πάντα το έλεγα.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Καλοσύνη σας κύριε Κόλλινς! Είστε πάντα τόσο γενναιόδωρος σε καλά λόγια. *(Καθώς συνεχίζει την ομιλία της κοιτάζει με αυταρέσκεια γύρω της στο σκοτάδι, με τα*

χέρια της σταυρωμένα, με κοριτσιίστικη ευγένεια. Η δεύτερη πολυθρόνα αντιβασιλείας αρχίζει να μετακινείται αργά, σχεδόν μπροστά στα μάτια της, που σίγουρα είναι αδύνατον να μην το προσέξει. Ο Μπρίνσλεϊ δυστυχώς σ' όλο αυτό το διάστημα κάνει κακό υπολογισμό και κουβαλάει την πολυθρόνα. Φθάνει ως την πόρτα σπρώχνοντας την απαλά με την ράχη του, κι έπειτα γυρίζει και δεν μπορεί να βγει απ' το δωμάτιο. Αναγκάζεται ν' αφήσει κάτω το κάθισμα και ψάχνει να βρει το πόμολο της πόρτας, να το γυρίσει, έπειτα ν' ανοίξει την πόρτα και τέλος να ξαναβρεί την πολυθρόνα εκεί που την άφησε και να την σηκώσει. Θριαμβεύει τέλος, και γλιστράει έξω απ' το δωμάτιο). Αυτά που σας λέω, δεν είναι της φαντασίας μου. Στον καιρό μου, το απαλό δέρμα ήταν το ασφαλέστερο σημάδι αρχοντιάς! Στις μέρες μας φυσικά, εμείς οι άνθρωποι της μεσαίας τάξης μόλις και μετά βίας κατορθώνουμε να ντυνόμαστε κάπως της προκοπής, με ευπρέπεια. Όσο για την απαλή επιδερμίδα, ούτε να την βάλουμε στον νου μας... Κάτι τέτοια είναι καθαρή πολυτέλεια για μας. Σκεφθείτε ότι, πολύ πριν πέσουν οι βόμβες και κάψουν το καλό μας το σπιτάκι στο Ουεντόβερ, ο πατέρας μου συνήθιζε να λέει: «Σώθηκαν τα ψέματα, μικρούλα μου. Εμείς οι αστοί είμαστε ξοφλημένοι άνθρωποι. Τώρα πια ανήκουμε στο παρελθόν σαν τα αρχαιολογικά μνημεία.» Ο καημένος ο πατέρας, πόσο δίκιο είχε...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ο πατέρας σας ήταν επαγγελματίας;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Ήταν άνθρωπος του Θεού Συνταγματάρχα.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Α... (Ο Μπρίνσλεϊ ξαναγυρίζει με μιά ξεχαρβαλωμένη κουνιστή πολυθρόνα που είναι δική του. Προχωρεί ζωηρά και χαρούμενα και πλησιάζει το σημείο που κάθεται ο Συνταγματάρχης) Τι γίνεται μ' εκείνα τα ποτά πέρδικα; Θα τα δοκιμάσουμε καμιά φορά;

ΚΑΡΟΛ: Και βέβαια πατέρα! Θα σας τα σερβίρω αμέσως.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: (Μιλώντας σχεδόν στο πρόσωπο του Μπρίνσλεϊ) Θέλεις να σε βοηθήσω;

(Ο Μπρίνσλεϊ κάνει πίσω τρομαγμένος)

ΚΑΡΟΛ: Μπορείτε να προσφέρετε αυτό το μπίτερ-λέμον στη δεσποινίδα Φέρνυ, αν δεν σας κάνει κόπο;

(Ο Μπρίνσλεϊ αφήνει κάτω την κουνιστή πολυθρόνα, πλάι στο κάθισμα του Συνταγματάρχη)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Αν, όπως το ελπίζουμε, αυτό το κόντρα κούντο[τούντο:] της φαρσικής δράσης εξελιχθεί ομαλά, μπορεί η δεσποινίς Φέρνιβαλ να χρειασθεί να αυτοσχεδιάσει μερικά λόγια σ' αυτήν την σκηνή και να μην πολυσκοτίζεται αν δεν την ακούει κανείς. Εκείνο πού έχει σημασία και για τους τέσσερις ηθοποιούς στην διάρκεια της μετακίνησης των επίπλων είναι να διατηρήσουν τον τόνο της κανονικής ομιλίας.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ευχαρίστως!

(Σηκώνεται, ενώ την ίδια στιγμή το χέρι τον Μπρίνσλεϊ τραβάει το κάθισμα του. Με το άλλο του χέρι ο Μπρίνσλεϊ, σπρώχνει την κουνιστή πολυθρόνα, στο σημείο ακριβώς που άδειασε. Ο Συνταγματάρχης προχωρεί αργά μέσ' το δωμάτιο με τα χέρια απλωμένα για να πάρει το μπίτερ-λέμον. Ο Μπρίνσλεϊ ανύποπτος τον ακολουθεί κουβαλώντας την τρίτη πολυθρόνα. Ο Συνταγματάρχης σκοντάφτει ελαφρά στο τραπέζι. Την ίδια στιγμή, ο Μπρίνσλεϊ φτάνει κι αυτός κοντά στο τραπέζι αντίκρυ του και ψάχνει για το μπολ από φαγιάντσα. Παρά τρίχα ν' αγγίζουν τα χέρια τους. Εκείνη τη στιγμή ο νέος θυμάται πως το μπολ βρίσκεται κάτω απ' το τραπέζι. Σκύβει με σβέλτες κινήσεις και το παίρνει και κρατώντας το στο ένα χέρι, ενώ με το άλλο κρατάει την πολυθρόνα, εγκαταλείπει θριαμβευτικά το δωμάτιο, κάτω από την αψίδα, που σχηματίζουν χωρίς να το ξέρουν η Κάρολ κι ο Συνταγματάρχης καθώς απλώνουν τα χέρια, ενώ εκείνη του δίνει ένα ποτήρι με σκωτς, που νομίζουν πως είναι λεμονάδα)

ΚΑΡΟΛ: Ορίστε μπαμπά! Το μπίτερ-λέμον για την δεσποινίδα Φέρνιβαλ.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Εντάξει πέρδικα! (Στη δεσποινίδα Φέρνιβαλ). Ώστε ο πατέρας σας ήταν κληρικός;

ΛΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Ήταν ένας άγιος Συνταγματάρχα μου! Δοξάζω τον Κύριο που δεν έζησε για να δει τί ωμό και χυδαίο πράγμα κατήντησε η ζωή στις μέρες μας...

(Ο Συνταγματάρχης προχωρεί για να την πλησιάσει, αλλά στρίβει δεξιά και βρίσκεται πολύ μακριά της)

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: (Κάθεται στον καναπέ κοντά της) Αχ πόσο δίκιο έχεις Φέρνυ! Ωμότης και χυδαιότης πέρα για πέρα. Οι τρόποι μερικών ανθρώπων σήμερα, είναι εντελώς απαράδεκτοι. Είναι κάτι το απίστευτο. Δεν αστειεύομαι. Σας είπα τι έγινε στο κατάστημά μου την περασμένη Παρασκευή; Δεν νομίζω.

ΛΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Όχι κύριε Κόλλινς. Κι εγώ δεν νομίζω.

(Ο Συνταγματάρχης ακούγοντας τη φωνή της βρίσκει το δρόμο του. Στον παρακάτω διάλογο προχωρεί αργά προς το μέρος της)

ΧΑΡΟΛΝΤ:

Λοιπόν που λέτε, θα είχα μόλις ανοίξει, ήταν δεν ήταν δέκα παρά τέταρτο και ξεσκόνιζα τις τσαγιέρες. Φοβερό πράγμα ξέρετε αυτή η πορσελάνη Ρόκινγκχαμ. Λες και έχει μαγνήτη για να τραβάει τη σκόνη! Τα νεύρα μου! Φοβερό! Όταν ξαφνικά, ποιά λέτε πως μπαίνει στο κατάστημα, ε; Ποιά νομίζετε; Εκείνη η κυρία Λέβιτ. Ξέρετε καλέ! Η κοκκινομάλλα; Εκείνο το βούρλο; Η δευτεράντζα; Πώς; Δεν σας έχω μιλήσει γι' αυτήν; Ε, λοιπόν, είναι μία που πιστεύει πως είναι δώρο Θεού για τους εργένηδες! Το μάννα εξ ουρανού!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Της δίνει το ουίσκι)* Η λεμονάδα σας!

ΛΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Ευχαριστώ πολύ! Με υποχρεώνετε!

(Όσο διαρκεί η διήγηση του Χάρολντ η δεσποινίς Φέρνιβαλ ασχολείται μάλλον με το ποτήρι της παρά που πίνει. Ο Συνταγματάρχης γυρίζει αργά ακολουθώντας τη σωστή κατεύθυνση πίσω στο κάθισμα, που όπως πιστεύει καθότανε πριν, αλλά που τώρα είναι στη θέση του η κουνιστή πολυθρόνα. Ο Μπρίνσλεϊ ξαναπαρουσιάζεται θριαμβευτικά κουβαλώντας μια από τις γνήσιες πολυθρόνες αντιβασιλείας που είχε μεταφέρει. Προχωρεί σιγά μέσ' το δωμάτιο με το φορτίο του)

ΧΑΡΟΛΝΤ:

Κρατούσε, που λέτε, ένα βάζο που της είχα πουλήσει την περασμένη εβδομάδα! Ήταν δώρο γενεθλίων που έκανε σ' ένα γέρικο χούφταλο που τα παίζει μαζί του και που μένει κάπου εκεί, στο Ερλς Κόρτ. Ελπίζει όπως φαίνεται να τον κληρονομήσει, όταν ο ραμολής τα τινάζει όπου να 'ναι. Όπως ξέρεις Φέρνυ, είμαι πολύ καλός ψυχολόγος. Δεν με γελάει εμένα η διαίσθηση μου! Αυτή η κοπέλα είναι ένας θηλυκός φαταούλας, ένα αρπακτικό!

(Ο Συνταγματάρχης πέφτει βαρύς στην κουνιστή πολυθρόνα που γέρνει προς τα πίσω και βρίσκεται ξαφνικά στο πάτωμα)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Να πάρει ο διάολος, να πάρει!

ΚΑΡΟΛ: Τι έπαθες μπαμπά;

(Παύση. Ο Μπρίνσλεϊ κάθεται πανικόβλητος στην πολυθρόνα που κουβάλησε)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Δεν πιστεύει στα μάτια του)* Αυτό εδώ το πράγμα είναι μία κουνιστή πολυθρόνα του κερατά! Ένα σαράβαλο! Αν δεν κάνω λάθος, δεν υπήρχε σαραβαλιασμένη πολυθρόνα σ' αυτήν εδώ τη θέση πριν από λίγο, να πάρει ο δια...

(Κατάπληκτος ο Συνταγματάρχης εξακολουθεί να κάθεται στο πάτωμα, ο Μπρίνσλεϊ σηκώνεται και μετακινεί την πολυθρόνα, στην αρχική θέση της δεύτερης πολυθρόνας που μετακίνησε)

ΧΑΡΟΛΝΤ:

Έχετε δίκιο! Χρειάζεται προσοχή. Είναι εντελώς ξεχαρβαλωμένη. Χίλιες φορές το έχω πει του Μπριν. Ας συνεχίσουμε όμως την κουβέντα μας. Σας έλεγα λοιπόν για το βάζο. Πρόκειται για ένα σπάνιο κομμάτι Καγκ-Τσι άσπρο και γαλάζιο με μιά λάμψη ανοικτή πορτοκαλί. Αυθεντικό εκατό τοις εκατό! Της το είχα πουλήσει για 25 λίρες, δηλαδή κάτι παραπάνω από τιμή ευκαιρίας! Όσο γι' αυτό δεν χωράει καμιά αμφιβολία. *(Ο Χάρολντ σηκώνεται και σκύβει στο τραπέζι που είναι στο κέντρο, για να διηγηθεί την ιστορία του με περισσότερη έμφαση)*. Μπαίνει λοιπόν στο κατάστημα σαν σίφουνας, με τα μαλλιά της χτενισμένα κάπως, δηλαδή **τί** κάπως, η κουπ της ήτανε κυριολεκτικά γελοία, ξέρετε, πολύ χτυπητή, εντελώς α-λα-φρανσέζ, που θα ταίριαζε σε μιά κοπέλα στα μισά της χρόνια και δυό φορές πιο όμορφη! *(Ο Μπρίνσλεϊ κατά λάθος σηκώνει την άκρη του καναπέ. Η δεσποινίς Φέρνιβαλ ξεφωνίζει από το ξαφνικό τράνταγμα)*. Τέτοιου είδους χτένισμα ακριβώς. Καταλαβαίνετε τι θέλω να πω. *(Ο Μπρίνσλεϊ προχωρεί στην αντίθετη διεύθυνση προς το κάτω μέρος της σκηνής στο βάθρο)*. Και ξέρετε τί μου λέει;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:

Τί σας λέει;

ΧΑΡΟΛΝΤ:

«Κύριε Κόλλινς», μου λέει, «με γελάσατε».

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:

Αδύνατον!

ΧΑΡΟΛΝΤ:

Μα ναι! Μ' αυτά τα λόγια ακριβώς! «Με γελάσατε»! *(Ο Μπρίνσλεϊ σκοντάφτει στο γλυπτό που βρίσκεται στο βάθρο. Ακούγεται ένας παράξενος αντίλαλος πολύ δυνατός. Ο Χάρολντ μιλώντας για το θόρυβο)* Πάψε εσύ! Μιλάω.

ΚΑΡΟΛ:

(Προσπαθεί να δικαιολογήσει τον θόρυβο) Με συγχωρείτε πάρα πολύ. Λυπάμαι.

(Ο Χάρολντ στριφογυρίζει ολόγυρα με έκπληξη).

ΧΑΡΟΛΝΤ:

Ας είναι! «Ωστε έτσι λοιπόν,» της λέω «σας γέλασα, ε; Και πώς συνέβη αυτό το αξιοσημείωτο γεγονός, κυρία Λέβιτ;». «Να σας πω», μου λέει εκείνη. «Εντελώς τυχαία, έδειξα το βάζο στον Μπιλ Έβερρετ, στο Πόρτο-Μπέλο κι εκείνος με διαβεβαίωσε πως δεν είχε καθόλου την αξία που μου είπατε. Πως δεν ήταν ούτε κινέζικο ούτε πολύ σπάνιο. Μου είπε ξεκάθαρα πως είναι ένα κομμάτι του 19ου αιώνα μεν αλλά από τα πιο φτηνά εγγλέζικα!» *(Ο Μπρίνσλεϊ βρίσκει*

την λάμπα στο τραπέζι που είναι προς το κάτω μέρος της σκηνης και τη σηκώνει. Κρατώντας την, περνάει πίσω από την κουνιστή πολυθρόνα όπου ο Συνταγματάρχης έχει τώρα ξανακαθίσει). «Α, ώστε έτσι σας είπε!» ξαναλέω εγώ τότε. «Έτσι ε;» Και διατήρησα όλη μου την ψυχραιμία. Αυτό κάνω πάντα όταν είμαι φοβερά εκνευρισμένος. «Ναι», πρόσθεσε εκείνη, «Έτσι μου είπε. Και θα σας είμαι πολύ υπόχρεη, αν μου επιστρέψετε τα χρήματά μου αμέσως!»

(Το σύρμα της λάμπας που μετέφερε ο Μπρίνσλεϊ, τυλίγεται στο πόδι της κουνιστής πολυθρόνας. Ο Μπρίνσλεϊ το τραβάει απαλά. Η καρέκλα κουνιέται. Κατάπληκτος ο Συνταγματάρχης τινάζεται εμπρός. Ο Μπρίνσλεϊ ξανατραβάει το σύρμα αυτή τη φορά πιο δυνατά. Η κουνιστή πολυθρόνα γέρνει μπροστά και ρίχνει τον Συνταγματάρχη πάλι στο δάπεδο, αναποδογυρίζει και βρίσκεται από πάνω. Το αμπαζούρ της λάμπας πέφτει. Στη διάρκεια του επομένου διαλόγου, ο Μπρίνσλεϊ πέφτει στα γόνατα και μπουσουλάει μέσ' το δωμάτιο ακολουθώντας το σύρμα της λάμπας. Βρίσκει την πρίζα, την τραβάει και πάντα στα γόνατα ξαναπαίρνει τον δρόμο που ακολούθησε τυλίγοντας το σύρμα γύρω απ' το χέρι του και βρίσκεται φοβερά μπερδεμένος μέσα σ' αυτό).

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:
ΧΑΡΟΛΑΝΤ:

Φοβερό μα την αλήθεια κύριε Κόλλινς. Και τι κάνατε τότε; Μέτρησα ως το δέκα κι ύστερα της τα έψαλλα απ' την καλή. «Πρώτα απ' όλα» της είπα «δεν πίστευα πως οι πελάτες μου θα είχαν το θράσος να αμφισβητούν την τιμιότητά μου πίσω από την πλάτη μου! Κι έπειτα ο Μπιλ Έβερρετ είναι ένα στουρνάρι! Δεν ξέρει να ξεχωρίσει το δεξί απ' τ' αριστερό και τέλος, αυτό ισχύει και για σας, κυρία Λέβιτ!»

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:
ΧΑΡΟΛΑΝΤ:

Σοβαρά! Έτσι της είπατε; Και βέβαια! Έτσι και χειρότερα! «Έχετε στην κατοχήν σας» της είπα «ένα κομψοτέχνημα κινεζικής πορσελάνης. Για να είμαι ειλικρινής» συνέχισα εγώ δεν θα σας ξαναπούλαγα ούτε μία αναμνηστική κούπα του 1955, από εκείνες που έβγαλαν για τη στέψη της βασίλισσας! Να μην ξαναπατήσετε το πόδι σας εδώ» της είπα, «να μην ξαναπεράσετε το κατώφλι του μαγαζιού μου, γιατί αν δοκιμάσετε κάτι τέτοιο κυρία Λέβιτ, δεν θα είμαι υπεύθυνος για τις συνέπειες»!

ΚΑΡΟΛ:

(Με δυο ποτά στο χέρι) Αχ Θεέ μου κύριε Κόλλινς! Αυτό είναι θαύμα! Πάρτε το τζιν και το λάιμ-τζους που ζητήσατε! Το αξίζετε!

(Του δίνει το μπίτερ-λέμον)

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: *(Το παίρνει)* Αμέ! Ήμουν έξω φρενών και δεν μ' ένοιαζε τίποτα!

ΚΑΡΟΛ: Πού είσαι μπαμπά; Σου ετοίμασα το ουίσκι σου.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Εδώ είμαι πέρδικα. Ευχαριστώ.

(Σηκώνεται σαστισμένος και προχωρεί παραπατώντας να πάρει το ποτήρι με το τζιν και το λάιμ-τζους. Ο Μπρίνσλεϊ στο μεταξύ ανακαλύπτει πως έχασε το αμπαζούρ της λάμπας, γονατιστός ψάχνει να το βρει)

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Η ξετσίπωτη! Η τσούλα! Η παλιοτελευταία! Να μου μιλάει εμένα για πορσελάνες! Η άσχετη! Φρίκη! Τα νεύρα μου! *(Τρέμει ολόκληρος από θυμό καθώς θυμάται τη σκηνή).*

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Αλήθεια Συνταγματάρχα. Σας ενδιαφέρουν καθόλου οι πορσελάνες;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Για να είμαι ειλικρινής κυρία μου, δεν πολυσκαμπάζω από τέτοια πράγματα. Μου αρέσουν βέβαια κάποια κινέζικα έργα τέχνης. Ιδιαίτερα όταν έχουν ωραία χρώματα, όπως εκείνο εκεί το υπέροχο άγαλμα που πρόσεξα αμέσως μόλις μπήκα. Αυτό το άγαλμα είναι στ' αλήθεια πολύ ντελικάτο!

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Για ποιο άγαλμα μιλάτε Συνταγματάρχα;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Για εκείνο που είναι στην εταζέρα.

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Στην εταζέρα;

(Ο Μπρίνσλεϊ που βρίσκεται στο πάτωμα παγώνει από τον φόβο του)

ΚΑΡΟΛ: *(Βιαστικά)* Λοιπόν, στην υγεία μας!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Υγιαίνετε!

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Παρομοίως!

(Πίνουν. Γίνεται θόρυβος)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μα που να πάρει ο διάολος το διάολο! Αυτό είναι τζιν!

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Και το δικό μου λεμονάδα!

(Η δεσποινίς Φέρνιβαλ σηκώνεται. Το ψάξιμο που κάνει ο Μπρίνσλεϊ γυρεύοντας το αμπαζούρ της λάμπας έχει καταντήσει ένα κνήγι δαιμονισμένο).

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Φοβερό! Καταστροφή! Σίγουρα κι αυτό θα είναι οινόπνευμα, φαντάζομαι. Αχ Θεέ μου! Τι δυσάρεστο!

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: *(Στη δεσποινίδα Φέρνιβαλ)* Έλα τώρα, γλύκα! Μην κάνεις έτσι. Αλλάζουμε ποτήρια. Εσύ πάρε τη λεμονάδα, αλλά εγώ θα πάρω το τζιν! Συνταγματάρχα;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ορίστε κύριε!

(Η δεσποινίς Φέρνιβαλ, που επωφελείται από την ευκαιρία κατεβάζει μια γερή γουλιά ούισκι. Όλοι αλλάζουν τα ποτά τους)

ΧΑΡΟΛΝΤ: Για σένα Φέρνυ!

(Ο Συνταγματάρχης της δίνει το τζιν με το λάιμ-τζους κι εκείνος παίρνει το μπίτερ λέμον απ' τον Χάρολντ. Ο Χάρολντ παίρνει το ούισκι)

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Ευχαριστώ!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Λοιπόν, στην υγεία μας άλλη μιά φορά. Άσπρο πάτο!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Συμφωνώ! Άσπρο! *(Πίνουν)*.

(Κατατσακισμένος ο Μπρίνσλεϊ βρίσκει επί τέλους το αμπαζούρ. Ο Συνταγματάρχης φτύνει την λεμονάδα του έξω φρενών και περιλούζει τον Μπρίνσλεϊ που αυτή τη στιγμή σέρνεται στα γόνατα κοντά του)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Α, μα για να σας πω! Αυτό πια καταντά ανυπόφορο!

(Βγάζει τον αναπτήρα του από την τσέπη του και με πολύ θυμό προσπαθεί να τον ανάψει)

ΚΑΡΟΛ: Μπαμπά σε παρακαλώ!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Να σου λείπουν οι παρατηρήσεις πέρδικα! Δεν δίνω πεντάρα. Αν είναι να τυναχτούμε στον αέρα, ας τυναχτούμε να τελειώνουμε επιτέλους! Αυτό πια καταντάει γελοίο. *(Τα λόγια του σβήνουν καθώς ανάβει η φλόγα. Ανακαλύπτει τον Μπρίνσλεϊ γονατιστό κοντά στα πόδια του τυλιγμένο με το σύρμα της λάμπας)* Τι διάβολο κάνεις εσύ εκεί κάτω, δεν μου λες;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Του σβήνει τον αναπτήρα)* Ελάτε τώρα Συνταγματάρχα! Μην είσαστε αγύριστο κεφάλι. Ο πρώτος κανόνας που πρέπει ν' ακολουθεί ένας αξιωματικός, δεν είναι «Μη βάζετε σε αδικαιολόγητο κίνδυνο τους άνδρες σας»; Ή μήπως κάνω λάθος;

(Γρήγορα, γλιστράει πάντα στα γόνατα ως το τραπέζι που βρίσκεται στο κάτω μέρος της σκηνής δεξιά).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μην είσαι αναιδής! Πού είναι η λαμπάδα;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ε... το μίνι μάρκετ ήταν κλειστό.

ΧΑΡΟΛΝΤ: Καλά, πότε πρόλαβες και πήγες εκεί πέρα; Δεν είχες το χρόνο.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Και βέβαια πήγα. Πρόλαβα.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Μα κύριε Μίλλερ, το μάρκετ είναι πέντε δρόμους πιο κάτω. Πότε προλάβετε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεσποινίς Φέρνιβαλ, όταν σου έχουν βάλει νέφτι, να δεις για πότε προλαβαίνεις...

(Αρπάζει γρήγορα το τραπέζι και βγαίνει απ' το δωμάτιο κουβαλώντας το μαζί με την καταραμένη λάμπα)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:*(Που νομίζει ότι ο Μπρίνσλεϊ είναι ακόμη γονατιστός μπροστά του)* Ακούστε με παρακαλώ. Κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει σ' αυτό το σπίτι. Μπορεί να μην έχω ιδέα από τέχνη Μίλλερ, αλλά ξέρω να ζυγίζω τους ανθρώπους. Μυρίζομαι τον ψεύτη από μακριά. Τόσο στο φως, όσο και στο σκοτάδι.

ΚΑΡΟΛ: Μπαμπά!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Δεν αμφιβάλλω για τα λεγόμενα σας κύριε, αλλά παρ' όλα αυτά, θα ήθελα να μου δώσετε τον λόγον της τιμής σας πως πήγατε σ' αυτό το μίνι μάρκετ! Λοιπόν;

ΚΑΡΟΛ: *(Που καταλαβαίνει ότι ο Μπρίνσλεϊ δεν είναι εκεί, υψώνει τη φωνή της)* Μπριν, σου μιλάει ο μπαμπάς!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Εσύ τώρα γιατί ξεφωνίζεις έτσι, μου λες;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Ορμά απ' το διαμέρισμα του Χάρολντ πάντα τυλιγμένος με τη λάμπα)* Το ξέρω! Τον άκουσα κι έχει απόλυτα δίκιο. Μόνο που το σκεφτόμουνα λίγο.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Λοιπόν, τι απαντάτε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Είμαι εντελώς σύμφωνος μαζί σας, κύριε.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Πώς;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ήταν μία πολύ εύστοχη παρατήρηση αυτή που κάνατε. Δεν θα το σκεφτόταν εύκολα ο καθένας κάτι τέτοιο. Είναι κάτι εντελώς... ατομικό! Καταλαβαίνετε... Μία έμπνευση. Η παρατήρησή σας ήταν πολύ έξυπνη! Τί τα θέλετε... Εξυπνότατη! Δεν υπάρχει λόγος να μη σας το αναγνωρίσω...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Δεν μου λες νέε μου, μήπως παριστάνεις τον καραγκιόζη;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ε! Καμιά φορά παίζουμε κι εμείς.

ΧΑΡΟΛΝΤ: Άκουσε δω! Σαν να το παρατραβάς το σκοινί, δεν νομίζεις;

ΚΑΡΟΛ: Αρχίζει να γίνεται πολύ κρύο το πράγμα μπαμπά!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Εσύ να μη μιλάς πέρδικα!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Άφησέ με να το τακτοποιήσω εγώ όπως ξέρω!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τι να τακτοποιήσετε κύριε;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Αν νομίζεις πως θα επιτρέψω στην κόρη μου να παντρευτεί ένα ψεύτη από κούνια, κάνεις πολύ μεγάλο λάθος.

ΧΑΡΟΛΝΤ: Να παντρευτεί;

ΚΑΡΟΛ: Αυτό σκοπεύουμε να κάνουμε!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Ωστε Μπριν, σκοπεύεις να παντρευτείς την κοπέλα;

- ΚΑΡΟΛ:** Είμαστε αυτό που λένε “αρραβωνιασμένοι”! Αρκετά γελοία έκφραση! Αλλά θα παντρευτούμε σύντομα, με την προϋπόθεση φυσικά να δώσει ο μπαμπάς την συγκατάθεση του!
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Δεν μπορώ! Τα νεύρα μου! Αυτό είναι ανήκουστο! *(Εξω φρενών από την είδηση και περισσότερο επειδή ο Μπρίνσλεϊ δεν του το είχε εμπιστευτεί)* Τι έκπληξη ήταν αυτή;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Το είχαμε μυστικό!
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Χωρίς άλλο! Και πόσον καιρό είσατε αρραβωνιασμένοι, αν δεν είμαι αδιάκριτος;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Μερικούς μήνες.
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Έγινες πολύ πονηρός, το ξέρεις;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Ελπίζω να σ’ αρέσει η ιδέα μας Χάρολντ.
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Τώρα, τί να σου πω! Πρέπει δηλαδή να σε συγχαρώ κι όλας για τον τρόπο που ξέρεις να μου κρύβεις τα μυστικά σου;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** *(Διαλεκτικά)* Μα σκόπευα να στο πω Χάρολντ. Στ’ ορκίζομαι. Είσαι ο μοναδικός άνθρωπος που εμπιστεύομαι.
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Και τότε γιατί δεν μου το είπες;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Δεν ξέρω. Απλώς δεν έτυχε. Ξέρεις πως είναι καμιά φορά τα πράγματα...
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Μα εσύ με βλέπεις κάθε μέρα.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Σύμφωνα...
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Θα μπορούσες οποιαδήποτε στιγμή να μου το αναφέρεις!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Σύμφωνα...
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** *(Πειραγμένος)* Ας είναι! Αυτό όμως είναι δική σου δουλειά. Δεν έχεις καμιά υποχρέωση να μου εμπιστεύεσαι τα μυστικά σου. Τί είμαι εγώ για σένα, ε; Όχι, πες μου, τί είμαι εγώ για σένα; Εγώ για σένα είμαι... Ένας απλός γείτονας είμαι... Εδώ και τρία ολόκληρα χρόνια! Μόνον που πίστευα ότι υπήρχε κάτι μεταξύ μας, κάτι παραπάνω από τις σχέσεις καλής γειτονίας... Αλλά φαίνεται πως έκανα λάθος!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Έλα τώρα Χάρολντ! Δεν υπάρχει λόγος να θυμώνεις!
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Δεν είμαι θυμωμένος. Απλώς εκφράζω την έκπληξή μου! Τίποτε άλλο. Είναι μια δυσάρεστη έκπληξη, δεν το κρύβω, Και κατά κάποιο τρόπο μια απογοήτευση!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Έλα τώρα Χάρολντ! Σε παρακαλώ. Προσπάθησε να καταλάβεις.
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** *(Τσιρίζοντας)* Περιττόν! Τί να καταλάβω; Δεν χρειάζεται να πεις τίποτε άλλο! Ούτε λέξη! Πρέπει να μάθω στο μέλλον να μην υπολογίζω τόσο στη φιλία! Έκανα πάλι μια

καινούργια γκάφα! Εγώ ο ανόητος, ο βλάκας, ο εύπιστος!
Δεν μπορώ πια! Τα νεύρα μου!

(Η Δεσποινίς Φέρνιβαλ σηκώνεται ταραγμένη και προσπαθεί ψαχουλεύοντας να βρει το δρόμο της ως το τραπέζι με τα ποτά)

ΚΑΡΟΛ: *(Προσπαθεί να τον καλοπιάσει)* Ελάτε κύριε Κόλλινς! Άδικο στενοχωριέσθε. Δεν το είπαμε σε κανέναν. Σε κανέναν απολύτως. Έχετε το λόγο μου. Δεν το ανακοινώσαμε πουθενά.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Για την ώρα, δεν υπάρχει τίποτε προς ανακοίνωσιν και δεν είμαι βέβαιος αν τελικά θα υπάρξει! Κατάλαβες πέρδικα;

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: *(Υστερικά)* Αμάν πια μ' αυτές τις πέρδικες! Κοντεύουμε να βγάλουμε φτερά εδώ μέσα!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ακούστε κύριε! Φαίνεται πως η γνωριμία μας ξεκίνησε στραβά. Αν το σφάλμα είναι δικό μου, ζητώ συγνώμη.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: *(Ψαχουλεύοντας επάνω στο τραπέζι με τα ποτά)* Ο πατέρας μου το έλεγε πάντα: «Το σφάλλιν είναι ανθρώπινον, το συγχωρείν έργον Θεού».

ΚΑΡΟΛ: Τι περίεργο! Κι εγώ νόμιζα πως αυτό το είχε πει ο αρχαίος φιλόσοφος Σενέκας.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: *(Ζωηρά)* Δεν φαντάζεστε πόσοι έκλεβαν τις ιδέες και τα λόγια του πατέρα μου! *(Βρίσκει το ανοικτό μπουκάλι με το τζιν, το σηκώνει και το μυρίζει)*

ΚΑΡΟΛ: Θέλετε κάτι δεσποινίς Φέρνιβαλ;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Όχι, ευχαριστώ, δεσποινίς Μέλκετ. Θα πάρω ακόμη ένα μπίτερ-λέμον. *(Πίνει άνετα απ' το μπουκάλι)*. Δηλαδή αν μου επιτρέπετε κύριε Μίλλερ.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Και βέβαια! Αλλοίμονο! Σαν στο σπίτι σας.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Ευχαριστώ. Καλοσύνη σας.

(Σερβίρει κι άλλο τζιν στο ποτήρι της και επιστρέφει αργά και κάθεται στο επάνω μέρος της σκηνής στην άκρη του βάρου)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Λοιπόν κύριε, όπου και να βρίσκεστε...

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Είμαι εδώ, κοντά σας Συνταγματάρχα!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Σίγουρα θα μπορούσε κανείς να με κατηγορήσει για ξεροκέφαλο. Αλλά θα το παραβλέψω.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Σας ευχαριστώ κύριε! Καλοσύνη σας. Δεν έχω λόγια.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Θέλω να καταλάβεις ένα πράγμα Μίλλερ. Αγαπώ πολύ την κόρη μου! Και τέλος πάντων, απ' όσο είμαι σε θέση να κρίνω, πιστεύω πως μπορείς να εξασφαλίσεις τη ζωή της κι έτσι θα εξετάσω όλη την υπόθεση πολύ ευνοϊκά. Δεν πιστεύω ότι πρέπει να εξηγηθώ καλύτερα, έτσι δεν είναι;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Απολύτως! Εξηγηθήκατε θαυμάσια κύριε! Ελπίζω στο μέλλον να έχουμε την ευκαιρία να βλεπούμαστε συχνά εμείς οι δύο. *(Του κάνει μια φοβερή γκριμάτσα).*

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Αυτό, καλό μου παιδί, εξαρτάται μόνο από σένα.

(Από δω και πέρα ο Συνταγματάρχης στέκει προς το κάτω μέρος της σκηνής δεξιά)

ΚΑΡΟΛ: Δεν υπάρχει αμφιβολία πως μπορεί να μου εξασφαλίσει μια άνετη ζωή μπαμπά. Τα έργα του θα γίνουν γνωστά σ' όλο τον κόσμο! Σε πέντε χρόνια από τώρα, θα αισθάνομαι τόσο περήφανη, όσο αν ήμουν η γυναίκα του Μιχαήλ Άγγελου!

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Με αγέρωχο ύφος)* Ο Μιχαήλ Άγγελος δεν είχε γυναίκα!

ΚΑΡΟΛ: *(Απορημένη)* Δεν είχε;

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Με κρυφό σπαραγμό)* Όχι! Τον έκαψε ένα πάθος εντελώς διαφορετικό!

ΚΑΡΟΛ: Αλήθεια κύριε Κόλλινς; Για φαντάσου! Δεν το ήξερα. *(Του βγάζει τη γλώσσα).*

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Χάρολντ, θέλω να με συγχωρέσεις αν σε πρόσβαλα.

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Αγέρωχα)* Δεν με πρόσβαλες καθόλου!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Πως! Πως! Σε πρόσβαλα! Το ξέρω. Σε παρακαλώ να με συγχωρέσεις.

ΚΑΡΟΛ: Αχ ναι κύριε Κόλλινς! Πρέπει να τον συγχωρέσετε. Δεν υπάρχει πιο βαρετό πράμα απ' τους καυγάδες. Ελπίζω να γίνουμε όλοι μας πολύ στενοί φίλοι.

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Εντελώς ξινά)* Για να είμαι ειλικρινής, δεν βλέπω με ποιό τρόπο θα μπορούσε κανείς να είναι φίλος με ένα... φίδι! *(Συμπληρώνει σαρκαστικά)* Και με ένα πτηνό!

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Μην ξεχνάτε το ρητόν! «Το σφάλειν είναι ανθρώπινον, το συγχωρείν έργο Θεού».

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Θυμωμένος)* Αυτό μας το ξαναείπατε κυρία.

(Μπαίνει η Κλέα. Φοράει ένα αδιάβροχο και κρατάει μια αεροπορική βαλίτσα. Στέκει στο κατώφλι και τα 'χει χαμένα, απ' το σκοτάδι, αλλά κι από αυτά πού ακούει γύρω της)

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: *(Κατεβάζοντας το τζιν ευτυχισμένη)* Σας το ξαναείπα; Αλήθεια;

ΚΑΡΟΛ: Ο Μπριν δεν είναι ακριβώς φίδι κύριε Κόλλινς. Είναι καλλιτέχνης! Έτσι δεν είναι μωρό μου;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ναι αγάπη μου!

(Η Κάρολ του στέλνει ένα σκαστό φιλί που το ακούει η Κλέα. Εκείνος της το ανταποδίδει. Και το δικό του φιλί ακούγεται).

- ΚΑΡΟΛ:** *(Πιεστικά)* Ελάτε τώρα κύριε Κόλλινς, ελάτε! Μην του κρατάτε κακία. Όλα ξεχνιούνται.
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** *(Μουτρωμένος)* Έτσι λέτε;
- ΚΑΡΟΛ:** Πιείτε άλλο ένα ποτήρι τζιν με λίγο λάιμ. Θα πάρω κι εγώ ένα μαζί σας. *(Σηκώνεται και ετοιμάζει το ποτό).*
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** *(Σηκώνεται)* Έστω! Δεν έχω αντίρρηση.
- ΚΑΡΟΛ:** Θα σας το ετοιμάσω αμέσως.
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Ευχαριστώ. *(Πηγαίνει κοντά της, παρά λίγο να σκοντάψει επάνω στην Κλέα, που διασχίζει τώρα το δωμάτιο και πηγαίνει προς τον καναπέ. Ο Χάρολντ παίρνει το ποτό του).* Ομολογώ πως δεν υπάρχει πιο ευχάριστο πράγμα από το να τσουγκρίζει κανείς το ποτήρι του με μιά όμορφη κοπέλα!
- ΚΑΡΟΛ:** *(Πονηρά)* Μα δεν με είδατε ακόμη.
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Δεν έχει σημασία. Μπορώ και μαντεύω. Ο Μπρίνσλεϊ φημιζότανε πάντα για το καλό του γούστο. Εγώ του το λέω πολύ συχνά πως έχει το ίδιο γούστο στις γυναίκες, όσο εγώ στις πορσελάνες!

(Ο Χάρολντ και ο Μπρίνσλεϊ, ο ένας από το επάνω μέρος της σκηνης και ο άλλος από ένα άλλο σημείο του δωματίου, προχωρούν για να συναντηθούν στον καναπέ. Όταν ακουστεί η λέξη «μετριοφροσύνη» αυτόματα κάθονται και οι τρεις με την Κλέα στη μέση. Φυσικά ο Μπρίνσλεϊ φαντάζεται ότι έχει πλάι του τον Χάρολντ)

- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Χάρολντ!
- ΚΑΡΟΛ:** Μην είσαι ανόητος Μπριν. Γιατί τόση μετριοφροσύνη; Εγώ είδα την πρώην σου σε μιά φωτογραφία, που την είχες κάνει κομμάτια εδώ και δύο χρόνια και τολμώ να πω πως την βρήκα εξαιρετικά όμορφη, με τον έξαλλο τρόπο της φυσικά!
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Για ποιάν λέτε; Σίγουρα θα εννοείτε την Κλέα.
- ΚΑΡΟΛ:** Την γνωρίζατε κύριε Κόλλινς;
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Βεβαίως. Τα είχε μαζί του αρκετό καιρό.

(Ο Μπρίνσλεϊ σπρώχνει προειδοποιητικά την Κλέα, νομίζοντας πως είναι ο Χάρολντ. Η Κλέα σκουντάει ευγενικά τον Χάρολντ)

- ΚΑΡΟΛ:** *(Με έκπληξη)* Ωστε πολύ καιρό, ε;
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Βεβαίως αγαπητή μου. *(Με κακία)* Μήπως πρόδωσα κανένα μυστικό;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Κάθε άλλο! Διηγήθηκα στην Κάρολ τα πάντα για την Κλέα. *(Σπρώχνει ξανά την Κλέα λίγο δυνατώτερα κι αυτή με τη σειρά της σκουντάει τον Χάρολντ).* Αν και το βρίσκω

κάπως υπερβολικό Χάρολντ να ονομάζεις αρκετό καιρό, ένα διάστημα που δεν ήταν πάρα πάνω από τρεις μήνες!

(Η Κλέα του ρίχνει μια άγρια ματιά γι' αυτό το ψέμα, αλλά και ο Χάρολντ ξαφνιάζεται)

ΚΑΡΟΛ: Αλήθεια, πώς ήταν αυτή η κοπέλα;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Με νόημα στο αυτί της Κλέα)* Σίγουρα δεν θα την θυμάσαι καθόλου Χάρολντ!

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Μιλάει κι αυτός σχεδόν στο αυτί της Κλέα)* Γιατί να μην την θυμάμαι διάβολε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Γιατί έχουν περάσει δύο χρόνια από τότε! Και σίγουρα θα την ξέχασες!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Δύο χρόνια;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Με νόημα)* Ναι Χάρολντ. Δύο! Χρόνια! Ολόκληρα!

(Σκουντάει τόσο δυνατά την Κλέα, που ο Χάρολντ βρίσκεται έξω απ' τον καναπέ, μαζί με το ποτό του και τα υπόλοιπα)

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Με μοχθηρία)* Ε λοιπόν, μιας και το 'φερε η κουβέντα, την θυμάμαι και πολύ καλά μάλιστα! Θέλω να πω, δεν ήταν μία απ' αυτές τις κοπέλες που ξεχνάει κανείς εύκολα!

ΚΑΡΟΛ: Ήταν όμορφη;

ΧΑΡΟΛΝΤ: Όχι! Κάθε άλλο. Το αντίθετο θα έλεγα. Πολύ συνηθισμένος τύπος.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Κάνεις μεγάλο λάθος Χάρολντ!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Απλώς, λέω τη γνώμη μου!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Είναι η πρώτη φορά που την ακούω τη γνώμη σου!

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Σκύβει επάνω απ' την Κλέα και τσιρίζει)* Επειδή δεν μου τη ζήτησες ποτέ τη γνώμη μου! Αλλά μιας και το 'φερε η κουβέντα, δεν σου κρύβω πως πάντα την έβρισκα κακάσχημη! Πρώτα απ' όλα, τα δόντια της. Θύμιζαν πάσσαλους από φράχτη. Ήτανε κίτρινα και σουβλερά! Κι έπειτα, είχε και πολύ κακό δέρμα!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεν ξέρεις τι λες! Δεν είχε τίποτα απ' όλα αυτά!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Είχε και με το πάρα πάνω! Το θυμάμαι πολύ καλά. Το δέρμα της θύμιζε ταπετσαρία τοίχου. Καινούργια βέβαια, σε χρώμα εκρού σαν του νεκρού, που από κάτω όμως ξεχώριζε κανείς ένα παλιό γκριζο φαγωμένο χαρτί!

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Έχετε πολύ δίκιο κύριε Κόλλινς! Εγώ την είδα μια-δυό φορές, αλλά θυμάμαι πολύ καλά το δέρμα της. Είχε ένα παράξενο χρώμα όπως είπατε και ήταν αποκρουστικό και τραχύ. Δεν είχε εκείνη την απαλότητα που πρέπει να έχει η

επιδερμίδα μιας κοπέλας καθώς πρέπει, αν είναι δηλαδή καθώς πρέπει.

(Η Κλέα σηκώνεται έξω φρενών και προχωρεί με απειλητικές διαθέσεις προς την δεσποινίδα Φέρνιβαλ)

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Έχετε δίκιο. Αυτό δεν ήταν δέρμα. Ήταν πετσί!
ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Και μάλιστα άγριο και σκληρό πετσί!
ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Και μάλιστα πολύ άγριο και πολύ σκληρό πετσί!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ντροπή σας! Αυτό σας λέω μόνο!
ΧΑΡΟΛΑΝΤ: *(Εκδικητικά)* Το ήξερες πως ποτέ δεν την συμπάθησα Μπρίνσλεϊ; Έκανε πολύ την έξυπνη.
ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Και ήταν πολύ μποέμ για τα γούστα μου. Όλο φιγούρα και ιδέα.
ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Ήταν μια κορδωμένη, ψωροπερήφανη, , ξανθομάλλα [;], αν θέλετε την γνώμη μου...
ΚΑΡΟΛ: Εγώ νομίζω πως θα ήταν και ψεύτικη. Όσο και τ' όνομά της δηλαδή. Άκου όνομα τώρα! “Κλέα”! *(Η Κλέα, που αντέδρασε σε όλα αυτά τα σχόλια εις βάρος της σαν θεατής ενός αγώνα τένις, τώρα μένει με ανοιχτό το στόμα ακούγοντας την Κάρολ)*. Σίγουρα έτσι ήταν. Σ' εκείνη τη φωτογραφία που βρήκα, φορούσε μια κεντημένη μπλούζα και μια άθλια φούστα, σαν μοιραία χωριάτισσα. Λες κι έπαιζε την «Πουλημένη μνηστή» σε ερασιτεχνική παράσταση!

(Όλοι γελούν, ο Μπρίνσλεϊ περισσότερο απ' όλους. Η Κλέα, που την οδηγεί ο θόρυβος, απλώνει το χέρι της και του αστράφτει μια στη μούρη)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ωχ!
ΚΑΡΟΛ: Τι έπαθες;
ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Τι συμβαίνει κύριε Μίλλερ;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Έξω φρενών)* Αυτά δεν είναι αστεία Κάρολ! Τι στο διάολο έπαθες, μου λες;

(Η Κλέα ξεγλιστράει).

ΚΑΡΟΛ: *(Με θυμό)* Τί έπαθα;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεν πιστεύω να ήτανε ο Συνταγματάρχης!
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Τί ήμουνα κύριε;

(Ο Μπρίνσλεϊ, ψαχουλεύοντας, αρπάζει την Κλέα απ' την άκρη του φορέματος και την αναγνωρίζει αμέσως)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Κλέα;!

(Η Κλέα ελευθερώνεται και φεύγει από κοντά του. Στον παρακάτω διάλογο ο Μπρίνσλεϊ προσπαθεί να την ξαναβρεί μέσ' το σκοτάδι κι εκείνη τον αποφεύγει όσο μπορεί)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: “Κλέα”; Είπατε: “Κλέα”; Τί συμβαίνει κύριε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τίποτα κύριε! Απλώς τη θυμήθηκα. Λέτε όλοι ένα σωρό ανοησίες. Η Κλέα ήταν όμορφη. Κι άλλωστε Χάρολντ, εσύ μόλις τώρα μας είπες πως φημίζομαι για το γούστο μου στις γυναίκες.

ΧΑΡΟΛΝΤ: Σύμφωνα. Με την Κλέα όμως το γούστο σου είχε πάθει διαλείψεις!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Προχωρεί σαν τρελός)* Βλακείες! Ήταν όμορφη και τρυφερή και αξιόλογη και καλή και πιστή και έξυπνη και αξιολάτρευτη όσο καμιά στον κόσμο!

ΚΑΡΟΛ: *(Έκπληκτη)* Μα εσύ μου είπες πως ήταν ευχάριστη και απαλή σαν σκαντζόχοιρος!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Είπα ΕΓΩ τέτοιο πράγμα; Δεν το παραδέχομαι! Δεν είναι στον τύπο μου. Δεν είναι κάτι που θα έλεγα εγώ. Αδύνατον να σκεφτώ κάτι τόσο έξυπνο.

ΚΑΡΟΛ: Κι όμως το είπες!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Όχι! Είπα κάτι εντελώς διαφορετικό. Μα εντελώς διαφορετικό. Εντελώς. Εντελώς σου λέω. Τόσο διαφορετικό, όσο ας πούμε η κιμωλία απ' το τυρί. Αν κι εδώ που τα λέμε, αν το καλοσκεφτεί κανείς, υπάρχουν τυριά που δεν διαφέρουν και τόσο από την κιμωλία! Εγώ... *(ξεσπάει σ' εκείνο το τρομερό του άγαρμπο γέλιο).*

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Είσαι σίγουρος πως αυτά που λες, τα λες με τα σωστά σου;

(Στο μεταξύ η Κλέα έχει φτάσει στο τραπέζι, πιάνει ένα μπουκάλι ούισκι, το αφήνει και παίρνει μαζί της την βότκα).

ΚΑΡΟΛ: Όταν, σ' αυτό εδώ ακριβώς το δωμάτιο σε ρώτησα τί τύπος είναι, εσύ μου είπες πως είναι ζωγράφος, πολύ τίμια, πολύ έξυπνη και πολύ απαλή σαν...

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Σταματάει απελπισμένος)* Σαν σκαντζόχοιρος! Σύμφωνα λοιπόν. Το είπα. Κι ύστερα;

(Απλώνει τα χέρια του σε μια κίνηση απελπισίας και σκοντάφτει ολόκληρος επάνω στην Κλέα. Αγκαλιάζονται. Η Κλέα τυλίγεται γύρω του κρατώντας το μπουκάλι με τη βότκα ψηλά. Μια μικρή παύση)

ΚΑΡΟΛ: Ύστερα τίποτα!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Αν αυτός ο νέος δεν είναι βλαμμένος, τότε δεν ξέρω ποιός άλλος είναι!

ΚΑΡΟΛ: *(Θυμωμένη)* Δεν μου λες, τί σημαίνουν όλα αυτά τα ξαφνικά; Οτι δηλαδή η Κλέα είναι καλή και τρυφερή και τα υπόλοιπα; Τί σ' έπιασε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Τρυφερά, κρατώντας την Κλέα κοντά του)* Ω! Μπορούσε να είναι καλή όταν ήθελε... Και πολύ καλή μάλιστα!

ΚΑΡΟΛ: Σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις βέβαια!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Όχι και τόσο σπάνιες! *(Ξαναγκαλιάζει την Κλέα).* Καθόλου σπάνιες!

(Ο Μπρίνσλεϊ οδηγεί την Κλέα και περνούν μπροστά από την καταθυμωμένη Κάρολ και πηγαίνουν προς τη σκάλα).

ΚΑΡΟΛ: Δηλαδή, τί ακριβώς θέλεις να πεις; Σ' εσένα μιλάω Μπρίνσλεϊ!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Ψιθυριστά στο αυτί της Κλέα, καθώς στέκουν ακριβώς πίσω απ' τον Χάρολντ)* Θα σου εξηγήσω! Ανέβα γρήγορα στην κρεβατοκάμαρα και περίμενέ με εκεί!

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Κατάπληκτος, νομίζοντας πως μιλάει σ' εκείνον)* Τώρα; Επί τέλους! *(Μαζεύεται)* Βρίσκεις όμως πως η στιγμή είναι κατάλληλη;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ωχ! Δεν μιλώ σε σένα!

ΚΑΡΟΛ: Τι είπες;

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Στην Κάρολ, μωτρωμένος)* Νομίζω πως θέλει να πας επάνω μαζί του. *(Απαξιωτικά).* Δεν ξέρω για ποιο λόγο.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Για να συνεχίσουν χωρίς άλλο αυτές τις συνωμοσίες τους.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Ερωτικές φλυαρίες Συνταγματάρχα μου!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Γρυλλίζοντας)* Ξέρετε πόσο με συγκινούν οι ερωτικές φλυαρίες δεσποινίς μου;

(Ο Μπρίνσλεϊ σπρώχνει μπροστά του την Κλέα ν' ανέβει τη σκάλα)

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: «Στο τέλος του ταξιδιού οι ερωτευμένοι πάντα συναντιούνται», έλεγε ο καημένος ο πατέρας μου...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Κυρία μου, ο πατέρας σας πρέπει να ήταν ένας πολύ ιδιόρρυθμος άνθρωπος!

(Η Κάρολ πάει κοντά στους άλλους δύο στη σκάλα. Ανεβαίνουν ψαχουλεύοντας στα σκοτεινά ως την κρεβατοκάμαρα. Ο Μπρίνσλεϊ κρατάει τους ώμους της Κλέα, και η Κάρολ του Μπρίνσλεϊ).

ΚΑΡΟΛ: *(Με ψιθυριστό ύφος συνωμότη)* Τι τρέχει αγάπη μου; Έπαθες τίποτα; Μήπως καμιά πολυθρόνα είναι βαριά και δεν μπορείς να την σηκώσεις;

(Ο επόμενος διάλογος γίνεται ψιθυριστά)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεν συμβαίνει απολύτως τίποτα. Τα πήγα όλα πίσω. Και το τελευταίο κομμάτι, εκτός από τον καναπέ που τον σκέπασα.

ΚΑΡΟΛ: Ωστε μπορούμε ν' ανάψουμε φως;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ναι! *(Έντρομος)* Όχι!!!

ΚΑΡΟΛ: Γιατί όχι;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Όχι είπα!

ΚΑΡΟΛ: Γιατί με θέλεις στην κρεβατοκάμαρα;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεν σε θέλω! Φύγε!

ΚΑΡΟΛ: Ωραίος τρόπος!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Όχι! Δεν εννοούσα αυτό.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Νάτοι πάλι. Συνωμοτούν στο σκοτάδι. Μα τί στο διάβολο συμβαίνει εκεί πάνω;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τώρα το θυμήθηκα Συνταγματάρχα. Μου φαίνεται πως κάπου εδώ πάνω έχω ένα φακό.

ΚΑΡΟΛ: Μα δεν υπάρχει! Αφού έψαξα πριν από λίγο.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ναι, αλλά έψαξες στα συρτάρια! Δεν έψαξες στην ντουλάπα ή στο λουτρό...

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Πάρτε καλύτερα τα σπέρτα μου. Θα φάτε τα μούτρα σας στο σκοτάδι.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Δεν είναι επικίνδυνο;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεν υπάρχει γκάζι εδώ πάνω.

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: *(Του δίνει τα σπέρτα)* Πάρε.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ευχαριστώ! Έρχομαι αμέσως. Πάρτε κι άλλο ποτό Συνταγματάρχα.

(Δίνει μιά σπρωξιά στην Κλέα, τη σπρώχνει στο υπνοδωμάτιο και κλείνει την πόρτα).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:Κι άλλο; Τι θα πει κι άλλο! Ακόμα δεν πήρα το πρώτο.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: *(Ρουφώντας την τελευταία σταγόνα από το τζιν)* Ω καημένο μου Συνταγματάρχα! Επιτρέψτε μου να σας προσφέρω εγώ!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:Όχι! Περιττόν. Παίρνω μόνος μου. Ευχαριστώ. Να σας ετοιμάσω κι άλλη λεμονάδα;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Όχι ευχαριστώ! Θα πάρω μόνη μου. Είναι μιά καλή εξάσκηση!

(Η δεσποινίς Φέρνιβαλ κι ο Συνταγματάρχης προχωρούν ψάχνοντας στο τραπέζι με τα ποτά. Επάνω ο Μπρίνσλεϊ και η Κλέα συζητούν)

- ΚΛΕΑ:** Ώστε αυτό θα πει σκοτεινές συναντήσεις! Μα δεν μου λες, τι συμβαίνει εδώ μέσα;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** *(Ειρωνικά)* Τίποτα! Απολύτως τίποτα! Απλώς ο Γκέοργκ Χόφμαν θα έρθει απόψε για να δει τα έργα μου κι έπαθε βλάβη η γενική ασφάλεια του ηλεκτρικού.
- ΚΛΕΑ:** Και αυτός είναι λόγος για να βουτάς έτσι άγαρμπα όποιον βρεθεί μπροστά σου;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Άκουσε! Τώρα είναι αδύνατον να σου εξηγήσω.
- ΚΛΕΑ:** Και δε μου λες; Ποιά είναι αυτή η τόσο καθώς πρέπει σαχλή;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Απλώς κάποια φίλη μου...
- ΚΛΕΑ:** Απλώς κάποια φίλη σου; Δεν νομίζω!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Ωραία! Αν θέλεις την αλήθεια είναι η Κάρολ. Σου έχω μιλήσει γι' αυτήν.
- ΚΛΕΑ:** Αυτή η χαζοκοσμική;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Είναι πολύ γλυκιά κοπέλα!
- ΚΛΕΑ:** Θέλεις να πεις, είναι καλή στο κρεβάτι! *(Γελάει)*.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Δεν το βρίσκω και τόσο αστείο Κλέα. Εδώ που τα λέμε, γίναμε πολύ καλοί φίλοι τις τελευταίες έξι εβδομάδες.
- ΚΛΕΑ:** Πόσο καλοί φίλοι;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Απλώς καλοί φίλοι...
- ΚΛΕΑ:** Έγινες καλός φίλος και με τον πατέρα της;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Αν θες να ξέρεις, πέρασαν από δω για να γνωρίσουν τον Γκέοργκ Χόφμαν!
- ΚΛΕΑ:** Θαυμάσια! Κι εγώ θέλω πολύ να τον γνωρίσω.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Όχι, όχι! Αυτό δεν γίνεται. Όχι απόψε...
- ΚΛΕΑ:** Γιατί παρακαλώ;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Δεν μπορώ να σου εξηγήσω τώρα!
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** *(Σερβίροντας το ουίσκι του)* Επιτέλους, ένα ουίσκι της προκοπής! Φτιάξατε κι εσείς τη λεμονάδα σας;
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** *(Ζωηρά, ενώ σερβίρει ένα πελώριο ποτήρι τζιν)* Ναι, ευχαριστώ Συνταγματάρχα μου!

(Ο Μπρίνσλεϊ προχωρεί προσεκτικά, ανοίγει την πόρτα και ακούει με αγωνία).

ΚΛΕΑ: Μπριν τι ήθελες να μου πεις απόψε στο τηλέφωνο;

(Εκείνος κλείνει βιαστικά την πόρτα)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τίποτα.

ΚΛΕΑ: Λες ψέματα!

- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Ορίστε μας τώρα! Έχουμε και ιερά εξέταση. Κλέα προσπάθησε να καταλάβεις σε παρακαλώ. Αν μ' αγάπησες ποτέ σου, φύγε ήσυχα-ήσυχα τώρα αμέσως, χωρίς άλλες ερωτήσεις. Θα έρθω αργότερα να σε δω και να σου εξηγήσω. Έχεις το λόγο μου!
- ΚΛΕΑ:** Δεν σε πιστεύω!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** *(Πειστικά)* Σε παρακαλώ αγάπη μου! Σε παρακαλώ!
(Αγκαλιάζονται και φιλιούνται)
- ΚΑΡΟΛ:** Τι κάνει ο Μπριν εκεί πάνω τόση ώρα;
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** *(Σηκώνεται)* Εμένα να με συγχωρείτε! Θα πάω στο σπίτι μου να πάρω ένα υπνάκο για λίγο. Νομίζω πως κάπου θα βρίσκεται κανένα παλιό κεράκι, αν μπορέσω δηλαδή να το ξετρυπώσω.
- ΚΑΡΟΛ:** *(Τρομαγμένη)* Όχι, όχι! Προς Θεού κύριε Κόλλινς!
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Γιατί όχι; Εγώ δεν πιστεύω πως υπάρχει κανένας κίνδυνος. Άλλωστε, αν υπήρχε διαρροή, θα μύριζε το γκάζι.
- ΚΑΡΟΛ:** Τώρα θυμήθηκα που μπορούμε να βρούμε κανένα κερί! Στο στούντιο! Εκεί δεν ψάξαμε ακόμη. *(Σηκώνεται)*. Θα πέφτει λίγο φως απ' τα φώτα του δρόμου εκεί κοντά στο παράθυρο. *(Με γλυκιά φωνή πάλι, για να τον γοητεύσει)*. Θα μου κάνετε μεγάλη χάρη αν με βοηθήσετε!
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Σύμφωνα λοιπόν. Πάμε.
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Σας παρακαλώ κύριε Κόλλινς! Μην αργήσετε.
- ΧΑΡΟΛΝΤ:** Μην ανησυχείς Φέρνυ. Έχεις συντροφιά τον Συνταγματάρχη.

(Η Κάρολ και ο Χάρολντ προχωρούν ψάχνοντας προς το στούντιο και μπαίνουν μέσα)

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Μάλιστα! Ευχαριστώ που μου το θυμίσατε.

(Επάνω οι δύο εραστές συνεχίζουν τη συζήτηση)

- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Καμιά γυναίκα στον κόσμο δεν είναι σαν εσένα!
- ΚΛΕΑ:** Δεν έχεις ιδέα πόσο μου έλειψες! Έπρεπε να σε ξαναδώ. Δεν συλλογιζόμουν τίποτ' άλλο αυτές τις έξι εβδομάδες που μας πέρασαν. Μπριν, έκανα το μεγαλύτερο σφάλμα της ζωής μου που σ' άφησα!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Κλέα, σε παρακαλώ!
- ΚΛΕΑ:** Θέλω να πω, γνωριζόμαστε τέσσερα χρόνια! Δεν μπορούμε έτσι, χωρίς λόγο, να πετάμε ο ένας τον άλλον σαν να είμαστε παλιές κι άχρηστες εφημερίδες!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Και γιατί να μην το κάνουμε; Ενημερώθηκες για την πολιτική που ακολουθεί η δική μου εφημερίδα, διάβασες τα νέα, τα αθλητικά, τα σκάνδαλα, τα κουτσομπολιά μου

και ό,τι άλλο θα μπορούσε να σε διασκεδάσει κι ύστερα, τέλος. Πέταμα!

ΚΛΕΑ: Και τί θα έλεγες για ένα παράρτημα;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Μάλλον σιγά)* Μπρίνσλεϊ!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Αγάπη μου δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για τέτοιες κουβέντες. Δεν μου έχεις εμπιστοσύνη για μια ώρα;

ΚΛΕΑ: Και βέβαια σου έχω μωρό μου! Δεν θέλεις να με δουν οι άλλοι κάτω, ε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ακριβώς!

ΚΛΕΑ: Τότε λοιπόν θα γδυθώ και θα πλαγιάσω ήσυχα-ήσυχα στο κρεβάτι! Μόλις τους ξεφορτωθείς, έλα κι εσύ. Θα σε περιμένω!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Μα αυτό είναι φοβερό!

ΚΛΕΑ: Είναι θαυμάσιο! Θα είναι ένα ευχάριστο διάλειμμα για τους δυο μας. Μια αληθινή ξεκούραση.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Με σφιγμένα δόντια)* Να μου λείπει! Αισθάνομαι εντελώς ξεκούραστος!

ΚΛΕΑ: Ξεκούραστος; Λάθος! Εσύ τρέμεις ολόκληρος!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ε, είναι να μην τρέμει κανείς;

ΚΛΕΑ: Έλα τώρα! Πιες λίγο.

(Του βάζει με το στανιό το μπουκάλι με τη βότκα στο στόμα).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Τι διάβολο σκαρώνει αυτός ο απίθανος άνθρωπος εκεί πάνω, μπορείτε να μου πείτε;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Δεν έχω ιδέα.

ΚΛΕΑ: «Πολύ επίσημη για την ημέρα, πολύ ήμερη για τη νύχτα, ούτε στο σκοτάδι καλή, μα ούτε και στο φως». Αυτή είμαι εγώ! Συμφωνείς;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Όχι βέβαια! Μόνο που τώρα δεν μπορώ να σου εξηγήσω. Αυτό είν' όλο.

ΚΛΕΑ: Δεν πειράζει. Μου εξηγείς αργότερα στο κρεβάτι!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Όχι απόψε Κλέα, να χαρείς.

ΚΛΕΑ: Ή απόψε, ή κατεβαίνω κάτω αυτή τη στιγμή και αποκαλύπτω το φοβερό μυστικό σου.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Μα δεν υπάρχει κανένα φοβερό μυστικό.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μπρίνσλεϊ!

ΚΛΕΑ: *(Εύθυμα)* Τότε σίγουρα δεν σε πειράζει αν κατέβω!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Καλά! Εντάξει! Μείνε. Αλλά μην κάνεις θόρυβο ελεεινή εκβιάστρια. *(Εκείνη γελάει, εκείνος ανοίγει την πόρτα).* Ορίστε κύριε!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ακόμα να βρεις αυτό το κερί;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ακόμα κύριε! Δυστυχώς ακόμα.

(Ο Χάρολντ και η Κάρολ ξαναγυρίζουν από το στούντιο).

ΧΑΡΟΛΝΤ: Δεν βρήκαμε τίποτα απολύτως στο στούντιο.
ΚΑΡΟΛ: Ψάξαμε παντού.
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ωχ Θεούλη μου! *(Κλείνει την πόρτα του δωματίου).*
ΚΛΕΑ: Μπριν, αν μου έρθει η όρεξη μπορώ να τραγουδήσω;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Μπορείς! Κι εγώ θα σου δώσω μια, που θα καταπιείς τα δόντια σου!
ΚΛΕΑ: Άφησέ μου τουλάχιστον τη βότκα για όνομα του Θεού!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Θυμωμένος)* Ορίστε! *(Της την δίνει).*
ΚΛΕΑ: *(Ηρεμα)* Τώρα αισθάνομαι καλύτερα.
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Σε μισώ! Το ξέρεις; *(Πηγαίνει στην πόρτα)*
ΚΛΕΑ: Το ξέρω!

(Εκείνος βγαίνει από το δωμάτιο, κλείνει την πόρτα πίσω του και κάθεται στα σκαλοπάτια απελπισμένος. Η Κλέα προχωρεί να αλλάξει προς τ' αριστερά παίρνοντας την μπουκάλια μαζί της).

ΚΑΡΟΛ: Δεν πειράζει! Ο πληκτικώτατος εκατομμυριούχος μας φαίνεται πως δεν σκοπεύει να εμφανιστεί.
ΧΑΡΟΛΝΤ: Πού το ξέρεις;
ΚΑΡΟΛ: Έχει ήδη καθυστερήσει μισή ώρα τουλάχιστον.
ΧΑΡΟΛΝΤ: Αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Οι εκατομμυριούχοι πάντα καθυστερούν. Είναι το προνόμιο τους. *(Κάθεται στον καναπέ)*
ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Μου φαίνεται πως έχετε απόλυτο δίκιο κύριε Κόλλινς. Κι εγώ έτσι τους φαντάζομαι. Καθυστερημένους! Και με χέρια απαλά σαν μετάξι!
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Φωνάζει της Κάρολ που σκόνταψε στα τραπέζι)* Πρόσεχε πέρδικα! Πρόσεχε καημένη. Τον νου σου. Προπάντων τον Βούδα!

(Ο Μπρίνσλεϊ πετιέται όρθιος σαν αυτόματο).

ΧΑΡΟΛΝΤ: Τον Βούδα; Ποιόν Βούδα;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Βούδα είπατε; Τι... τι... θα πει... Βούδας;
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μιλώ για τον Βούδα σας διάβολε! Δεν καταλαβαίνετε κύριε; Γι' αυτόν που αντίκρισα μόλις μπήκα. Πολύ λεπτό έργο τέχνης!
ΧΑΡΟΛΝΤ: Βούδα; Άκουσα καλά; Είπατε... ΒΟΥΔΑ;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Γλιστράει και κατεβαίνει τα σκαλιά)* Θα έχετε κάνει κάποιο λάθος το δίχως άλλο Συνταγματάρχα! Εδώ μέσα δεν υπάρχει Βούδας. Εδώ μέσα δεν υπάρχει κανένας Βούδας.

Κι είναι εντελώς βέβαιο πως δεν θα κουβαλούσα ποτέ ένα Βούδα στο σπίτι μου. Εγώ είμαι οπαδός του Κομφούκιου!

(Ζωηρά σηκώνει το αδιάβροχο από την άκρη του καναπέ και γλιστράει ως τον Βούδα, τυλίγει μ' αυτό το άγαλμα και το βάζει στο τραπέζι)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Δεν υπάρχει Βούδας; Μα δεν σου μίλησα με ενθουσιασμό πέρδικά μου γι αυτό το άγαλμα που το ξεχώρισα αμέσως μόλις το είδα;

ΚΑΡΟΛ: Δεν το άκουσα μπαμπά!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Καθώς τον σκεπάζει)* Δεν υπάρχει κανένας Βούδας εδώ μέσα κύριε. Αν θέλετε να δείτε έναν πραγματικό Βούδα, θα πρέπει ασφαλώς να δείτε αυτόν που έχει ο Χάρολντ. Βούδας με τα όλα του! Ένα αριστούργημα τέχνης του Μανγκ!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Τανγκ!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τανγκ! Μάλιστα! Αυτός δεν είναι Βούδας! Όχι παίξε - γέλασε! Για να ξέρουμε και τί λέμε δηλαδή.....

ΧΑΡΟΛΝΤ: Πρόκειται βέβαια για ένα αντίγραφο του 18ου αιώνα, αλλά όπως και να 'ναι, μου κόστισε 240 γκινέες!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Να πάρει η οργή να πάρει! Μήπως νομίζετε πως είμαι τρελός κύριε;

(Προχωρεί ψάχνοντας προς το κάτω μέρος της σκηνής και πλησιάζει την ψηλή εταζέρα)

ΧΑΡΟΛΝΤ: Τί είδους Βούδας ήτανε, αν θυμάστε Συνταγματάρχα; Μήπως πήλινος;

(Το χέρι του Συνταγματάρχη γλιστράει αργά στην άδεια εταζέρα).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Επικίνδυνα ήρεμος, κάθεται πλάι στην εταζέρα)* Μα δεν μου λέτε, έχει φαντάσματα εδώ μέσα; Τι διάβολο συμβαίνει επιτέλους;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεν καταλαβαίνω. Τι θέλετε να πείτε, κύριε;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Κάποιος μας σκαρώνει άσχημα παιγνίδια και αυτό δεν μου αρέσει καθόλου! Τι παριστάνεις νεαρέ, μπορείς να μου πεις;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Εγώ;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Εσύ, μάλιστα!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ας μην αρχίσουμε πάλι τις γκρίνιες Συνταγματάρχα, αν δεν σας κάνει κόπο. Τα πηγαίναμε τόσο καλά.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Αλύγιστος)* Θέλω να μάθω αμέσως τι έγινε αυτός ο Βούδας!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

(Σηκώνεται και γλιστράει πίσω, ως τον καναπέ, σκύβει και παίρνει απ' το πάτωμα ένα ζεσκονόπανο και σκεπάζει μ' αυτό την άκρη του καναπέ που φαίνεται) Ακούστε Συνταγματάρχα! Είμαστε όλοι μας αυτή την στιγμή φοβερά εκνευρισμένοι. Αν όπως λέτε πριν λίγο είδατε ένα Βούδα, μπορεί να ήταν μια οπτική απάτη που προκάλεσε το φως ή μιά σκιά ή κάτι τέλος πάντων. Μπορεί να συλλογιζόσαστε ένα Βούδα ας πούμε και να τον είχατε στο μυαλό σας όταν ήρθατε εδώ. Ή, ξέρω κι εγώ; Μπορεί να έχετε καμιά εμμονή με τους Βούδες!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Τρομερός)* Τι είπες;

(Μπαίνει ο Σκούπαντζιχ, φοράει τη στολή και το κασκέτο με το γείσο της Ηλεκτρικής εταιρίας του Λονδίνου. Κρατάει ένα βαλιτσάκι με τα εργαλεία του)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Εγώ το μόνο που μπορώ να σας διαβεβαιώσω, είναι πως εδώ δεν υπάρχει Βούδας! Λυπάμαι που δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω. Αν όμως επιμένετε τόσο πολύ για έναν Βούδα, θα στείλω να σας φέρουν έναν αν θέλετε.

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:

(Με γερμανική προφορά) Παρακαλώ, είναι κανείς εδώ; *(Όλοι σηκώνονται κατατρομαγμένοι)* Κύριε Μίλλερ; Ο κύριος Μίλλερ παρακαλώ; Ήρθα όπως συμφωνήσαμε!

Β΄ ΠΡΑΞΗ

- ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:** *(Με γερμανική προφορά)* Παρακαλώ, είναι κανείς εδώ; *(Όλοι σηκώνονται κατατρομαγμένοι)* Κύριε Μίλλερ; Ο κύριος Μίλλερ παρακαλώ; Ήρθα όπως συμφωνήσαμε!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** *(Δυνατά)* Αχ Θεέ μου! Καταστροφή! Είναι ο Χόφμαν! Ήρθε...
- ΚΑΡΟΛ:** *(Χαμηλά)* Ο Χόφμαν!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Ναι!
- ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:** Θα σκεφθήκατε το δίχως άλλο πως δεν θα ερχόμουν ποτέ! Λυπάμαι πάρα πολύ που άργησα. *(Βγάζει το αδιάβροχο του και το κασκέτο του).*
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Παρακαλώ! Παρακαλώ! Τι λέτε; Χαίρομαι που βρήκατε το χρόνο! Ξέρω πόσο απασχολημένος είσθε. Δυστυχώς πάθαμε απόψε την πιο ανόητη καταστροφή. Μας κήκε η γενική ασφάλεια.
- ΧΑΡΟΛΑΝΤ:** Φώναξε λίγο καημένε! Είναι θεόκουφος.
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** *(Λίγο πιο δυνατά)* Κήκε η ασφάλεια και φυσικά δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για να δει κανείς έργα γλυπτικής!
- ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:** Παρακαλώ! Μην νοιάζεσθε. Ορίστε.

(Βγάζει ένα κλεφτοφάναρο από την τσέπη του και το ανάβει. Τα φώτα στη σκηνή χαμηλώνουν λίγο, όπως πάντα, για να φανεί αυτή η αλλαγή. Όλοι αισθάνονται βαθειά ανακούφιση και αναστενάζουν. Ο Σκούπαντζιχ την ίδια στιγμή αφήνει το βαλιτσάκι του με τα εργαλεία επάνω στην πολυθρόνα της αντιβασιλείας κι από πάνω βάζει το αδιάβροχο και το κασκέτο. Κι έτσι κανείς δεν μπορεί να καταλάβει πως η πολυθρόνα είναι του Χάρολντ).

- ΚΑΡΟΛ:** Αχ, τι ανακούφιση!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** *(Βιαστικά τραβάει το ξεσκονόπανο επάνω στον υπόλοιπο καναπέ)* Έχετε πάντα μαζί σας κλεφτοφάναρο;
- ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:** Να σας πω... Ναι! Με βοηθάει να διακρίνω μερικές λεπτομέρειες. *(Βλέπει τους άλλους).* Μήπως πρόκειται για εγκαίνια εκθέσεως;
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Όχι! Ότι ετοιμαζόμουνα να φύγω. Δεν επιθυμώ να σας ενοχλήσω.
- ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:** Παρακαλώ αγαπητή κυρία. Εμένα δεν μ' ενοχλείτε. Δεν ενοχλούμαι τόσο εύκολα εγώ.

(Η δεσποινίς Φέρνιβαλ γοητευμένη)

- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** *(Πιστεύοντας πως είναι κουφός και ξεφωνίζοντας στο αυτί του).* Ω! Πόσο ευγενής!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Μου επιτρέπετε να σας παρουσιάσω τον Συνταγματάρχη Μέλκετ;

(Ο Συνταγματάρχης ξεφωνίζοντας στο άλλο του τα΄ αυτί).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μεγάλη μου τιμή κύριε!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: *(Τραβάει το αυτί του γιατί τον ξεκούφανα)* Παρακαλώ, παρακαλώ... Η τιμή είναι δική μου. Όλη δική μου!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Από δω η δεσποινίς Κάρολ Μέλκετ!

ΚΑΡΟΛ: *(Τσιρίζοντας στο αυτί του)* Χαίρω πάρα πολύ! Με μεγάλη χαρά σας βλέπουμε! Καλοσύνη σας να δείξετε τόσο ενδιαφέρον!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Μα τι λέτε τώρα, τι λέτε! Βουζ ετ τρε ζαντίγ!

ΚΑΡΟΛ: Τι θα πιείτε;

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: *(Μαγεμένος)* Λίγη βότκα, αν υπάρχει!

ΚΑΡΟΛ: Αμέσως!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Απο δω ο Χάρολντ Κόλλινς! Γείτονάς μου.

ΧΑΡΟΛΝΤ: Χαίρω πολύ! Μεγάλη μου τιμή κύριε!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Παρομοίως! Χαίρω πάρα πολύ!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Ομολογώ πως είναι ένα συνταρακτικό γεγονός για μένα η γνωριμία σας!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Κι από δω, η δεσποινίς Φέρνιβαλ, μιά άλλη γειτόνισσα!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Χαίρω πάρα πολύ!

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: *(Σκούζει στο αυτί του)* Βρήκαμε όλοι μας καταφύγιο εδώ, απ' αυτή την ξαφνική σκοτεινή καταστροφή που μας βρήκε! Καταλαβαίνετε! *(Λέει δυνατά ενώ κρατάει το χέρι του Σκούπαντζιχ)*. Είναι λοιπόν αλήθεια μα την πίστη μου! Είναι πολύ πιο μαλακά! Πολύ πιο μαλακά!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: *(Γοητευμένος που εκείνη του χαϊδεύει το χέρι)* Πώς είπατε παρακαλώ; Πιο μαλακά;

(Ο Μπρίνσλεϊ και ο Χάρολντ την σπρώχνουν πέρα και κείνη πέφτει στον καναπέ).

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεσποινίς Φέρνιβαλ σας παρακαλώ!

ΚΑΡΟΛ: *(Κοντά στο τραπέζι με τα ποτά)* Αγάπη μου, πού είναι η βότκα;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Στο τραπέζι.

ΚΑΡΟΛ: Όχι, δεν είναι.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Εκεί πρέπει να είναι.

(Επάνω η Κλέα ξανάρχεται στα δωμάτιο φορώντας το σακάκι της πιτζάμας του Μπρίνσλεϊ. Πλαγιαίζει στο κρεβάτι κρατώντας πάντα σφικτά τη μπουκάλα με τη βότκα και ένα μεγάλο πλαστικό ποτήρι).

ΚΑΡΟΛ: Έλα λοιπόν να τη βρεις εσύ! Εδώ υπάρχει μόνο Ούιι και Τζινέτ. Η Βέρα έκανε φτερά!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Αδύνατον!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Τίποτα δεν είναι αδύνατον. Όλα τα πράγματα κάνουν φτερά σ' αυτό το δωμάτιο. Και παρουσιάζονται ξανά με τον ίδιο μαγικό τρόπο. Οι Βούδες εξαφανίζονται και οι κουνιστές πολυθρόνες εμφανίζονται. Και τα μπουκάλια με το πιοτό το βάζουνε στα πόδια!

ΚΑΡΟΛ: Είσαι βέβαιος πως δεν σε πείραξε το ουίσκι πατέρα;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μην είσαι ανόητη πέρδικα!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: *(Στον εαυτό του)* Έχουν και πουλιά εδώ μέσα; *(Στους άλλους, με δυνατή φωνή)* Παρακαλώ, μην ενοχλείσθε... Ήθελα μόνο να σας πω πως είμαι πολύ βιαστικός. Μήπως μπορεί να μου δείξει κάποιος πού πρέπει να πάω;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Βεβαιότατα! Στο στούντιο. Από κει. Περάστε να σας δείξω. *(Του δείχνει το γλυπτό με τις δύο διχάλες).* Αυτό εδώ είναι απλώς ένα δείγμα.

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Μπορώ να ρίξω μιά ματιά;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Παρακαλώ! Όσες ματιές θέλετε.

(Ο Σκούπαντζιχ πλησιάζει το άγαλμα με το κλεφτοφάναρο του. Το εξετάζει για λίγο με πολύ σοβαρότητα).

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Καταπληκτικό! Βούντερμαπαρ!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Μ' αγωνία)* Μ' αυτές τις δύο λαβίδες θέλησα να παραστήσω τις δύο βασικές αφορμές που προκαλούν τη νευρικότητα και το άγχος στον σημερινό άνθρωπο. Την υπερβολική αγάπη του εαυτού του και το υπερβολικό μίσος του εαυτού του! Και τα δύο οδηγούν στο ίδιο σημείο! Τις βλέπετε;

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Μα είναι ολοφάνερο!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Αλήθεια; Τόσο ολοφάνερο;

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Και βέβαια! Έχουν σαφήνεια, που είναι το προνόμιο κάθε μεγάλου έργου τέχνης.

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Μεγάλου έργου τέχνης;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μην μου πείτε πως σας αρέσει...

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Πάρα πολύ! Μα πάρα πολύ! Γιατί; Εσείς έχετε αντίθετη γνώμη;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Όχι... Ναι... Συμφωνώ... Είναι υπέροχο... Πραγματικά υπέροχο...

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Ακριβώς! Έχει αφέλεια χωρίς να είναι αφελές! Είναι ένα εύρημα μεγαλοφυές και όχι απλώς ένα εφεύρημα! Και πάνω απ' όλα, δείχνει μια πραγματικά ηθική δύναμη! Για πόσα μοντέρνα έργα μπορεί να πει κανείς το ίδιο;

- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Για κανένα! Ναι μα την Παναγία, για κανένα!
- ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:** Δεν επιθυμώ να υπερβάλλω, αλλά αυτή η έμπνευση είναι κατά την γνώμη μου απολύτως σαιξπηρική!
- ΧΑΡΟΛΑΝΤ:** *(Δεν πιστεύει στ' αυτιά του)* Σαιξπηρική;
- ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:** Ασφαλώς! Αν μου επιτρέπετε μάλιστα, θα τις βαφτίσω, αν δεν το έχετε ήδη κάνει. *(Αγγίζει τις λαβίδες).* Μαλβόλιο! Άμλετ! Ο Μαλβόλιο όπως ξέρετε, είχε τη μονομανία να αγαπάει υπερβολικά τον εαυτό του. Ο Άμλετ, να τον μισεί υπερβολικά. Δεν μπορούσε ν' αγαπήσει τους διπλανούς του, αφού δεν μπορούσε ν' αγαπήσει τον εαυτό του! Είναι ένα πολύ παλιό μικρόβιο που το διέγνωσε εδώ και πάρα πολλά χρόνια ο Άγιος Αυγουστίνος. Αλλά, φυσικά, όλ' αυτά σας είναι πολύ γνωστά. *(Ο Μπρίνσλεϊ ξεροκαταπίνει με διάκριση).* Δεν θέλω να φαντασθείτε πως σκοπεύω να σας κάνω διάλεξη. Το έχω αυτό το ελάττωμα.
- ΚΑΡΟΛ:** Κάθε άλλο!
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Εγώ πάλι, θα μπορούσα να σας ακούω ολόκληρη τη νύχτα! Έχουν τόσο βάθος τα λόγια σας...
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** Για να είμαι ειλικρινής, δεν πολυσκαμπάζω από τέτοια πράγματα κύριε, αλλά το θεωρώ μεγάλη μου τιμή να σας ακούω!
- ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:** Βουζ ετ τρε ζαντίγ!
- ΧΑΡΟΛΑΝΤ:** Θέλετε να πείτε ότι μπορείτε να διακρίνετε όλ' αυτά τα πράγματα κάτω από ένα ψυχρό κομμάτι μετάλλου;
- ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:** Κάτω από ένα μικροσκοπικό κομμάτι μετάλλου. Γι' αυτό ακριβώς πρόκειται. Είναι ένα θαύμα συμπύκνωσης, αν θέλετε τη γνώμη μου. *(Γυρίζει στον Μπρίνσλεϊ)* Είστε μια ιδιοφυΐα, ένας δάσκαλος της μικρογραφίας! Μπορείτε να πραγματοποιήσετε κάθε σας έμπνευση, μέσα στον ελάχιστο χώρο ενός κουτιού από σπίρτα... Ό,τι, μα ό,τι θελήσετε... Τη μαύρη παρθενικότητα του Σαρτρ! Τη λευκή συμφωνία της Ακρόπολης... Βούντερμπααρ!
- ΚΑΡΟΛ:** Ω, τι θαυμάσιο!
- ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:** Μπράβο κύριε Μίλλερ! Μπράβο!
- ΧΑΡΟΛΑΝΤ:** Τι να πω! Δεν το είχα δει ποτέ έτσι...
- ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:** Και πρέπει να ζητήσετε μυθώδη ποσά! Ελπίζω αυτά να κοστολογούνται πολύ ακριβά!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Δηλαδή...
- ΚΑΡΟΛ:** *(Επεμβαίνει)* Και βέβαια κοστολογούνται πολύ ακριβά! Αυτό εδώ ας πούμε, το έχουμε διατιμήσει στις 50...
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** 500 γκινέες!
- ΚΑΡΟΛ:** 500 γκινέες!
- ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:** Α, τζάμπα! Αλλά θα μου πείτε, τί θα πει φτηνό και τί ακριβό; Είναι αδύνατον να βρεθεί ένας τρόπος να

συνδυάσει κανείς την ομορφιά με τα χρήματα. Μια εξίσωση που το ένα της σκέλος να είναι η πραγματικότητα και το άλλο η φαντασία. Δεν είναι καθόλου εύκολη δουλειά. Τί σημαίνει σας παρακαλώ: «Πουλώ ένα νάρκισσο»; Το λουλούδι γίνεται κτήμα του αγοραστή, αλλά τί άλλο μπορεί να κερδίσει αυτός ο αγοραστής από ένα νάρκισσο εκτός από την ομορφιά του; Η ομορφιά όμως αυτή δεν είναι κτήμα του λουλουδιού, ανήκει στη φύση. Είναι η ομορφιά της φύσης!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Σωστά! Πάρα πολύ σωστά!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Ίσως, το μόνο που πουλάει κανείς, να είναι το δικαίωμα που δίνει στον αγοραστή να καταστρέψει το έργο που αγόρασε! Αλλά κι αυτό πρέπει κανείς να το υπολογίζει σωστά! *(Ενώ το πρόσωπό του αστράφτει)*. Για να δώσετε αυτό το δικαίωμα της καταστροφής ειδικά γι' αυτό το έργο πρέπει να το διατιμήσετε χίλιες γκινέες! Ο θάνατος πρέπει να κοστίζει πολύ περισσότερο απ' τη ζωή, γιατί δίνει στα πράγματα τις σωστές τους αναλογίες!

ΚΑΡΟΛ:

Αχ, θαύμα! Θα... θα το αγοράσετε λοιπόν;

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:

Ποιός; Εγώ;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Αγάπη μου δεν νομίζεις πως βιάζεσαι κάπως; *(Στον Σκούπιαντζιχ)*. Θα θέλατε ίσως να δείτε και τα έργα που έχω στο στούντιο;

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:

Δυστυχώς, δεν έχω πια καιρό! Όμορφο πράγμα να χασομεράς, αλλά... δυστυχώς πρέπει να δουλέψω.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Ξέρετε όμως, εκείνα εκεί μέσα αντιπροσωπεύουν όλη μου την τέχνη! Αυτό είναι κάτι πρόχειρο.

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:

Πρόχειρο, αλλά υπέροχο! Αν έβλεπα και τα πραγματικά σοβαρά σας έργα, νομίζω πως θα σάστιζα ολότελα. Όπως ο Μουσής είχε την τύχη ν' ανακαλύψει την θεϊκή αλήθεια στο όρος Σινά, έτσι και για έναν αληθινά ώριμο παρατηρητή, «είναι αρκετή μια ματιά για να καταλάβει από πού ρέει το μέλι και το γάλα»! Δεν είναι ανάγκη να τα δοκιμάσει κιόλας. Εμένα αυτό το έργο μου είναι αρκετό.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Σας ευχαριστώ! Λοιπόν;

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:

(Με ύφος ενθουσιαστικό) Λοιπόν;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

(Εκνευρισμένος) Λοιπόν;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Ανυπόμονος)* Λοιπόν;

ΧΑΡΟΛΑΝΤ:

(Δύσπιστος) Λοιπόν;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ:

(Εκθαμβη) Λοιπόν; Λοιπόν;

ΚΑΡΟΛ:

(Ευτυχησμένη) Λοιπόν; Σας αρέσει; Μα τί ρωτάω, είναι βέβαιο! Και θα το θέλατε...

(Μικρή παύση).

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ:

Πάρα πολύ!

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Μπράβο!
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: (Δύσπιστα) Για 500 γκινέες;
ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Φυσικά! Αν τις είχα...

(Γενικά γέλια)

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Μα, αν πιστέψει κανείς την “Κυριακάτικη Εικονογραφημένη”, η περιουσία σας θα πρέπει να ξεπερνάει τα 17.000.000 λίρες!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Τα κυριακάτικα φύλλα κατά κανόνα δεν είναι καθόλου καλά πληροφορημένα. Σύμφωνα με την τελευταία βεβαίωση της τραπέζης μου, η περιουσία μου ανέρχεται στο ποσόν των εκατό έξι λιρών, οκτώ σελινίων και τεσσάρων πεννών.

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Θέλετε να πείτε ότι καταστραφήκατε;

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Όχι! Απλώς θέλω να πω, πως ποτέ δεν διέθετα ούτε πεντάρα παραπάνω.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Για να σας πω κύριε! Το ξέρω πως οι εκατομμυριούχοι υποτίθεται πως είναι εκκεντρικοί, αλλά αυτό εδώ καταντά εντελώς εξοργιστικό.

ΚΑΡΟΛ: Μπαμπά σουτ! Πάψε!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Οι εκατομμυριούχοι είπατε; Μα ποιός φαντάζεστε πως είμαι;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Έλα τώρα, άνθρωπε μου! Δεν αφήνεις τ’ αστεία; Ασφαλώς εσύ ξέρεις ποιός είσαι.

ΚΑΡΟΛ: Αλήθεια κύριε Χόφμαν, μήπως πρόκειται για κανένα παιχνίδι που σας διασκεδάζει;

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Με συγχωρείτε άλλα δεν ονομάζομαι Χόφμαν!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεν ονομάζεστε Χόφμαν;

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Όχι! Ονομάζομαι Σκούπαντζιχ, Φράντς Σκούπαντζιχ. Τόπος γεννήσεως, Γερμανία, Βαϋμάρη, 1905. Σπουδαστής της Φιλοσοφικής στην Χαϊδελβέργη στα 1934. Έφθασα στην χώρα σας πρόσφυξ στα 1938. Από τότε ασκώ κανονικά το επάγγελμά μου. Είμαι υπάλληλος της Ηλεκτρικής Εταιρίας του Λονδίνου.

(Όλοι πετιούνται όρθιοι)

ΚΑΡΟΛ: Της Ηλεκτρικής;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Της Ηλεκτρικής;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεν είστε λοιπόν;

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Και βέβαια δεν είναι!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Και βέβαια δεν είμαι. Αλήθεια, ποιός δεν είμαι; Για ποιόν με περάσατε;

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: *(Έξω φρενών)* Τί θράσος! Πώς τολμάτε; *(Αρπάζει το ηλεκτρικό κλεφτοφάναρο).*

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: *(Προχωρεί λίγο πίσω)* Πώς είπατε παρακαλώ;

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Τί θράσος! Τί αναισθησία! Να μας κουβαλιέστε εδώ και να μας κάνετε διάλεξη για τους νάρκισσους και τις μαύρες παρθένες και τον άσπρο Μουσή, ενώ η δουλειά σας είναι να διορθώνετε τις ασφάλειες! Μα αυτό είναι ανήκουστο! Είναι ξετσιπωσιά! Δεν μπορώ! Τα νεύρα μου!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Συμφωνώ μαζί σας κύριε, είναι αποτρόπαιο!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: *(Σαστισμένος)* Βρίσκετε;

(Ο Συνταγματάρχης παίρνει το κλεφτοφάναρο και φωτίζει μ' αυτό αλύπητα το πρόσωπο του ανθρώπου).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Έρχεστε εδώ, εσείς, ένας υπάλληλος δημοσίας επιχειρήσεως και προσπαθείτε να κάνετε κήρυγμα στους εργοδότες σας χωρίς να σας το ζητήσει κανείς! Και μάλιστα εντελώς απρόσκλητος.

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: *(Σαστισμένος πάντα)* Με συγχωρείτε... Όχι απρόσκλητος. Με κάλεσαν. Ο κύριος από δω μου ζήτησε να δω τα έργα του αν ήθελα!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μην είσαι αναιδής! Στον καιρό μου θα είχες απολυθεί αμέσως για την αναίδεια σου.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Φοβερό πράγμα Συνταγματάρχα μου, αλλά δυστυχώς, εκείνος ο καιρός πέρασε πια. Ο πατέρας μου το έλεγε πάντα: «Σκοτώνοντας την μεσαία τάξη, σκοτώνει κανείς την υψηλή ιδέα της δημοσίας υπηρεσίας». Πόσο δίκιο είχε... Τώρα όλες τις υπεύθυνες θέσεις τις κατέχουν ανάξιοι και ξένοι άνθρωποι. *(Προχωρεί τρικλίζοντας κάπως).*

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεσποινίς Φέρνιβαλ, σας παρακαλώ.

ΚΑΡΟΛ: Ο μπαμπάς έχει δίκιο Μπριν! Πρέπει να το παραδεχτείς. Ήταν αναίδεια με λοφίο!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Έχετε δίκιο. Παίρνω πίσω τα λόγια μου. *(Στον Μπρίνσλεϊ).* Δεν είστε ιδιοφυία.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Δίνει το κλεφτοφάναρο στον Μπρίνσλεϊ)* Μίλλερ, έχεις την καλοσύνη να δείξεις σ' αυτόν τον άνθρωπο τί πρέπει να κάνει;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Οι γενικές ασφάλειες είναι στο κελάρι. Μπορείτε να πάτε από 'δω. Υπάρχει μια καταπακτή. *(Του δείχνει από πού να κατέβει).* Μήπως σας πειράζει;

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: *(Αρπάζει το κλεφτοφάναρο με ορμή)* Γιατί να με πειράζει; Στο κάτω-κάτω αυτός είναι ο λόγος της επίσκεψής μου! *(Παίρνει το αδιάβροχο του, το κασκέτο του και το βαλιτσάκι*

του από την πολυθρόνα αντιβασιλείας του Χάρολντ. Βλέπει την πολυθρόνα). Να μια αληθινά υπέροχη πολυθρόνα!

(Ο Μπρίνσλεϊ κοιτάζει την πολυθρόνα σαν χαζός και στο άψε-σβήσε θρονιάζεται σ' αυτήν προσπαθώντας να την κρύψει)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Γιατί δεν κατεβαίνετε στο υπόγειο και καθυστερείτε;
ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Πώς είπατε; Και πού είναι το υπόγειο;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Στην Κάρολ)* Μωρό μου, άνοιξε σε παρακαλώ την καταπακτή.

ΚΑΡΟΛ: Εγώ; *(Μπαίνει στο νόημα καθώς εκείνος της δείχνει την πολυθρόνα).* Α, μάλιστα...

(Γονατίζει και προσπαθεί ν' ανοίξει την καταπακτή).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Στον Μπρίνσλεϊ)* Όσο για ευγενικούς τρόπους Μίλλερ, δεν μπορεί κανείς να έχει παράπονο. Είσαι ένας σωστός ιππότης!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Με συγχωρείτε κύριε, αλλά έπαθα μια ξαφνική κρίση οσφυαλγίας. Με πειράζει αρκετά συχνά όταν μείνω πολύ ώρα στο σκοτάδι.

ΚΑΡΟΛ: *(Πολύ τρυφερά)* Σε ξανάπιασε αγάπη μου;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Νομίζω ναι μωρό μου!

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Ανοίγοντας την καταπακτή)* Αφήστε, την ανοίγω εγώ. Εγώ δεν είμαι τόσο καλομαθημένος και μυγιάγγιχτος σαν τον... φίλο μας. *(Στον Σκούπαντζιχ).* Εμπρός λοιπόν, κατέβαινε του λόγου σου, τί περιμένεις;

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: *(Σηκώνοντας τους ώμους)* Ζο, σας χαιρετώ! Εγκαταλείπω το φως της τέχνης για να παραδοθώ στο σκοτάδι της επιστήμης!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Και τα λόγια σου πιο μετρημένα!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Συγνώμη...

(Ο Σκούπαντζιχ κατεβαίνει απ' την καταπακτή και παίρνει το κλεφτοφάναρο μαζί του. Ο Χάρολντ κλείνει με δύναμη το άνοιγμα πολύ θυμωμένος και φυσικά τα φώτα αυτόματα ανεβαίνουν. Ακολουθεί μακρά παύση. Όλοι στέκουν σαστισμένοι. Επάνω η Κλέα, που την ενόχλησε ο θόρυβος της καταπακτής που έκλεισε, κρατώντας πάντα αγκαλιά το μπουκάλι με τη βότκα και το πλαστικό ποτήρι, ανοίγει την πόρτα, στέκει στο κεφαλόσκαλο κι αφουγκράζεται. Ακούει κάτι εντελώς ασυνήθιστο. Η δεσποινίς Φέρνιβαλ πολύ μεθυσμένη τραγουδάει τον «Ύμνο των Βαπτιστών» «Μακάρι να είχα των αγγέλων τα φτερά», τριγυρίζει και κάνει χειρονομίες σαν να πετάει, εντελώς αλλόκοτα πράγματα που ευχαριστούν μόνον την ίδια).

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Αχ Θεέ μου, ας τελειώσει επί τέλους αυτός ο εφιάλτης...

ΚΑΡΟΛ: Κουράγιο αγάπη μου, σε λίγα λεπτά όλα θα 'χουν τακτοποιηθεί! Ο κύριος Χόφμαν θα έρθει όταν θα έχουμε

άπλετο φως. Θα θαυμάσει την εργασία σου και θα σου προσφέρει είκοσι χιλιάδες λίρες για ολόκληρη τη συλλογή σου!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:
ΚΑΡΟΛ:

(Σαρκαστικά) Ναι! Πως! Εμένα μου λες;
Και τότε θ' αγοράσουμε ένα υπέροχο σπίτι γεωργιανού ρυθμού και θα ζήσουμε εμείς καλά και αυτοί καλύτερα, όπως λένε και τα παραμύθια! Θέλω να φύγεις από αυτό εδώ το μέρος αμέσως μόλις παντρευτούμε.

(Η Κλέα το ακούει αυτά και μένει μ' ανοικτό στόμα)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:
ΚΑΡΟΛ:

(Εκνευρισμένος) Σουτ! Πάψε λοιπόν!
Γιατί να πάψω; Δεν έχω καμιά διάθεση να περάσω τα πρώτα χρόνια του γάμου μας σε καμιά τρώγλη, όπως κάνουν άλλες νιόπαντρες!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:
ΚΑΡΟΛ:
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Σουτ! Σώπα! Μη μιλάς!
Μα τι έπαθες, μου λες;
Μπορεί να μας ακούσουν οι θεοί αγάπη μου! Αρκετά έπαιξαν εις βάρος μου απόψε. Αυτή η φοβερή νύχτα μου φτάνει. Αν μας ακούσει κανένας θεός ή καμιά θεά *(εννοεί την Κλέα)* εκεί πάνω... Τα πράγματα μπορεί να γίνουν πολύ χειρότερα!

ΚΑΡΟΛ:

(Τιτιβίζοντας) Έχεις δίκιο μωρό μου, πέρασες μια απ' τις χειρότερες βραδιές! Το καημένο το μωράκι μου! Αλλά έννοια σου, θα πολεμήσω στο πλευρό σου να τους εξοντώσουμε μαζί. Δεν δίνω πεντάρα για όλους αυτούς τους άτακτους ξεμωραμένους θεούς και θεές! *(Σηκώνει τα μάτια ψηλά)*. Μ' ακούτε; Ούτε πεντάρα! *(Η Κλέα με στόχο τη φωνή της καταβρέχει την Κάρολ με βότκα)*. Αχ!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:
ΚΑΡΟΛ:
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:
ΚΑΡΟΛ:
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Τι έπαθες;
Έγινα μούσκεμα!
Τί ανοησίες είναι αυτές;
Έγινα μούσκεμα σου λέω!
Πώς είναι δυνατόν;

(Η Κλέα χύνει βότκα σε μεγαλύτερη έκταση. Η δεσποινίς Φέρνιβαλ ξεφωνίζει καθώς την καταβρέχει η βότκα)

ΧΑΡΟΛΑΝΤ:
ΚΑΡΟΛ:
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Μα δεν μου λέτε, τί συμβαίνει;
Βρέχει!
Τι κουταμάρες είναι αυτές;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Που δεν βράχηκε ακόμα)* Μα τί διάβολο πάθατε όλοι σας, μπορείτε να μου πείτε; Γιατί φωνάζετε; *(Τρώει κάμποση βότκα στο πρόσωπο)* Αχ!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Που βρήκε την εξήγηση)* Πρόκειται σίγουρα για διαρροή! Θα χάλασαν οι σωλήνες του νερού τώρα. Αυτό είναι. Ήρθε η σειρά τους. Θα στάζει νερό από το διαμέρισμά σας δεσποινίς Φέρνιβαλ.

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Αχ Θεέ μου, καταστροφή! *(Κολλάει πάνω στον Μπρίνσλεϊ πανικόβλητη).*

ΧΑΡΟΛΤ: Άναψε κανένα σπίρτο Μπριν! Εδώ δεν βλέπουμε τη μύτη μας!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Τρομαγμένος)* Μα... Με... Τί ν' ανάψω, μου λες; Δεν έχω τίποτα πάνω μου!

ΧΑΡΟΛΤ: Τώρα δα δεν σου έδωσα τα σπίρτα μου;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Α, ναι! Έχεις δίκιο. Αλλά άναψα το τελευταίο πριν από λίγο εκεί πάνω.

(Η Κλέα κατά σύμπτωση αφήνει να πέσει το πλαστικό ποτήρι, που κάνει μεγάλο θόρυβο πέφτοντας. Όλοι κοιτάζουν γύρω τους τρομαγμένοι με τα βλέμματα στραμμένα επάνω)

ΧΑΡΟΛΤ: Δεν πιστεύω να 'ναι και κανένας άλλος εδώ μέσα, ε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Για τ' όνομα του Θεού! Τί είναι αυτά που λες;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ποιός είναι εκεί; *(Κανείς δεν απαντά από πάνω).* Εμπρός! Παρουσιασθείτε! Ξέρω πως κάποιος είναι εκεί!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Για να πει κάτι)* Βάζω στοίχημα πως είναι η... κυρία Πάννεντ!

(Η Κλέα κοιτάζει γύρω της με απορία).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ποιός;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Η κυρία Πάννεντ, η καθαρίστριά μου!

ΧΑΡΟΛΤ: *(Δύσπιστος)* Η καθαρίστριά σου...

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ναι! Έρχεται κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή.

ΚΑΡΟΛ: Και τί γυρεύει εδώ τέτοιαν ώρα;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τώρα θυμήθηκα! Μου τηλεφώνησε και μου είπε πως θα ερχόταν στις έξι να συγγυρίσει λιγάκι!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Να πάρει η οργή άνθρωπέ μου! Ποιές έξι; Τώρα είναι έντεκα! Μας δουλεύεις;

ΧΑΡΟΛΤ: Ξέρετε, η κυρία Πάννεντ δεν έχει και τόσο πολύ συναίσθηση του χρόνου. Πώς θα μπορούσε άλλωστε να έχει;

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Στις μέρες που ζούμε; Αδύνατον!

(Η Κλέα αρχίζει και κατεβαίνει στις μύτες των ποδιών).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Αυτό θα το διαπιστώσουμε αμέσως. *(Φωνάζει προς τα επάνω).* Κυρία Πάννεντ!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Απελπισμένος)* Μα τί κάνετε κύριε; Μην την ενοχλείτε! Δεν της αρέσει καθόλου να την ενοχλούν όταν εργάζεται. Γιατί δεν την αφήνουμε ήσυχα-ήσυχα να κάνει τη δουλειά της με το φτερό;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ας δούμε πρώτα αν είναι εκείνη! Εσείς είσθε κυρία Πάννεντ; *(Ουρλιάζει).* Εσάς λέω κυρία Πάννεντ!

ΚΛΕΑ: *(Μισοσαστισμένη απαντάει)* Ορίστε! Μάλιστα! Μιλήσατε;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Βλέπετε; Αυτή είναι! *(Η Κλέα στέκει τώρα παγιδευμένη. Σκεπάζει το στόμα της με το χέρι της αλλά είναι πια πολύ αργά).* Για το Θεό κυρία Πάννεντ, τί κάνετε επιτέλους εκεί πάνω;

(Μικρή παύση)

ΚΛΕΑ: *(Αποφασίζει να μιλήσει με αλλαγμένη φωνή)* Συγυρίζω λίγο το κρεβάτι σας κύριε.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τέτοια ώρα; Μέσα στη μαύρη νύχτα;

(Η Κλέα είναι κυριολεκτικά απελπισμένη)

ΚΛΕΑ: Κάλιο αργά παρά ποτέ κύριε, λέει η παροιμία! Ξέρω τις συνήθειές σας, πως σας αρέσει να βρίσκετε το δωμάτιο σας όμορφα συγυρισμένο και προκλητικό όταν έχετε κόσμο.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ναι! Ναι! Βέβαια. Δεν έχεις άδικο.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Πότε ήρθατε κυρία;

ΚΛΕΑ: Εδώ και λίγα λεπτά κύριε. Δεν ήθελα να σας ενοχλήσω και ανέβηκα αμέσως επάνω.

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Εσείς λοιπόν μας καταβρέξατε;

ΚΛΕΑ: Σας κατάβρεξα; Αχ, τι απρόσεκτη που είμαι! Σίγουρα κάτι θ' αναποδογύρισα. Εδώ μέσα βλέπετε είναι σκοτάδι πίσσα. Μα δε μου λέτε κύριε Μίλλερ και με το συμπάθιο δηλαδή, αλλά μήπως παίζετε πάλι κανένα από τα γνωστά παιχνίδια σας;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Όχι κυρία Πάννεντ. Χάλασε η κεντρική ασφάλεια και είναι παντού σκοτάδι σε όλο το σπίτι.

ΚΛΕΑ: Α! Η ασφάλεια! Κι εγώ νόμιζα πως ήταν κανένα από αυτά τα παιχνίδια που παίζουνε στα πάρτυ μέσα στο σκοτάδι. Η Πυθία ή η μπουκάλα. Ξέρετε ποιά λέω. Αυτά που καταλήγουν σ' ένα γενικό ζούπηγμα! Ξέρω ότι σας αρέσουν πολύ αυτά τα τρελά παιχνίδια κύριε Μίλλερ και γι' αυτό το υπέθεσα.

(Η Κλέα αρχίζει και κατεβαίνει τις σκάλες).

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Διακριτικά)* Έπαθε βλάβη η ασφάλεια κυρία Πάννετ. Κάποιος την διορθώνει τώρα! Κι όταν λέμε τώρα, εννοούμε... ΤΩΡΑ!!! Σε λίγο θα έχουμε πάλι φως...

ΚΛΕΑ: Θα αισθανθείτε μεγάλη ανακούφιση κύριε. Έτσι δεν είναι;

(Του πετάει βότκα στο πρόσωπο, τον προσπερνάει και προχωρεί στο δωμάτιο)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ναι! Βέβαια! Φυσικά! Γιατί δεν φεύγετε όμως τώρα;

ΚΛΕΑ: Να με συγχωρείτε που δεν μπόρεσα να 'ρθω νωρίτερα κύριε. Καθυστέρησα. Είχα πάλι μπελάδες με τη Νταίζη μου.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Καταλαβαίνω! Καταλαβαίνω!

(Προχωρεί στο σκοτάδι και προσπαθεί να την κρύψει, αλλά εκείνη του ξεγλιστράει αδιάκοπα)

ΚΛΕΑ: *(Συνεχίζει επίμονα)* Τί να κάνω; Η κατάσταση της είναι σοβαρή. Έβγαλε ένα εξόγκωμα κάτω από τον αφαλό της, μεγάλο σαν κυδώνι!

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Τι φοβερό!

ΚΛΕΑ: Φοβερό, δεν λέτε τίποτα! Η καημενούλα η Νταίζη μου! Απόψε της το είπα ορθά-κοφτά! Μην είσαι ξεροκέφαλη μικρούλα μου, δεν ωφελεί. Αύριο πρωί-πρωί θα πάμε στο νοσοκομείο να κάνεις μια ακτινογραφία!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Θα πρέπει να πάτε το γρηγορότερο κοντά στην καημενούλα τη Νταίζη! Ψέματα; Θα σας χρειάζεται το πουλάκι μου. Κι εδώ που τα λέμε, τίποτα δεν μπορεί να γίνει εδώ απόψε...

ΚΛΕΑ: *(Με σημασία)* Είστε βέβαιος κύριε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Απολύτως βέβαιος! Ευχαριστώ!

ΚΛΕΑ: Λέτε και δεν ξέρω τί χαμός γίνεται εδώ μέσα όταν κάνετε τα πάρτυ σας. Πρωτάρα είμαι; Γύφτικο τσαντίρι! Μποτίλιες του τζιν σπαρμένες στο πάτωμα, σουτιέν και σώβρακα στο νεροχύτη κι ένας Θεός ξέρει τί άλλο!

(Ο Μπρίνσλεϊ της κλείνει το στόμα με το χέρι του. Εκείνη του δίνει μια γερή δαγκωνιά και αυτός πέφτει στα γόνατα σε σιωπηλή αγωνία)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Παρακαλώ να προσέχετε τα λόγια σας κυρία! Μπορεί να μην το ξέρετε, αλλά απόψε βρίσκεται εδώ η μνηστή του κυρίου Μίλλερ.

ΚΛΕΑ: Η μνηστή είπατε;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μάλιστα! Κι εγώ είμαι ο πατέρας της.

- ΚΛΕΑ:** Α κύριε Μίλλερ! Πολύ χαίρομαι για την καλή είδηση. Η μνηστή ε; Καλέ κύριε, μπράβο σας! Θα σας μαλώσω όμως. Γιατί μου το είχατε μυστικό;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** Ήθελα να σου κάνω έκπληξη!
- ΚΛΕΑ:** Ούτε που θα το φανταζόμουνα καλέ! Μπράβο! Πολύ ωραία! Χαίρομαι! Με την άδειά σας, μπορώ να σας φιλήσω κύριε για τα συχαρίκια;
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** (Γονατιστός) Πως! Αμέ; Βέβαια!

(Η Κλέα ψάχνει και βρίσκει το αυτί του και του το τραβάει αλύπητα)

- ΚΛΕΑ:** Αχ κύριε πολύ χαίρομαι! Και για σας δεσποινίς το ίδιο!
- ΚΑΡΟΛ:** Ευχαριστώ!
- ΚΛΕΑ:** (Στον Συνταγματάρχη Μέλκετ) Και για σας κύριε!
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** Ευχαριστώ...
- ΚΛΕΑ:** Θα είσαστε χωρίς άλλο ο πατέρας της δεσποινίδος Κλέας!
- ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:** Της δεσποινίδος Κλέας; Δεν καταλαβαίνω!

(Η Κλέα θριαμβευτικά βγάζει τη γλώσσα της και κοροϊδεύει τον Μπρίνσλεϊ που ξαπλώνεται φαρδύς-πλατύς στο πάτωμα μπρούμυτα σαν να παραδίνεται ολοκληρωτικά. Αυτό ήταν το τελικό κτύπημα. Καμιά άλλη καταστροφή σαν κι αυτήν δεν μπορεί να τον περιμένει αυτό το βράδυ)

- ΚΛΕΑ:** (Στην Κάρολ) Ε, λοιπόν, ποτέ δεν θα το πίστευα! Ωστε επιτέλους τον καταφέρατε! Μπράβο σας, δεσποινίς Κλέα, σας συγχαίρω! Δεν πίστευα πως θα τα καταφέρνατε ύστερα από τέσσερα χρόνια... (Στον Μπρίνσλεϊ). Με συγχωρείτε κύριε αν παίρνω το θάρρος, αλλά πρέπει να ομολογήσετε πως τέσσερα χρόνια είναι μεγάλο διάστημα για να φλερτάρει κανείς μια γυναίκα! Όπως είναι σήμερα τα πράγματα, τέσσερις μέρες είναι αρκετές!
- ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:** (Αδύνατα) Κυρία Πάννετ, σας παρακαλώ!
- ΚΑΡΟΛ:** Τέσσερα χρόνια;...
- ΚΛΕΑ:** Μάλιστα καλή μου κοπέλα! Τέσσερα χρόνια αγωνία και περιπέτειες. Τόσα δεν είναι; (Ψιθυριστά). Πάλι καλά που προλάβετε. Το είχατε κάπως παρατραβήξει.

(Η Κάρολ μπήγει μια φωνή που δείχνει όλη της την αηδία. Ο Μπρίνσλεϊ βουλώνει τ' αυτιά του).

- ΚΛΕΑ:** Ελάτε τώρα δεσποινίς! Δεν θέλω να πω πως ανέβαλε επί τούτου. Όχι δα! Αλλοίμονο! Αφού είχε κολλήσει επάνω σας σαν στρείδι. Μου το 'πε κι ο ίδιος άλλωστε πριν από μια βδομάδα, σ' αυτό εδώ το δωμάτιο! (Αισθηματικά).

«Κυρία Πάννεντ» μου είπε «για να είμαι ειλικρινής κυρία Πάννεντ, όλες τις άλλες τις χαρίζω! Η δεσποινίς Κλέα δεν μοιάζει με καμιά! Στο λέω καθαρά». «Ω», πρόσθεσα εγώ τότε, «και τι θα γίνει μ' αυτή την μικρούλα την κοσμική, την Κάρολ, που μου μιλάτε αδιάκοπα γι' αυτήν;». «Να σου πω», απάντησε εκείνος, «αυτή είναι μάλλον εύκολη! Πέφτει, σαν ώριμο φρούτο! Δυο-τρία κομπλιμέντα κι είναι δική μου»!

(Ακολουθεί μακρά παύση. Η Κλέα κάθεται τώρα στο τραπέζι κουνώντας δεξιά και αριστερά το μπουκάλι με τη βότκα και είναι απόλυτη κυρία της καταστάσεως)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Σιγά-σιγά έχει επιτέλους καταλάβει για τί ακριβώς πρόκειται)* Τέσσερα χρόνια είπατε, κυρία;

ΚΛΕΑ: *(Ξαναπαίρνει τη φωνή της, ήρεμα)* Ακριβώς Συνταγματάρχα μου! Τέσσερα χρόνια σ' αυτό το σπίτι...

ΧΑΡΟΛΝΤ: Την ξέρω αυτή τη φωνή! Είναι η Κλέα!

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: *(Με έκπληξη)* Η Κλέα;

ΚΑΡΟΛ: *(Μπερδεμένη)* Η Κλέα;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Παριστάνει τον έκπληκτο)* Η Κλέα;

ΚΛΕΑ: Έπεσες από τ' σύννεφα παιδί μου;

ΚΑΡΟΛ: *(Τώρα καταλαβαίνει)* Η Κλέα!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Η Κλέα; Για να είμαι ειλικρινής, δεν καταλαβαίνω γρι απ' όσα συμβαίνουν εδώ μέσα!

ΚΛΕΑ: Ασφαλώς! Αυτό το σπίτι είναι πολύ περίεργο, δεν συμφωνείτε; Αυτό εδώ για παράδειγμα, είναι ένα μαγικό σκοτεινό δωμάτιο όπου όλα γίνονται ανάποδα! Η βροχή μπαίνει απ' το ταβάνι, η παραδουλεύτρα της μέρας έρχεται τη νύχτα και μέσα σε λίγα λεπτά αλλάζει. Κι από συμπαθητική καθαρίστρια που ήταν μεταμορφώνεται σε τερατώδη φιλενάδα!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: ΣΚΑΣΕ ΚΛΕΑ!

ΚΛΕΑ: Επί τέλους! “Σκάσε”! Να και μία πραγματική λέξη διαμαρτυρίας. Σώθηκαν τα ψέματα ε; Ντροπιάστηκες για τα καλά! Δειλέ! Βλάκα! Ψωρόσκυλο! Μήπως κανόνισες έτσι τα πράγματα επειδή δεν ήθελες να με παντρευτείς;

ΚΑΡΟΛ: *(Με φρίκη)* Να σας παντρευτεί;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Με λύσσα)* Να σας παντρευτεί;

ΚΛΕΑ: Μάλιστα! Να μας παντρευτεί! Αυτό ακριβώς σκόπευε να κάνει!

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Ειρωνικά)* Κουμπώσου Κλέα!

ΚΛΕΑ: Εσύ παράτα με Χάρολντ! Τ' ακούς;

ΧΑΡΟΛΝΤ: Είσαι μιά τεράστια ανακατώστρα, συμφωνείς;

ΚΛΕΑ: Κι έχω ασυμμάζευτη γλώσσα Χάρολντ! Και για άκου κι αυτό! Πέρασα όλο το πρωί ακονίζοντας τα *(μιλάει σαν τον Χάρολντ)* μακριά σουβλερά κίτρινα δόντια μου... Ε λοιπόν Χάρολντ, είσαι στ' αλήθεια ένα τέρας! Χωρίς υπερβολή! Πέρασες όλη σου τη ζωή σου μέσα σε πορσελάνες και στο τέλος κατέληξες σαν κι αυτές, πάνω σ' ένα ράφι, μέσα στη σκόνη και χωρίς ξεσκονιστήρι!

(Ο Χάρολντ σηκώνεται τρομαγμένος αλλά δεν βρίσκει τί να πει)

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Δεν το βρίσκω πολύ ευγενικό εκ μέρους σου Κλέα!
ΚΛΕΑ: Δεν είμαι ευγενής δεσποινίς Φέρνιβαλ! Είμαι μια ανυπόφορη μποέμ! Το ξεχνάτε; *(Η Δεσποινίς Φέρνιβαλ σκεπάζει το στόμα της)* Θεέ μου, τι αποκαλυπτική φωνή που έχει στο σκοτάδι!

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Τι θέλετε να πείτε;
ΚΛΕΑ: Τα χείλη λένε *(μιμείται το ύφος της δεσποινίδος Φέρνιβαλ)* «Μπίτερ λέμον παρακαλώ» και η φωνή τσιρίζει «Τζιιιιν»!

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Πώς τολμάτε;
ΚΛΕΑ: Ελάτε τώρα! Αφήστε το! Προσπαθείτε να ζωηρέψετε και να περάσετε ευχάριστα την ώρα σας. Ζήτω το τζιν, το τρισένδοξο τζιν! Ή μήπως θα έπρεπε να πω, το τρισένδοξο Τζινέτ; Ε; Τί γνώμη έχεις εσύ Κάρολ; Σε ρωτάω επειδή εσύ είσαι η Κλυταιμνήστρα της γλώσσας μας! Τη σφάζεις δηλαδή τη γλώσσα μας κυριολεκτικά, όπως την Ιφιγένεια!

ΚΑΡΟΛ: Μπαμπά πες της να σταματήσει!
ΚΛΕΑ: Τέσσερα χρόνια γεμάτα από ομορφιά, να καταλήξουν τόσο άδοξα στη δεσποινίδα τάδε και στον μπαμπακούλη της! Είναι να ξεκαρδίζεται κανείς στα γέλια!

ΚΑΡΟΛ: Μπαμπά πες της να σταματήσει! Είναι κυριολεκτικά ανυπόφορη!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: *(Διστακτικά)* Μα για το Θεό! Πώς είναι δυνατόν να της πω να πάψει;

ΚΑΡΟΛ: Αυτό είναι λοιπόν το θάρρος που έχεις; Που μας ζάλιζες τ' αυτιά με δαύτο κάθε λίγο και λιγάκι;

(Ο Συνταγματάρχης πάει κοντά της άλλα πιάνει κατά λάθος το χέρι της Κλέα)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Έλα τώρα, ησύχασε Κάρολ! Δείξε ψυχραιμία. Ορίστε! Σου κρατάω το χέρι σφιχτά! Ωραία! Ο μπαμπακούλης σου είναι κοντά σου. Όλα θα πάνε θαυμάσια. Λοιπόν; Ηρέμησες πέρδικα;

ΚΛΕΑ: Είστε βέβαιος πως το χέρι που κρατάτε είναι της κόρης σας, Συνταγματάρχα; Γιατί, αν ήταν της πέρδικας, θα κρατούσατε φτερούγα!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Πώς; Δεν είναι το δικό σου χέρι Κάρολ;

ΚΑΡΟΛ: Όχι!

ΚΛΕΑ: Έχετε ζήσει με την κόρη σας τουλάχιστον είκοσι χρόνια Συνταγματάρχα. Και δεν μπορείτε να αναγνωρίσετε το χέρι της; Αυτό κι αν είναι πρωτάκουστο!

(Καινούργια παύση. Ο Συνταγματάρχης απομακρύνεται σαστισμένος)

ΚΛΕΑ: *(Πονηρά)* Όλα λοιπόν τακτοποιήθηκαν. Τώρα είμαστε εντάξει! Καιρός για κανένα γουστόζικο παιχνίδι. Ας παίξουμε το παιχνίδι της μοίρας: «Βρες τίνος είν' αυτό το χέρι!» Είναι ένα πολύ ευχάριστο παιχνίδι που διασκεδάζει μικρούς και μεγάλους!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Ω Θεέ μου!

ΚΛΕΑ: Ή μήπως προτιμάς να μαντέψεις τι λένε τα χείλη Χάρολντ;

ΚΑΡΟΛ: Τι φρίκη!

ΚΛΕΑ: Λυπούμαι πολύ αγαπητή μου, αλλά έτσι είμαι εγώ! *(Μιμείται την ομιλία της)* «Είμαι η βασίλισσα της φρίκης» *(Αρπάζει το χέρι της Κάρολ και το ακουμπάει στο χέρι τον Χάρολντ).* Ποιανού το χέρι είναι;

ΚΑΡΟΛ: Δεν ξέρω!

ΚΛΕΑ: Μάντεψε!

ΚΑΡΟΛ: Δεν ξέρω και ούτε με νοιάζει!

ΚΛΕΑ: Έλα καημένη, κάνε μια προσπάθεια!

ΚΑΡΟΛ: Είναι το χέρι του Μπριν, σίγουρα. Δεν μπορείς να με γελάσεις εύκολα εμένα. Είναι το ανόητο χέρι του Μπριν.

ΧΑΡΟΛΝΤ: Πολύ φοβάμαι πως κάνεις λάθος Κάρολ. Αυτό, είναι το δικό μου χέρι και δεν είναι ανόητο!

ΚΑΡΟΛ: *(Παλεύοντας)* Δεν είναι το χέρι σου! Λες ψέματα!

ΧΑΡΟΛΝΤ: *(Της κρατάει το χέρι)* Κάνεις λάθος! Δεν λέω ψέματα!

ΚΑΡΟΛ: Λες ψέματα! Ψέματα!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Όχι! Δεν λέω ψέματα!

(Η Κάρολ απομακρύνεται και προχωρεί στα τυφλά στο επάνω μέρος της σκηνής. Την πιάνει υστερία)

ΚΛΕΑ: Προσπάθησε εσύ τώρα Χάρολντ. Βρες το σωστό χέρι.

ΧΑΡΟΛΝΤ: Εγώ δεν παίζω. Αυτό το παιχνίδι είναι φοβερά ηλίθιο.

ΚΛΕΑ: Έλα τώρα που σου λέω... *(Αρπάζει το χέρι του και το βάζει στο χέρι του Μπρίνσλεϊ).* Λοιπόν, τί λες;

ΧΑΡΟΛΝΤ: Είναι το χέρι του Μπριν.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ναι.
ΚΛΕΑ: Μπράβο! Πέτυχες! Το βρήκες. *(Κάθεται στο χαμηλό σκαμνί).*
ΚΑΡΟΛ: Πώς το γνώρισε; Πώς μπορεί κι αναγνωρίζει το χέρι σου και εγώ δεν μπορώ;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ησύχασε Κάρολ...
ΚΑΡΟΛ: Να μου τα εξηγήσεις αμέσως! Θέλω να ξέρω.
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Πάψε είπα!
ΚΑΡΟΛ: Δεν θα πάψω!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Μα τί υστερισμοί είναι αυτοί;
ΚΑΡΟΛ: Παράτα με! Θέλω να πάω σπίτι μου.

(Ξαφνικά η δεσποινίς Φέρνιβαλ στριγγλίζει)

ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: Καρότσια, καρότσια και καροτσάκια στη λαϊκή αγορά! *(Όλοι παγώνουν. Σίγουρα τα λέει αυτά χωρίς να καταλαβαίνει, βρίσκεται σ' ένα κόσμο δικό της με τις έγνοιες της και τους φόβους της. Μιλάει γρήγορα και παράξενα),* Όλα αυτά τα φοβερά συρμάτινα καροτσάκια είναι γεμάτα με μωρά και μπουκάλια. Τί θέλετε παρακαλώ; Κορν φλέικς εκεί παρακαλώ! Αυτό σου λένε όλο και όλο και σ' αφήνουν στην τύχη σου. Τα μπισκότα εκεί, η τροφή για τις γάτες πιο πέρα, οι κροκέτες ψαριών πιο εκεί, τα χαρτιά απ' την άλλη! Κόκκινα γραμματόσημα, πράσινα γραμματόσημα, δωρεάν μπαλόνια, γεύματα με τηλεόραση, πληρώνετε στην έξοδο! Αχ μπαμπά, τί φρίκη... Κι έπειτα αυτοί οι νέγροι, οι νέγροι που σου χαμογελούν απαίσια, τους είδα εγώ, παραμόνευαν πίσω από τις κονσέρβες με τη σούπα! Με κάτασπρα μάτια που στριφογυρνούσαν, είχαν στηθεί πίσω από τους σωρούς με τη ντομάτα μάρκας Κέιτζ και φυσικά η κυβέρνηση το επιτρέπει! Τί ξεδιαντροπιά! Μακριά, μακριά, ντροπή! *(Κάνει κινήσεις σα να διώχνει κάτι με τα χέρια της).* Μακριά, μακ...

(Ο Μπρίνσλεϊ ανάβει ένα σπύρτο. Σιγή)

ΧΑΡΟΛΑΝΤ: Έλα Φέρνυ, ώρα να πηγαίνουμε!
ΔΙΣ ΦΕΡΝΙΒΑΛ: *(Ξαναβρίσκει τον εαυτό της)* Έχετε δίκιο... *(Προσπαθεί να δείξει μεγαλοπρέπεια).* Να με συγχωρείτε που δεν μπορώ να μείνω άλλο κύριε Μίλλερ, αλλά ο εκατομμυριούχος σας άργησε υπερβολικά. Είναι εντελώς ασυγχώρητος. Αλλά τί περιμένει κανείς; Είναι και αυτό φρούτο της εποχής μας. Οι κακοί τρόποι! Τυπικότατο παράδειγμα. Εκφράστε του παρακαλώ τη δυσaréσκειά μου!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Πολύ ευχαρίστως! *(Η Δεσποινίς Φέρνιβαλ ακουμπώντας στο μπράτσο του Χάρολντ βγαίνει απ' το δωμάτιο. Το σπύρτο του Μπρίνσλεϊ καίγεται και σβήνει).* Σ' ευχαριστώ Κλέα. Σ' ευχαριστώ πολύ...

ΚΛΕΑ: Παρακαλώ!

(Παύση)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεν είχες κανένα δικαίωμα.

ΚΛΕΑ: Έτσι λες;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Στο κάτω-κάτω, εσύ με άφησες.

(Κάθεται κοντά της στο χαμηλό σκαμνί)

ΚΛΕΑ: Αλήθεια;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Είπες πως δεν ήθελες να με ξαναδεείς!

ΚΛΕΑ: Μα δεν σ' έβλεπα και ποτέ... Πώς μπορούσα λοιπόν να σ' αφήσω; Εσύ θα έπρεπε να ζεις στο σκοτάδι Μπρίνσλεϊ. Αυτό είναι το στοιχείο σου.

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πεις.

ΚΛΕΑ: Θέλω να πω ότι κατά βάθος δεν θέλεις να σε βλέπουνε! Γιατί το κάνεις αυτό Μπρίνσλεϊ; Μήπως φαντάζεσαι πως αν κάποιος σε δει πραγματικά όπως είσαι, υπάρχει κίνδυνος να μη σ' αγαπήσει;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ωχ! Άσε με κι εσύ τώρα...

ΚΛΕΑ: Μα θέλω να ξέρω...

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Βέβαια! Εσύ πάντα θέλεις να ξέρεις. Ψάχνεις, ψάχνεις, ψάχνεις... Πάντα σκαλίζεις, πάντα θέλεις κάτι να βρεις. Γιατί Κλέα; Σκέφθηκες ποτέ γιατί αισθάνεσαι τόσο μεγάλη ανάγκη να κάνεις κάτι τέτοιο; Για πες μου;

ΚΛΕΑ: Ίσως επειδή νοιάζομαι πολύ για σένα!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ίσως όμως να μην αξίζει τον κόπο! Μπορεί και να μην είμαι παρά ένας μικροκαλλιτέχνης...

ΚΛΕΑ: Μην υποτιμάς τον εαυτό σου σε παρακαλώ. Πάντα είχες αυτό το ελάττωμα. Σου το είπα όταν σε γνώρισα. «Η θα γίνεις ένας καλός καλλιτέχνης ή ένας ερασιτέχνης της μόδας!» Δεν σ' άρεσε αυτό. Εσύ θα προτιμούσες να σε κολακεύω και να σε χειροκροτώ από ενθουσιασμό!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Πες το ψέματα...

ΚΛΕΑ: Αυτό λοιπόν σου προσφέρει εκείνη; Ένα μασάζ του εγωισμού σου είκοσι ώρες την ημέρα και μάλιστα κάθε μέρα;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τουλάχιστον η ζωή μας δεν είναι μια σύγχρονη ιερή εξέταση όπως έκανες εσύ τη δική μας! Αυτό που είχαμε

εμείς παιδί μου δεν ήταν έρωτας. Ήταν τέσσερα χρόνια βασανιστήρια από τον αρχηγό της Ιεράς Εξέτασης, τον ίδιο τον Τορκουεμάδα αυτοπροσώπως!

ΚΛΕΑ: Και μήπως δεν το χάρηκες;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Αν το χάρηκα; Εμένα μου λες! Μισούσα το κάθε δευτερόλεπτο που περνούσαμε μαζί...

ΚΛΕΑ: Μισούσες;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Το κάθε δευτερόλεπτο...
ΚΛΕΑ: Ναι! Πως! Τί λόγος!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Και όταν έφυγες για τη Φινλανδία ήταν η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου!

ΚΛΕΑ: Και η δική μου!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Χοροπηδούσα σαν τρελός απ' τη χαρά μου!
ΚΛΕΑ: Κι εγώ!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Και πήγα και χόρευα το ίδιο κιόλας βράδυ!
ΚΛΕΑ: Εγώ να δεις! Χόρευα εν χορδαίς και οργάνοις!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Θαυμάσια! Τότε είμαστε πάτσι! Όλα πάνε μια χαρά!
ΚΛΕΑ: Περίφημα!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Υπέροχα!
ΚΛΕΑ: Έξοχα!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Χαίρομαι που σε βλέπω τόσο χαρούμενη!
ΚΛΕΑ: Κι εγώ το ίδιο! Εσύ αστράφτεις ολόκληρος από την ικανοποίηση αφού πέτυχες αυτό που ήθελες!

(Παύση).

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Αφού αισθάνεσαι έτσι, γιατί ξαναγύρισες;
ΚΛΕΑ: Αν αισθάνεσαι έτσι, γιατί είπες στην κυρία Πάννεντ πως δεν μοιάζω με καμιά;
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ποτέ δεν είπα τέτοιο πράγμα,
ΚΛΕΑ: Το είπες!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ποτέ!
ΚΛΕΑ: Το είπες σου λέω!
ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Κι εγώ σου λέω πως δεν το είπα! Το σκάρωσες εσύ με το μυαλό σου πριν από δέκα λεπτά ακριβώς, όταν έπαιζες τον ρόλο της κυρίας Πάννεντ.
ΚΛΕΑ: Εγώ; Ε, ναι λοιπόν! Έχεις δίκιο.

(Εκκαρδίζονται και οι δυο από τα γέλια. Εκείνη ευτυχισμένη ακουμπάει στον ώμο του).

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Λοιπόν, ξέρεις κάτι; Νομίζω πως η κυρία Πάννεντ δεν είχε άδικο!

(Σε όλη αυτή τη σκηνή ο Συνταγματάρχης και η κόρη του τους κοιτάζουν παγωμένοι, γεμάτοι θυμό και έκπληξη. Επιτέλους, ο προσβεβλημένος πατέρας επεμβαίνει).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Σίγουρα εσείς οι δύο θα την βρίσκετε πολύ αστεία όλη αυτή την ιστορία.

ΚΛΕΑ: Κατά βάθος, είναι αστεία.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Εγώ όμως κυρία μου δεν γελάω τόσο εύκολα!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ελάτε τώρα Συνταγματάρχα...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Πάψε εσύ! Τώρα μιλάω εγώ! Ξέρεις τί θα πάθαινε ένας νεαρός στον καιρό μου, αν τολμούσε να φερθεί σ' ένα κορίτσι έτσι όπως φέρθηκες εσύ στην πέρδικά μου;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Μα νομίζω Συνταγματάρχα...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Είπα πάψε! Εγώ μιλάω!

ΚΑΡΟΛ: Φτάνει μπαμπά, σε παρακαλώ! Πάμε σπίτι.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μιά στιγμή! Μην ανακατεύεσαι εσύ πέρδικα!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Κάρολ μπορώ να σου εξηγήσω;

ΚΑΡΟΛ: Τί να μου εξηγήσεις ε;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Εδώ φυσικά είναι αδύνατον!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Εντελώς αδύνατον, βέβαια!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Κάρολ παρεξήγησες τα πράγματα, στ' ορκίζομαι.

ΚΑΡΟΛ: Τί στο διάολο να παρεξήγησω; Όσο καιρό έπαιζες μαζί μου στη σκηνή, εκείνη περίμενε στα παρασκήνια! Αυτό είναι όλο! Δηλαδή, ποιός ήταν ο σκοπός σου; Μας δοκίμαζες να δεις ποιά σου κάνει καλύτερα; Να! Πάρε! *(Βγάζει το δακτυλίδι του αρραβώνα της).*

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τί είν' αυτό;

ΚΑΡΟΛ: Το δαχτυλίδι σου! Πάρτο πίσω, να μην το βλέπω το καταραμένο!

(Το πετάει και το τρώει στο μάτι ο Συνταγματάρχης).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ωχ το μάτι μου! Το μάτι μου το διαολεμένο! *(Η Κλέα ξαναγελά. Ο Συνταγματάρχης εξάπτεται, κρατώντας το μάτι του).* Είναι πολύ αστείο κυρία, δεν βρίσκετε; Πάρα πολύ αστείο! Γελάστε ελεύθερα με την καρδιά σας! Μίλλερ, νομίζω πως σου έκανα μιάν ερώτηση! Ξέρεις τί θα πάθαινε ένας ανάγωγος νέος σαν και σένα στον καιρό μου;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Τι θα πάθαινε, κύριε;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Απλούστατα, θα τον μαύριζα στο ξύλο κύριε!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Εκνευρισμένος)* Στο... στο... στο ξύλο;

(Ο άνθρωπος του πολέμου ξυπνάει μέσα του και αρχίζει να βηματίζει μέσα στο σκοτάδι σαν έξαλλο ρομπότ).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Θα ένοιωθες τότε το σκληρό χέρι του πατέρα να πέφτει βαρύ στο κορμί σου! Κι εσύ ο τιποτένιος θα έπεφτες στα

γόνατα και θα παρακαλούσες την κόρη μου να σε συγχωρέσει για τις προσβολές που της έκανες απόψε!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

(Οπισθοχωρεί όσο ο Συνταγματάρχης τον πλησιάζει μέσα στο σκοτάδι) Αλήθεια κύριε;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Θα ύψωνες τότε την αποκρουστική φωνή σου και θα φώναζες δυνατά ζητώντας έλεος και συγγνώμη!

(Μια φοβερή κραυγή ακούγεται από το χολ. Όλοι παγώνουν καθώς η φωνή πλησιάζει. Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει στο δωμάτιο σαν τρελός ο Χάρολντ. Τα μάτια του αστράφτουν. Κρατάει ένα αναμμένο και λυγισμένο κερί που το κουνάει δεξιά και αριστερά με θυμό).

ΧΑΡΟΛΝΤ:

Μπρίνσλεϊ παλιοτόμαρο!!!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Χάρολντ...

ΧΑΡΟΛΝΤ:

Βρωμερέ! Ελεεινέ! Παλιάνθρωπε!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Μα τί συμβαίνει;

ΧΑΡΟΛΝΤ:

(Έξω φρενών) Δεν μπορώ! Τα νεύρα μου! Πώς το κατάντησες έτσι το διαμέρισμά μου; Το διαμέρισμά μου, ε; Το θαυμάσιο διαμέρισμά μου, που είναι το πιο κομψό, το πιο περιποιημένο διαμέρισμα σε αυτή την περιοχή! Αναποδογυρισμένες πολυθρόνες, καρέκλες τουμπαρισμένες, η μια πάνω στην άλλη! Το σπίτι μου θυμίζει παλιατζίδικο του Πόρτο Μπέλλο! Κι αυτό δεν είναι το χειρότερο! Ψέματα Μπρίνσλεϊ; Ασφαλώς δεν είναι το χειρότερο! Ή μήπως έχεις αντίρρηση;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Αντίρρηση;

ΧΑΡΟΛΝΤ:

Μη μου παριστάνεις εμένα τον αθώο! Πίστευα πως είχα ένα φίλο στο πλευρό μου όλα αυτά τα χρόνια. Δεν ήξερα πως απέναντι μου κατοικούσε ένας γρυλάκιας, ένας μπουκαδόρος!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Χάρολντ!

ΧΑΡΟΛΝΤ:

(Σε κατάσταση υστερίας) Έτσι λοιπόν με πληρώνεις για όλα τα καλά που σου έκανα; Τόσα χρόνια που σε φρόντιζα... Που σου σκούπιζα, σου ξεσκόνιζα, σου σφουγγάριζα, σου μαγείρευα και σου συγύριζα το διαμέρισμά σου, γιατί είσαι εντελώς ανίκανος να κάνεις μόνος σου το παραμικρό! Γι αυτό σε περιποιόμουνα; Για να μου κλέψεις τα καλύτερα πράγματά μου για να κάνεις εντύπωση στην καινούργια σου φιλενάδα και στον μπαμπάκα της! Ή μήπως σε βοήθησε κι εκείνη;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Χάρολντ, ήταν κατάσταση εκτάκτου ανάγκης!

ΧΑΡΟΛΝΤ:

Πάψε σε παρακαλώ! Δεν θέλω να ξέρω τίποτα! Καταλαβαίνω τι σκέφτεσαι για μένα τώρα. «Μην πεις στον Χάρολντ τίποτα για τον αρραβώνα μας. Δεν πρέπει κανείς

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:
ΧΑΡΟΛΑΝΤ:

να του έχει εμπιστοσύνη. Αυτός δεν είναι φίλος! Τον θέλουμε μόνο για να του κλέβουμε τα πράγματά του»!

Αυτό δεν είναι αλήθεια και το ξέρεις.

(Ξαφνικά υστερικά) Εκείνο που ξέρω εγώ, είναι ότι είμαι ο τελευταίος που έμαθε ότι αρραβωνιάστηκες! Αυτό μονάχα ξέρω εγώ! Και ότι αυτό το νέο μου έπεσε σαν βόμβα στο κεφάλι μέσα σ' ένα δωμάτιο γεμάτο ξένους! Εγώ! Που άκουγα υπομονετικά όλες τις στενοχώριες και τα βάσανα σου! Νύχτες ολόκληρες! Ακόμα και τα ξημερώματα! Πράγματα που δεν θα μπορούσες να τα εμπιστευθείς σε κανένα άλλον και που κανένας άλλος δεν θα μπορούσε να τα ανεχθεί! Όλες εκείνες τις βαρετές διηγήσεις σου για τις γυναίκες και μόνο για τις γυναίκες, λες και δεν υπάρχει τίποτ' άλλο στον κόσμο παρά μόνο γυναίκες! Ωρες ατέλειωτες! Σαν να μην έχει κανείς άλλος βάσανα, εκτός από σένα! Δεν μπορώ! Τα νεύρα μου!

ΚΛΕΑ:

Παράτα τον μωρό μου! Τον έπιασε πάλι η υστερία του! Μην του δίνεις σημασία!

ΧΑΡΟΛΑΝΤ:

Εσένα δεν πρέπει να σου δίνουν σημασία Κλέα! Είσαι μια εγκληματική φυσιογνωμία, αν σκεφθεί κανείς τί έκανες σ' εκείνη την καημένη τη γεροντοκόρη!

ΚΛΕΑ:

Μήπως φταίω εγώ που ήτανε τύφλα;

ΧΑΡΟΛΑΝΤ:

Δεν πρόκειται ν' ασχοληθώ μαζί σου! (Στον Μπρίνσλεϊ). Όσο για σένα κύριε, το μόνο σχόλιο που έχω να κάνω για τον αρραβώνα σου είναι αυτό! Αν δεν ταιριάζατε, δεν θα συμπεθεριάζατε μ' αυτή την κοτόψειρα!

(Η Κάρολ ξεφωνίζει)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Κάρολ!

ΧΑΡΟΛΑΝΤ:

Μπα; Ακόμα εδώ είσαι λοιπόν του λόγου σου; Ακόμα περιφέρεις τα φτερά σου και τα πούπουλά σου μέσα στα σκοτάδια;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Μάζεψε τα λόγια σου κακομοίρη μου!

ΧΑΡΟΛΑΝΤ:

Έννοια σου και δεν πρόκειται να ασχοληθώ άλλο μαζί της. Θέλω μόνο τα πράγματα μου και θα χαθώ από μπροστά σας! Ακούς Μπρίνσλεϊ; Ή μου δίνεις τα πράγματα μου τώρα αμέσως, ή φωνάζω την Αστυνομία!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Είσαι ανόητος!

ΧΑΡΟΛΑΝΤ:

(Αλόγιστος) Συνοψίζω! Μία πολυθρόνα αντιβασιλείας με ράχη σε σχήμα λύρας από λουστραρισμένο μαόνι, επιχρυσωμένη με κεντήματα στα μαξιλάρια!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Νάτη, εδώ μπροστά σου. (Ρίχνει το φως του κεριού επάνω της).

ΧΑΡΟΛΝΤ: Μάλιστα... Συνεχίζω. Ένας καναπές ημικυκλικός, τύπου αντιβασιλείας, με νυχοπόδαρα καπιτοναρισμένα με πλούσιο μεταξωτό ύφασμα πράσινο σκούρο, για να ταιριάζει με την πολυθρόνα την οποία ανέφερα!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ορίστε εκεί πλάι σου. *(Σηκώνει το ξεσκονόπανο).*

ΧΑΡΟΛΝΤ: Εντάξει! Συνεχίζω. Έχουμε και λέμε. Ένα βάζο κόουλ πορτ, μοντέλο του 1809, γαρνιρισμένο μ' ένα ωραίο σχέδιο με μαργαρίτες και λυγαριές!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Εκεί κάτω, στο πάτωμα.

ΧΑΡΟΛΝΤ: Ευχαριστώ! *(Ο Μπρίνσλεϊ του το δίνει).* Τι φρίκη... Εσείς πήρατε ακόμα και τα λουλούδια. Θα επιστρέψω για την πολυθρόνα και τον καναπέ σε λίγο. *(Παίρνει το ανάλογο ύφος που δείχνει την πληγωμένη αξιοπρέπειά του, ένα ύφος που ταιριάζει μόνο σ' έναν Χάρολντ Κόλλινς).* Αυτό βέβαια σήμανε και το τέλος της φιλίας μας Μπρίνσλεϊ Μίλλερ! Δεν πρόκειται να ξαναμιλήσουμε ποτέ πια! Όχι! Δεν νομίζω! *(Αρπάζει το αδιάβροχο του από το τραπέζι αλλά μέσα σ' αυτό είναι τυλιγμένος ο Βούδας που πέφτει στο πάτωμα και θρυμματίζεται. Ακολουθεί μια παγερή σιωπή. Ο Χάρολντ προσπαθεί να συγκρατηθεί).* Ξέρεις τί αξίζει αυτό το άγαλμα; Ξέρεις; Τόσα λεφτά, που εσύ δεν πρόκειται να τα δεις ποτέ στη ζωή σου ακόμα και αν πουλήσεις όλ' αυτά τα αηδιαστικά γλυπτά σου! *(Με την ηρεμία ενός τρελού).* Μπρίνσλεϊ!... Έτσι μου 'ρχεται να στα κάνω όλα εδώ μέσα γυαλιά - καρφιά!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Νευρικά)* Ησύχασε Χάρολντ! Για τ' όνομα του Θεού! Τι σ' έπιασε;

ΧΑΡΟΛΝΤ: Τί μ' έπιασε; Τί μ' έπιασε λέει... Μ' έπιασε μια ανάγκη να στα κάνω όλα γυαλιά - καρφιά! Οφθαλμόν αντί οφθαλμού και σπάσιμον αντί σπασίματος... Αυτό θα πει δικαιοσύνη! *(Τραβάει μία από τις μακριές μεταλλικές λαβίδες του αγάλματος).* Σπάσιμο αντί σπασίματος... σπάσιμο αντί σπασίματος!

(Σαν τρελός προχωρεί στον Μπρίνσλεϊ κρατώντας τη λαβίδα σαν σπαθί, έχοντας το αναμμένο του κερι στο άλλο του χέρι).

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Οπισθοχωρεί)* Μη Χάρολντ! Τρελάθηκες;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Συγχαρητήρια κύριε! Του αξίζει! Ήρθε η ώρα να πληρώσει!

(Ο Συνταγματάρχης αρπάζει την άλλη λαβίδα και προχωρεί κι αυτός προς τον Μπρίνσλεϊ)

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Οπισθοχωρεί για να τους αποφύγει)* Για τ' όνομα του Θεού Συνταγματάρχα! Προσπαθήστε να λογικευθείτε! Δεν

είμαστε στη ζούγκλα! Δεν υπάρχει λόγος να φερόμαστε σαν αγριάνθρωποι! Χάρολντ! Κάνω έκκληση στα αισθήματα σου! Εσύ είχες πάντα ευγενικά αισθήματα, πολιτισμένα! Μην πηγαίνεις με το μέρος του στρατού!

ΚΑΡΟΛ:

(Αγριεμένη προχωρεί κι αυτή) Πιάσ' τον μπαμπά! Πιάσ' τον! Μη σου ξεφύγει!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

(Τρομαγμένος) Κάρολ!

ΚΑΡΟΛ:

(Με κακία) Πιάσ' τον! Βούτα τον! Άρπα τον!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ:

Βοήθεια Κλέα!

(Η Κλέα μ' ένα φύσημα σβήνει το κερί. Τα φωτά δυναμώνουν)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Να πάρει ο διάολος! *(Η Κλέα αρπάζει τον Μπρίνσλεϊ από το χέρι για να τον γλυτώσει. Στην Κλέα).* Πρόσεχε περδικούλα μου! Φύγε από μπροστά μου!

ΧΑΡΟΛΝΤ:

(Στον Συνταγματάρχη) Πάψτε Συνταγματάρχα! Πρέπει ν' ακούμε ακόμα και την ανάσα τους!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Πολύ έξυπνη ιδέα! Θαυμάσια τακτική κύριε!

(Γίνεται σιωπή. Αφουγκράζονται. Ο Μπρίνσλεϊ προσεκτικά σκαρφαλώνει στο τραπέζι και τραβάει προσεκτικά και την Κλέα κοντά του. Ο Χάρολντ και ο Συνταγματάρχης, που προσπαθούν να τρυπήσουν το σκοτάδι, απειλητικά με τα σπαθιά τους αναζητούν το θήραμα τους. Περνούν είκοσι δευτερόλεπτα. Ξαφνικά ο Σκούπαντζιχ ανοίγει με θόρυβο την καταπακτή. Ο ηλεκτρολόγος εξαφανίζεται πάλι. Οι δύο άνδρες φτάνουν περπατώντας στα νύχια κοντά στην καταπακτή, όταν ακούγεται ένας καινούργιος θόρυβος, αυτή τη φορά από το χολ. Κάποιος, όπως φαίνεται, σκόνταψε πάλι στα μπουκάλια με το γάλα. Ο Χάρολντ και ο Συνταγματάρχης κάνουν μεταβολή και προχωρούν προς το επάνω μέρος της σκηνης πάντα περπατώντας στα νύχια. Έρχεται ο Γκέοργκ Χόφμαν. Έχει ολοφάνερα το ύφος του εκατομμυριούχου. Ντυμένος σύμφωνα με το στυλ Γκουλβέρκι, έχει γενειάδα, φοράει μονόκλ, ρεντιγκότα, ψηλό καπέλο και μία ορχιδέα στην μπουτονιέρα. Έχει μαζί του και ακουστικά για την βαρηκοΐα. Σαστισμένος προχωρεί στο δωμάτιο. Σταθερά οι δυο οπλισμένοι άνδρες τον κυνηγούν καθώς εκείνος φθάνει στο επάνω μέρος της σκηνης και ψάχνει να βρει το δρόμο του. Φθάνει στο κάτω μέρος της σκηνης και περνάει ανάμεσα τους).

ΧΟΦΜΑΝ:

(Μιλώντας σαν μεσόκοπος Γερμανός. Η φωνή του πρέπει να μοιάζει όσο μπορεί με του Σκούπαντζιχ) Με συγχωρείτε! Δεν είναι κανείς εδώ; Κύριε Μίλλερ;

(Ο Χάρολντ και ο Συνταγματάρχης γυρίζουν και παίρνουν μια τρίτη κατεύθυνση).

ΧΑΡΟΛΝΤ:

Θα είναι ο ηλεκτρολόγος!

ΧΟΦΜΑΝ:

Πώς είπατε παρακαλώ;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Εσύ τί στο διάολο γυρεύεις πάλι εδώ πάνω; (Ο Σκούπαντζιχ εμφανίζεται στο άνοιγμα της καταπακτής) Την έφτιαξες την ασφάλεια;

ΧΑΡΟΛΝΤ: Ή θα μας αφήσεις στο σκοτάδι όλη τη νύχτα;

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Μην ανησυχείτε! Η ασφάλεια είναι εντάξει.

(Βγαίνει από την καταπακτή. Ο Χόφμαν κινείται ολόγυρα και κάνει δεξιά)

ΧΑΡΟΛΝΤ: Δόξα τω Θεώ!

ΧΟΦΜΑΝ: *(Προχωρεί ψηλαφητά)* Σας παρακαλώ! Δεν ακούτε; Κύριε Μίλλερ που είστε; Γιατί έχετε σκοτάδι; Θα πρόκειται για κανένα αστείο, το δίχως άλλο...

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: *(Πειραγμένος)* Ως εδώ και μη παρέκει! Δεν το βρίσκω και πολύ αστείο κύριοι να μιμείσθε τη φωνή μου επειδή είμαι ξένος! Εσείς οι Εγγλέζοι είστε οι αναιδέστεροι άνθρωποι του κόσμου!

ΧΟΦΜΑΝ: *(Με δεσποτικό ύφος)* Κύριε Μίλλερ, ήρθα να ρίξω μια ματιά στα έργα σας!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Κοτ ιν χίμελ!

ΧΟΦΜΑΝ: Κοτ ιν χίμελ!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Αχ Θεέ μου, αυτός είναι ο Χόφμαν!

ΚΛΕΑ: Ήρθε λοιπόν!

ΧΑΡΟΛΝΤ: Ο Χόφμαν;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ο Χόφμαν!

(Όλοι παγώνουν. Ο εκατομμυριούχος προχωρεί αριστερά προς την ανοικτή καταπακτή).

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Μην ανησυχείτε κύριε Χόφμαν! Μας κήκε η ασφάλεια, αλλά τώρα ευτυχώς διορθώθηκε!

ΧΟΦΜΑΝ: *(Θυμωμένος)* Κύριε Μίλλερ;

ΚΛΕΑ: Πρέπει να μιλάς πιο δυνατά. Είναι θεόκουφος!

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: *(Φωνάζοντας)* Μην ανησυχείτε κύριε Χόφμαν! Μας κήκε η ασφάλεια, αλλά τώρα ευτυχώς διορθώθηκε!

(Όρθιος πάνω στο τραπέζι σφίγγει ευτυχισμένος την Κλέα. Ο Χόφμαν απέχει μόλις μερικά εκατοστά από την καταπακτή).

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Ω Κλέα, είναι αλήθεια! Επιτέλους, όλα διορθώθηκαν! Ευτυχώς, πάνω στην ώρα!

(Ενώ προφέρει αυτά τα λόγια, ο Χόφμαν γυρίζει και πέφτει στην ανοικτή καταπακτή. Ο Σκούπαντζιχ την κλείνει με θόρυβο με το πόδι του)

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: Ζο! Επιτέλους, τα βάσανά σας τελειώσαν! Σαν τον Άγγελο στην Παλαιά Διαθήκη, σας προσφέρω το θαυμασιώτερο δώρο της πλάσης! Το φως!

ΚΛΕΑ: Το φως;

ΜΠΡΙΝΣΛΕΪ: Δόξα τω Θεώ! Δόξα τω Θεώ!

(Ο Σκούπαντζιχ προχωρεί προς τον διακόπτη).

ΚΑΡΟΛ: *(Βλοσυρά)* Αν ήμουν στη θέση σου Μπρίνσλεϊ, δεν θα βιαζόμουν και τόσο να ευχαριστήσω τον Θεό!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ούτε κι εγώ Μπρίνσλεϊ, αν ήμουν στη θέση σου!

ΣΚΟΥΠΙΑΝΤΖΙΧ: *(Με μεγαλοπρέπεια)* Τότε να ευχαριστήσετε εμένα. Γιατί αυτή τη στιγμή, εδώ μπροστά σας, θα παίξω τον ρόλο του Θεού. *(Χτυπάει τα χέρια του).* Προσοχή παρακαλώ! Ο Θεός είπε: «Γεννηθήτω το φως!» και αμέσως αγαπητοί μου, εντελώς ξαφνικά, απίθανα, αυτόματα, απερίγραπτα, αδιανόητα, εγένετο διά παντός νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων, ΦΩΣ!

(Ο Σκούπαντζιχ με πολύ ενθουσιασμό ανάβει το φως. Αυτόματα γίνεται σκοτάδι. Το πικ-απ αρχίζει να παίζει και ξανακούγεται δυνατά ένα εμβατήριο μέσα στο σκοτάδι).

ΤΕΛΟΣ